

JACK LONDON

REVOLTĂ PE ATLANTIC

CUPRINS:

- I. Cum m-am îmbarcat pe „Elseneura”...3
- II. Mr. Pike îmi face mărturisiri...13
- III. A căzut un om în mare! 24
- IV. O bucată de zahăr, Mr. Pathurst?... 29
- V. Adunătură drăcească...35
- VI. Convorbiri în timpul mesei...47
- VII. „Un whisky bun pentru Jeannot al meu”...52
- VIII. Acrobatul fără voie...56
- IX. Mr. Pike și fonograful său...65
- X. „Samuraiul” în timpul vijeliei...71
- XI. Găinile domnișoarei West...78
- XII. Christian Jespersen e trimis în viitoarea verde...85
- XIII. Uneltiri viclene...95
- XIV. Grecul Tony e pescuit din nou din mare...100
- XV. Fiicele lui Herodias.107
- XVI. „Samuraiul” pălește.112
- XVII. Trecerea liniei.118
- XVIII. Cine l-a lovit pe Mr. Pike? 124
- XIX. Schinguirea rechinilor.128
- XX. Mr. Mellaire este Sydney Waltham.134
- XXI. În felul lui Turner.139
- XXII. Vântul „Pampero”...147
- XXIII. Pampa recidivează.157
- XXIV. Spre „Capul anevoios”.172
- XXV. Semne neplăcute...180
- XXVI. Capătul lumii...186
- XXVII. Sub ochiul albatrosului...194
- XXVIII. Diavolul pe corabie! 201
- XXIX. Moartea „Samuraiului”...216
- XXX. Dulgherul finez dispare cu „vrăjitori” cu tot.232
- XXXI. Se dezlănțuie răzvrătirea.243
- XXXII. Un concert pe nepregătite.255
- XXXIII. Disparația lui Mr. Pike.263

XXXIV. „Să știm să fim neînduplecați!”.268

XXXV. Prin țeava de aerisire.274

XXXVI. În aburi de pucioasă...282

XXXVII. Căsătorie! Căsătorie! 284

CAPITOLUL I.

Cum m-am imbarcat pe „Elseneura”

Necazurile nu m-au cruțat chiar de la începutul călătoriei.

Pornind cu trăsura de la hotel, într-o dimineață posomorâtă de martie, am străbătut fără piedici orașul Baltimore și am ajuns, la ora hotărâtă, pe țărmul portului.

Trebuia să fiu așteptat de un remorcher, pe care urma să trec golful, spre a mă urca apoi pe bordul „Elseneurei”. Ei bine, era după ora 9 și nu se vedea nici un vapor!

Ghemuit în trăsurică, înghețam așteptând și, pe măsură ce trecea vremea, îmi creștea supărarea. Pe scaunul dindărătul trăsuricii erau așezați birjarul și Wada, servitorul meu japonez, fără îndoială mult mai înghețați decât mine, ghemuiți și tăcuți, dar gândindu-se, desigur, ca și mine, la întârzierea supărătoare a vaporului.

Și faimosul remorcher tot nu se arăta!

Sub îndoita ocrotire a pardesiului meu și a unei învelitori de blană care-mi acoperea genunchii, gema și tremura Possum, un mic foxterrier, darul nepotrivit al prietenului meu Galbraith. Îmi era cu neputință să-l fac să se liniștească. Nu contenea să scâncească și să zgârie, căznindu-se să iasă din locul în care se afla.

Dar, cum scăpa din ascunzătoare și simțea mușcătura frigului de afară, reîncepea cu aceeași îndârjire să geamă, să scâncească și să zgârie, spre a reintra în ascunziș. Această jăvruță începea să-mi întărate nervii, prin gemetele și mișcările ei continue și dezordonate. Și după toate astea, câinele acesta nu însemna nimic pentru mine. Până ieri, nici nu-l cunoșteam.

În fiecare clipă, trebuia să mă stăpânesc din răspuțeri, ca să nu mă hotărâsc să-l dau birjarului, rugându-l să și-l păstreze. Și, cum tocmai treceau pe lângă trăsurică două fetițe, fără îndoială fiicele păzitorului cheiului, am întins fără voie mâna spre ușița trăsuricii, spre a o deschide și a oferi celor doi copii potaia care chelălăia întruna.

Possum îmi sosise noaptea trecută de la New-York, la hotel, cu un tren accelerat. După cum am spus, era un dar neașteptat al prietenului meu Galbraith și se potrivea cu totul firii sale. Îmi trimisese din proprie inspirație pe acest tovarăș de călătorie, ca să nu mă plictisesc. Există o sumedenie de oameni binecrescuți care, într-un caz asemănător, trimit o lădiță cu fructe sau un coș cu flori. Galbraith însă socotise că e mai bine să-mi impună, în locul unui dar obișnuit, acest cățeluș de două luni, chelălăitor și supărător.

Wada, chibzuind că e mai bine așa, îmi adusese foxterrier-ul pe ascuns în cameră. Dar fusese surprins de unul din supraveghetorii hotelului și cei doi bărbați schimbă câteva cuvinte lipsite de blândețe. În toiul certei, japonezul uitase și ceea ce mai știa din limba engleză și se folosisese cu desăvârșire și înverșunare numai de limba maternă. De cealaltă parte, supraveghetorul nu-și mai amintea decât dialectul irlandez din țară sa de baștină.

În cele din urmă și pentru a pune capăt acestei dispute din care nu se înțelegea nimic, nici măcar de către cei doi potrivnici, se amestecă însuși conducătorul hotelului, poruncind supraveghetorului să lase pe servitor să treacă, împreună cu câinele.

Cu privire la mine, el adăugă (l-am auzit bine din camera mea, a cărei ușă o deschisei alarmat) că de la început înfățișarea mea îi insuflase prea puțină încredere și că de douăzeci de ani nu se mai întâmplase în hotel un asemenea tărăboi.

Am înghițit „complimentul”, fără să răspund. Oricum, însă, veți recunoaște că nu era deloc plăcut. Și am injurat în gând de o mie de ori pe Galbraith și darul ce mi-l trimisese.

Înghițat în trăsunică, pe digul acela rece și pustiu, și împovărat de javra aceea scârboasă, care urla și se răsucea neîncetat, am fost cuprins iarăși de proasta mea dispoziție din timpul nopții. Mă trimiteam dracului pe mine însumi și deplângeam ideea caraghioasă pe care o avusesem de a întreprinde, pe o simplă corabie cu pânze, călătoria nesfârșită de la Baltimore la Capul Horn.

Pe la ora 10, își făcu apariția un fel de băiat, venit pe jos. Purta o geantă și se duse să vorbească păzitorului cheiului.

După câteva minute, păzitorul se îndreptă spre mine și-mi încredință geanta, care aparținea, spunea el, pilotului de pe „Elseneura”. Acesta trebuia să se urce împreună cu mine pe remorcher și urma să-l găsească într-alt punct al portului, spre care aveam a mă îndrepta.

În indicațiile ce-mi fuseseră date, se făcuse o greșeală sau o schimbare de ultimă oră. N-am înțeles cum stau lucrurile în realitate și m-am infuriat iarăși.

Într-un cuvânt, dându-se birjarului toate lămuririle trebuincioase, trăsunică mea porni din nou la drum și, chiar în clipa când se opri, pilotul de care era vorba mi se înfățișă.

Mărturisesc sincer că, nu mi-am închipuit niciodată pe cineva care să semene atât de puțin unui pilot. Personajul care se afla în față-mi nu avea nimic dintr-un fiu al mării, cu bluza albastră și obrazul argăsit de intemperii.

Era un om distins și cu înfățișare plăcută, cu grai blând și care dădea mai curând impresia unuia dintre oamenii aceia de afaceri mereu bine îngrijiți, pe care îi întâlnești adesea prin cluburi.

Se recomandă imediat și-l îndemnai să împartă, cu Possum și cu mine, adăpostul înghețat al trăsunicii mele.

Pilotul susținu că remorcherul-fantomă nu va mai întârzia mult.

Afurisitul de vas își făcu în sfârșit apariția abia pe la ora 1 după-amiază. Îl așteptasem, rebegit până la oase, doar vreo patru ceasuri.

Acest mod de purtare, puțin gentil față de mine, nu prea era făcut să-mi insufle prietenie pentru căpitanul West, care comanda corabia „Elseneura” și pe care, dealtfel, nu-l văzusem niciodată.

Când „Elseneura” sosise la Baltimore, venind din California cu o încărcătură de orez, Harrison și Gray, cei doi agenți maritimi din New-York cărora le-am vorbit, rugându-i să-mi găsească o corabie plăcută și bună, cu ajutorul căreia să-mi pot întreprinde călătoria, îmi atraseră numaidecât atenția asupra acestei corăbii cu pânze.

M-am dus într-un suflet și, însoțit de cele două călăuze, am vizitat corabia „Elseneura”, al cărei căpitan Nathaniel West coborâse pe uscat, spre a-și dezmorți picioarele.

Corabia îmi plăcu din prima clipă, ca și buna orânduire a Cabinelor. Cabina de lux, care-mi fusese destinată, era atât de încăpătoare cum mă așteptam și, după cât se părea, nu lăsa aproape nimic de dorit. Cu toate acestea, îmi schimbai părerea, când cei doi agenți mă duseră să vizitez, numai cu titlu de curiozitate, cabina, căpitanului West.

Asta era într-adevăr măreață! Avea, înainte, de orice, un pat de aramă, încăpător și strălucitor, cum nu credeam că s-ar mai putea afla vreunul undeva, pe mare. Apoi, cabina dădea de-a dreptul într-o sală de baie, orânduită într-un chip minunat. Patul și sala de baie îmi izbiră imediat privirea și hotărâi, în clipa aceea chiar, că totul va fi pentru mine.

Harrison și Gray, cărora le-am împărtășit ceea ce râvneam, pârură stingheriți și se codiră să-mi dea un răspuns răspicat.

— Oare prețul vă oprește să-mi răspundeți? I-am întrebat. Habar n-am cât poate să ceară căpitanul, dar mi-e tot una! O sută cincizeci de dolari sau cinci sute... Voi plăti oricât va fi nevoie. Dar, înțelegeți-mă, vreau această cabină cu baie cu tot!

Harrison și Gray continuau să dea din cap, în semn de dezaprobare. Vorbiră apoi între ei în șoaptă și-mi spuseră din nou că nu văd cu putință o înțelegere cu căpitanul West asupra acestei chestiuni.

Mă încăpățânați și le spui cu îndrăzneală și hotărâre:

— Ar fi întâia dată, după câte știu, când un căpitan ar respinge o învoială de felul acesta. Înșiși căpitanii de pe transatlantice își închiriază cabinele celor dornici să le aibe și care plătesc un preț bun.

— Dar, îmi atrase binișor atenția Mr. Harrison, căpitanul West nu e căpitanul unui transatlantic...

— Atunci, oferiți-i mai mult! Vă împuternicesc până la o mie de dolari, dacă e nevoie. Trebuie să locuiesc câteva luni pe această corabie și țin neapărat să trăiesc în tihnă!

— Vom încerca, mă asigură Mr. Harrison. Dar vă prevenim cinstit, că n-ar fi nimerit să nădăjduiți într-un răspuns afirmativ. Căpitanul West se află, acum, la Searsport și-i vom scrie chiar astăzi.

Spre marea mea uimire, Mr. Gray veni după câteva zile la hotel să mă vadă și-mi împărtăși refuzul căpitanului „Elseneurei”.

— Dar, întrebai, i-ați oferit cele o mie de dolari? Ce răspuns v-a dat? Aș vrea să-l aud cuvânt cu cuvânt.

— Și-a manifestat în chip vădit părerea de rău că nu vă poate împlini dorința și m-a rugat să vă cer iertare.

A doua zi, am primit o scrisoare autografă a căpitanului West. Scrisul și stilul erau îngrijite și orânduite după moda veche. Mă asigură din nou că regretă faptul că-i este cu neputință să-mi îplinească dorința. Dar, adăuga, va trimite în același timp cu scrisoarea mea toate instrucțiunile trebuincioase lui Mr. Pike, secundul corabiei, spre a se îngriji să dea cabinei de lux ce-mi fusese destinată toate îmbunătățirile ce vor fi de săvârșit.

Spre a face cabina și mai încăpătoare, peretele care o despărțea de cabina vecină va fi anume dărâmat. Dacă în cursul călătoriei, mă voi simți într-adevăr strâmtorat, chestiunea va putea fi cercetată din nou și-mi va fi dată toată satisfacția cu putință.

Dacă mi-e îngăduit să spun, am avut impresia că Mr. West, căpitanul, mă cam lua în zeflema și începui să urăsc pe acest om ciudat care disprețuia, cu atâta încăpățănare, cei o mie de dolari ce-i oferisem.

Nu, fără îndoială, minunatul pat de aramă nu-mi va aparține! Eram silit să-mi iau nădejdea de la el.

M-am resemnat gândindu-mă, cu o desfătătoare măgulire a spiritului, la numeroasele lăzi cu cărți pe care le trimiseseam pe bord. Ele îmi vor ține tovărășie, dacă va fi nevoie, mult mai plăcută decât acest om sucit pe care, odată urcat pe bordul „Elseneurei”, îl voi vedea cât voi putea mai rar.

Și tocmai același căpitan West mă făcuse să tremur de frig în trăsura mea, timp de patru ore groaznice. Întrecea măsura și-mi devenea mereu mai nesuferit, deși, repet, nu-l văzusem niciodată.

În timpul acesta, Wada se socotise cu birjarul și, când sfârși, îi încredințai foxterrier-ul; marinarii remorcherului îmi duseră pe bord bagajele de mână.

Mă îmbrăcai, la rându-mi și pilotul mă conduse la căpitanul West, venit să mă întâmpine.

Prima impresie pe care mi-o făcu, fu aceea că nici el nu avea înfățișarea meseriei sale, după cum nici pilotul nu avea aerul unui adevărat pilot.

Cunoscusem pe căpitanii semeți și strălucitori ai marilor transatlantice și acesta nu le semăna deloc. Și nu semăna nici clasicilor lupi de mare, cu glasuri de bețivi și obrajii încinși și obosiți, așa cum îi înfățișau romanele pe care le citisem.

Lângă el, se afla o femeie cu înfățișare elegantă, înfășurată într-o manta mare, care o acoperea din cap până în picioare, înfășurată într-o uriașă blană de vulpe și făcându-se aproape nevăzută îndărătul unui manșon nu mai puțin bogat și încăpător, în care i se scufundaseră mâinile și brațele.

Fiind încă departe atunci când zării perechea, șoptii repede în urechea pilotului:

— E soția lui, nu-i așa? Merge cu noi... „Când am discutat și stabilit condițiile cu Harrison și Gray, am prevăzut dinadins că nu va fi nici o femeie pe bord, nici chiar soția căpitanului „Elseneurei,, dacă el ar fi căsătorit”.

Într-adevăr, de o bună bucată de vreme, mă săturasem cu desăvârșire de femei, ca de orice altceva.

Mă plictiseau cu firea lor neastâmpărată, obositoare prin însăși nechibzuința ei. Vedeam în ele niște nimicuri de artă și niște obiecte nostime și drăgălașe, plăcute fără îndoială, dar cărora li se alătura în chip uimitor meșteșugul de a înșela cu pricepere și care, admirându-se peste măsură și fără rușine, batjocoreau cu sălbăticie pe bărbați.

Harrison și Gary mă liniștiseră, surâzând: nu voi fi nevoit deloc să călătoresc în tovărășia soției căpitanului West.

— Nu-i soția lui, îmi răspunse cu jumătate glas pilotul. E fiică-sa. Bănuiesc că a venit să-și ia rămas bun. > „Soția lui a murit acum un an. Măhnirea pe care a încercat-o prin pierderea ei l-ar fi hotărât, după cât se pare, să reia meseria de marinar. Fiindcă mărturisise mai întâi, la moartea soției, că va părăsi meseria aceasta”... „

Căpitanul West păși în întimpinarea mea. Și, înainte ca mâinile noastre întinse să se fi atins, înainte chiar ca obrazul său liniștit să se fi înviorat și ca buzele să i se fi întredeschis spre a-mi ura bun-venit, tot ceea ce gândisem despre el dispăruse...

Nu mă puteam înșela, mă aflam în fața unei personalități puternice și însemnate și, după cât se părea, din cele mai interesante...

Era un bărbat înalt și slab, de adevărată rasă, fără îndoială, care avea aceeași înfățișare rece în aparență, ca și această înghețată zi de martie, care era tot atât de stăpân pe sine însuși ca un împărat sau ca un rege, tot atât de depărtat de muritorul de rând, ca și cea mai îndepărtată dintre stele, tot atât de nesimțitor și sever ca o propoziție de Euclide.

Dar, chiar în clipa când mâinile noastre erau să se atingă, o licărire caldă și profundă sclipi în luminile ochilor lui albaștri, sprâncenele i se mișcară și întregul obraz i se învioră.

Chiar buzele-i subțiri, atât de strânse cu o clipă înainte, începură să suradă cu un zâmbet peste măsură de blând, care printr-o alăturare neașteptată, îmi amintea de cel al divinei Sarah Bernhardt. Atât de puternică fu impresia resimțită, încât mă așteptam să aud ieșind din gura căpitanului West cine știe ce cuvinte minunate.

Totuși, el se mulțumi să-mi rostească foarte simplu regretele cele mai sincere pentru supărătoarea neînțelegeri ce se produsese, cu privire la punctul de plecare a remorcherului de țârm și la așteptarea pe care fusesem nevoit să o îndur.

Glasul îi era blând și grav, foarte grav chiar și totuși clar ca sunetul unui clopoțel de argint. Îmi amintea de sunetul vocilor pe care le putem întâlni și azi la locuitorii bătrânelor State ale Uniunii, cunoscute sub numele „Noua-Anglie”¹.

— Și acum, Mr. Pathurst, încheie căpitanul West, vă rog să-mi îngăduiți să vă prezint pe fiica mea, Marguerite West.;

Dintre blănurile greoaie, se ivi o mână înmănușată cu finețe, care se îndreptă cu vioiciune spre mâna mea și mă trezii sub focul unei perechi de ochi cenușii care, liniștiți și gravi, îi fixau pe ai mei.

Mărturisesc sincer, mă intimidai oarecum de această privire sfredelitoare, pătrunzătoare și rece în același timp.

Nu era în ea dispreț, ci un fel de cercetare nițel cam necuvincioasă. Mă măsura așa cum faci cu un birjar, atunci când vrei să-l primești în serviciu.

Nu știam pe atunci că fata avea să călătorească pe „Elseneura”, astfel încât curiozitatea ei era firească față de un necunoscut, alături de care urma să trăiască timp de șase luni.

Dealtfel, își dădu aproape numaidecât seama de ceea ce putea fi luat drept necuviință din parte-i. Ochii și buzele-i începură să suradă.

În această clipă și în timp ce căpitanul West mă îndemna să-l urmez spre cabină, împreună cu fiică-sa, auzi văicăreala ascuțită a lui Possum și, cerându-mi iertare, alergai spre partea de dinainte a remorcherului. Aproape de Possum, din ce în ce mai degerat, găsii pe Wada care se îndeletnicea cu așezarea cuferelelor mele mari și a celorlalte calabalăcuri ce-mi fuseseră aduse pe bord. Dar ele nu alcătuiău decât o părticică dintr-un munte enorm de lăzi și lădițe, despre care am crezut mai întâi că sunt pline cu provizii pentru călătorie, cufere, cuferașe, genți și pachete de toate felurile și mărimile.

M-am oprit cu deosebire asupra unei cutii, având înfățișarea celor în care se pun pălăriile cucoanelor și care avea inițialele: M. W.

Pe cea mai mare parte dintre cufere și pachete, se găseau aceleași litere. Cum însă prenumele căpitanului West era Nathaniel, îmi amintii numaidecât că cel al fiicei sale era Marguerite.

Prin urmare, nu încăpea îndoială! Fata va călători cu noi.

Jignit în chip îngrozitor, îmi mușcai buzele și începui să umblu încolo și înoace pe puntea îngustă a vasului, care ridicase ancora și părăsise țărmul., 5

Într-adevăr, aveam ghinion! Spusesem răspicat lui Harrison și Gray că nu vreau să se afle pe bord soția căpitanului și ei îmi juraseră că Mr. West era vădov. E drept! Dar căpitanul avea o fiică și despre ea nu fusese vorba. Eram aproape hotărât, pentru atâta lucru să renunț la călătorie și să cer să fiu neapărat dus îndărăt la Baltimore.

Remorcherul înainta cu toată iuțeala și frigul care se înăsprise îmi pătrundea până la oase.

În vremea asta, apăru chiar Miss West, care se îndreptă spre mine. Mersul și înfățișarea ei erau puternice și hotărâte, dar sub îngrămădirea blănurilor care o acopereau se ghicea mlădierea sprintenă a femeii. Și pe obraji i se regăsea același amestec de energie și feminitate.

Prefăcându-mă că n-am zărit-o, mă întorsei și începui să mă uit amănunțit, dar cu o căutătură ursuză, la grămada de lăzi și cufere. Atenția îmi

fu atrasă cu deosebire de o ladă enormă, pe care începusem să o privesc, întrebându-mă ce putea să cuprindă, când auzii glasul tinerei fete.

— Tocmai aceasta este, Mr. Pathurst, spunea glasul, lada care a dus la întârzierea ce ați fost nevoit s-o îndurați spre a vă imbarca.

— Ce-i în ea? Întrebai cu o nepăsare prefăcută.

— Un pian. Pianul „Elseneurei”, pe care l-am dat spre a fi înnoit.

„Fabrica însărcinată cu această lucrare urma să mi-l predea pe țarm de-diminează. Cum însă nu-și îndeplinise obligația, a trebuit să trimit în recunoaștere pe Mr. Pike. E secundul nostru, știți.

„A fost nevoie de o sumedenie de cercetări, care ne-au răpit toată dimineața. Dar cel puțin am spus oamenilor, care au adus în sfârșit lada pe un camion, tot ceea ce gândeam în această chestiune și-am rugat să comunice stăpânilor lor salutările mele. Eram tare înfuriată!”

Amintindu-și probabil de cele ce spusese oamenilor, Miss West începu să râdă cu hohote și trecu apoi la cercetarea amănunțită a tuturor bagajelor și cuferelelor, ca să se asigure că într-adevăr nu lipsește nimic.

Apoi, când își sfârși lucrul:

— De ce nu veniți cu mine, mă întrebă, la tata, în cabina sa?

„Aici înghețați și înainte de jumătate de oră nu putem ajunge la „Elseneura”.

În loc de răspuns, făcui o mutră bosumflată, a cărei cauză fata izbuti s-o ghicească numaidecât.

— Așadar, îmi zvrâli, ceea ce vă stânjenește este prezența mea pe bord?”

Iuțeala provocării mă zăpăci și rămăsei mut ca un pește, fără să știu ce să răspund.

Înainte de a-mi fi revenit, Miss West urmă:

— Nu trebuie deloc, Mr. Pathurst, să vă făuriți în ceea ce mă privește gânduri nepotrivite. După toate probabilitățile, sunt mult mai obișnuită decât dvs. Cu marile călătorii. Ne vom simți cât se poate de bine împreună și, dacă vreți, vom fi chiar fericiți.

„Nu-mi veți pricinui nici un necaz, sunt sigură de pe acum și vă făgăduiesc, în ce mă privește, că nu vă voi supăra cu nimic”.

„Am navigat până acum cu o sumedenie de călători primiți pe bord de tatăl meu și m-am deprins să îndur din partea lor mult mai multe neplăceri, decât s-ar fi arătat ei înșiși vreodată în stare să îndure. Asta-i tot! Dacă ceea ce ați auzit e hotărât și acceptat odată pentru totdeauna, nu va fi greu să păstrăm între noi buna-înțelegere.

„Știu ce vă îngrijorează și vă face bănuitor. Vă temeți că vă voi cere să mă distrați. Aflați că mă mulțumesc cu mine însămi și că n-am simțit nicicând nevoia de a avea tovarășia cuiva”.

„Nu mi s-a părut niciodată prea lungă nici chiar cea mai îndelungată dintre călătorii și, la sfârșitul oricăreia din ele, mă trezesc că mi-au rămas mult mai multe lucruri interesante de făcut, decât aș fi avut vreme să săvârșesc.”

„Nici o străbateră a mărilor nu m-a plictisit vreodată și... nici nu joc măcar Mah-jong” 2.

CAPITOLUL II.

Mr. Pike îmi face mărturisiri.

Când remorcherul se alătură de „Elseneura”, băgai de seamă că vasul pe care urma să călătoresc și care avea o încărcătură de cărbuni, intra adânc în apă.

Eram prea puțin cunoscător în materie de corăbii, pentru a fi în stare să-mi dau seama de desăvârșirea formelor „Elseneurei”. Dealtfel, nu mă prea simțeam îndemnat să mă minunez de nimic și nu încetam să mă întreb, dacă n-ar fi mai bine să renunț și să mă întorc pe uscat.

În realitate, îmi lipsea avântul sincer, necesar unei călătorii atât de îndelungate și ceea ce mă îndemna să pornesc era mai curând plictiseala, decât un motiv bine chibzuit.

Viața mă obosea, iar semenii mei nu-mi stârneau decât nepăsare. Interesul pe care mi-l putea pricinui sexul tare, în veșnică frământare fără rost sau serioasă, își pierduse proșpețimea. Și mult mai învechite erau, cum am spus, tulburările răsuflăte pe care era în stare să mi le dăruiască sexul cu fuste.

Într-un cuvânt, mă imbarcasem pe „Elseneura” fiindcă nu știam ce să fac și fiindcă mi se păruse că-mi va fi mai lesne să-mi găsesc pe bordul corăbiei o îndeletnicire care să-mi umple vremea, decât altceva.

Totuși, în timp ce mă cățăram pe bord, continuam să mă întreb dacă să înaintez, sau dacă să mă opresc.

Pe punte, am fost întâmpinat de surâsul binevoitor pe care mi-l trimitea Miss West și mărturisesc sincer că, dincolo de înverșunarea mea împotriva femeilor, acest surâs mă îmbărbătă.

Curând, îmi fură oferite alte subiecte de desfătare.

Înainte-mi se afla un bărbat, care-mi zâmbea cu un surâs de circumstanță, destul de țeapăn și sleit; desigur că acest surâs nu-i era obișnuit.

Era secundul, Mr. Pike, pe care-l întâlnisem atunci când vizitasem întâia dată corabia, împreună cu Harrison și Gray, în bazinul Erié.

Respectând prea mult cerințele protocolului ca să poată întinde mâna unui călător de însemnătate mea, se întoarse grăbit, după ce mă salută, spre a da diferite instrucțiuni și ordine unei jumătăți de duzini de mogâldețe, tinere sau vârstnice, care păreau la fel de înghețate și-și târau picioarele pe punte.

Mr. Pike băuse, fără îndoială. O mărturiseau cu prisosință obrajii umflați și roșii, precum și marii lui ochi cenușii și rătăciți.

Cele șase mogâldețe se duseseră pe remorcher, ca să-mi care calabalăcurile și-și continuară apoi lucrul, așezându-le în cabina mea.

Gata! Zarurile erau aruncate – și acum îl priveam lucrând, cu o ușoară strângere de inimă.

Erau niște figuri ciudate, cum nu mai avusesem nicicând prilejul să văd pe vreun vapor transatlantic.

Unul dintre ei, un tânăr care părea să numere vreo optsprezece ani, avea niște ochi negri, cu deosebire vioi și expresivi. Dar era atât de bondoc, încât părea un adevărat spiriduș, pierdut în cizmele lui marine și în pălăria mare de pânză impermeabilă.

La început, cu ochii lui frumoși, dădea impresia că aparține rasei italiene. Dar era ceva în el, care trăda nu știu ce amestec ciudat.

Am întrebat despre originea lui pe secund, care mi-a răspuns pe un ton ursuz:

— E o corcitură. Jumătate italian, jumătate japonez sau malaiez.
— În tot cazul, e grozav de mărunț.
— Suntem de aceeași părere și asta e motivul, pentru care l-am poreclit „Shorty”³.

Un bătrân, despre care aflai că e șeful echipajului, părea atât de gârbov și prăpădit, încât mă făcea să cred că abia a scăpat cu viață de pe urma vreunui accident serios.

Înfățișarea obrazilor lui îmi amintea, cu mult mai grosolană sălbăticie, pe aceea a „Omului cu târnăcopul” al lui Millet, cunoscutul pictor francez; iar privirea lui avea tâmpenia greoaie a privirii bouului.

Când mergea, mogâldeața aceasta se oprea la fiecare cincisprezece pași, spre a-și așeza ambele mâini pe pânțele, îndeplinind o mișcare ciudată de apăsare și ridicare. Timp de câteva luni urma să fiu silit apoi să-l văd săvârșind mereu aceleași mișcări, care n-aveau nici un rost, ci alcătuiau doar manifestarea unui obicei destul de caraghios.

Personajul acesta răspundea la porecla uimitoare „Sundry Buyers”⁴. Și aici era (spre marea mea îngrijorare), șeful echipajului „Elseneurei”, socotită printre cele mai frumoase corăbii americane!

Un tânăr de vreo șaptesprezece ani, numit Harry, era singurul care mi se păru normal, fiindcă avea înfățișarea unui marinar. De la secund am aflat că vine într-adevăr de pe o navă-școală, unde-și învățase meșteșugul și că aceasta era prima lui călătorie mare.

Trăsăturile îi erau bine orânduite, mișcările sprintene, iar uniforma de marinar îi stătea minunat. Dar pe bord era singurul în felul acesta.

Tot secundul îmi spusese că grosul echipajului nu ajunsese încă pe corabie. Și adăugă, cu un mormăit care nu prevestea nimic bun, că cei care nu veniseră încă erau așteptați dintr-o clipă într-alta. Cei aflați pe bord fuseseră înrolați la întâmplare, fără nici un certificat și fără cea mai neînsemnată dovadă privitoare la priceperea și purtarea lor. Cum va fi restul?

Întrucât îmi rostisem uimirea că mă aflu în fața unui echipaj alcătuit din asemenea zdrențe omenești, secundul mă lămuri

— Ce vreți? Nu puteam lua, decât ceea ce găseam. În ce privește marina comercială, navigația cu pânze e sfârșită.

„Când ați venit dvs. Pe lume, nu mai trăia niciunul din marinarii aceia iscusiți, așa cum se formau odinioară.” „Acum, toate vasele primesc oameni de pe uscat! Nu mai sunt profesioniști. Orice nepriceput care mână boii e botezat marinar, înrolat și plătit ca atare”.

Whisky-ul îmbelșugat pe care îl înghițise secundul îmi supăra nările; și simțeam mirosul băuturii la fiecare cuvânt pe care-l rostea interlocutorul meu. Cu toate acestea, nu se împleticea și, la prima vedere, nimic nu-l trăda că era beat.

Mai târziu, mi-am dat seama că flecăreala aceasta neașteptată, de care mă folosii spre a mă informa asupra celor ce voiam să știu, era semnul obișnuit al stării lui de beție.

— Mi-ar fi prins mult mai bine, de o mie de ori mai bine, urmă Mr. Pike, să-mi fi dat sufletul, decât să trăiesc și să văd această decădere a marinei comerciale! Oamenii și vapoarele de azi îmi sfășie inima.

— Totuși, spusei cu înțeles, „Elseneura” este socotită din câte știu, ca unul din cele mai izbutite exemplare.

— Nu tăgăduiesc deloc asta... Față de celelalte, mai ales! Dar, Dumnezeu, ce poate fi „Elseneura” față de vechile transatlantice pe care le-am cunoscut? O corabie murdară. Nimic altceva!

„Cocoșul luptător”, „Steaua căzătoare”, „Peștele zburător”, „Vrăjitoarea valurilor”, „Copoiul”, „Rățoiul sălbatic”, „Aripa iute”, „Șarpele de mare”, „Lumina nordului”... Astea da, astea se puteau numi corăbii! Când mă gândesc la ele, mă podidește plânsul”... „Am cunoscut flotele mărețe ale plantatorilor de ceai, care se duceau să încarce la Hong-Kong, unde fiecare vapor lupta cu celelalte în canalele dintre prundurile din est, ca să le întrecă în iuțea.”

„Iată ce lucruri minunate se puteau vedea!”

În ciuda mirosurilor urâte ale răsuflării lui, ascultam încântat pe Mr. Pike. „Conversația” sa era altfel decât nimicurile obișnuite și în mare cinste la concetățenii mei – și Mr. Pike îmi stârnea un interes din ce în ce mai mare.

Înfățișarea și firea îi erau tot atât de atrăgătoare. Era un personaj de o lățime puțin obișnuită, cu umeri mari și vânjoși, cu oase grele și care, cu toate că începea să devină încovoiat, avea încă o înălțime de șase picioare.

— Sunteți un bărbat falnic, Mr. Pike! Îi spusei, în chip de „compliment”.

El murmură trist, răspândind în aer un miros tare de whisky:

— Un bărbat falnic... Da, eram un astfel de bărbat, odinioară...

Odinioară!

Zvârli o privire spre mâinile sale noduroase. Grosimea fiecărui deget corespundea aceleia pe care o aveau trei degete de-ale mele. Același lucru se putea spune și despre încheietura mâinii.

— Cât cântăriți? Întrebai.

— Două sute șase livre⁵. Dar am slăbit. Odinioară făceam să urce acul cântarului la două sute patruzeci de livre.

— Așadar, reluai, „Elseneura” este, după părerea dvs., un vas păcătos?

— Pun rămășag, îmi răspunse, pe o livră de tutun sau pe leafa mea pe o lună, cum vreți, că vasul nostru nu va putea face înconjurul Americii în mai puțin de o sută cincizeci de zile. Și încă!

„Și cu toate acestea, am făcut acest ocol în optzeci și nouă de zile pe bătrânul „Nor zburător”. Da, în optzeci și nouă de zile de la Sandy-Hoock la San-Francisco.

„Șaizeci de oameni în echipaj și opt ajutoare. Înainte, marș! Și am ținut-o mereu așa! Trei sute șaptezeci și patru de mile pe zi, sub pânzele catargului. Și, când vântul sufla vijelios, optsprezece mile pe oră erau încă neîndestulătoare pentru „loch,-ul care ne măsoara iuțea”.

„Înțelegeți? Optzeci și nouă de zile. O ispravă pe care n-a mai întrecut-o nimeni. A fost doar repetată după vreo nouă ani de bătrânul „André Jackson,,. Erau vremuri strașnice atunci! Dar vremurile acelea sunt tare îndepărtate!”

În această clipă, avui impresia că Mr. Pike îmi îndruga vrute și nevrute și, pentru a ști cum stau lucrurile, întrebai:

— Ați putea să-mi spuneți ca exactitate în ce epocă a făptuit „André Jackson” această, ispravă neobișnuită?

— În 1860, fu răspunsul imediat.

— Dvs. Înșivă ați călătorit cu nouă ani mai înainte pe „Norul zburător”... Și suntem în 1913.

„Așadar, aceste lucruri minunate se întâmplau, socoteala e lesne de făcut, acum vreo șaizeci și doi de ani?”

Gândeam, în mine însumi, că voi înfunda cu totul pe Mr. Pike.

Dar, fără să-și piardă cătuși de puțin cumpătul, îmi răspunse:

— Desigur. Mama mea era cameristă pe „Norul zburător”. Am fost născut pe mare, iar pe vremea de care vă vorbesc aveam șapte ani.

„La doisprezece ani, eram ajutor pe „Crainicul dimineții,, în anul în care a făcut ocolul Americii în nouăzeci și nouă de zile”.

„Ce călătorie, Doamne-Dumnezeule! Jumătate din echipaj era pus în lanțuri, o zi din două. Am pierdut cinci oameni în valuri la trecerea Capului Horn. Toate vârfulurile cuțitelor noastre erau frânte, pumnii și cuele zburau în toate părțile”.

„Alți trei inși fură doborâți într-o zi de ofițerii de pe bord. Al doilea locotenent ucis, fără să se poată afla vreodată de către cine.

„Înainte, marș! Mereu înainte! Nouăzeci și nouă de zile fără să atingem pământul. Ha! Ha! Ha!”

Îi spusei, accentuând cuvintele:

— Prin urmare, după socoteala dvs., ați avea azi șaizeci și nouă de ani?

— Suntem de acord și-i am! Răspunse mândru Mr. Pike. Și sunt încă mult mai vânjos, decât rămășițele omenești pe care le vedem astăzi.

„Generația nouă ar pieri în întregime, dacă ar avea de îndurat câte am suferit eu”.

„Auzit-ați vreodată vorbindu-se despre „Sudul însorit,, corabia aceea care a fost vândută la Havana, spre a fi folosită la transportul negrilor și a primit

atunci numele de „Emanuel?„ Ei bine, mă aflam pe bordul lui „Emanuel„, când „Furiosul„ ne-a oprit pentru control în canalul Mozambic6. Am fost prinși asupra faptului, cu nouă sute de negri în spațiul dintre punți”.

„Păcătoasă încurcătură pentru armatorii lui „Emmanuel!„ Cu toate acestea, era un vapor frumos și bun. Dar „Furiosul„ avea mașini cu aburi, astfel că, vă dați seama, nu mai era nimic de făcut”.

Lăsând pe seama lui Wada grija de a-mi așeza în cabină hainele și coletele mărunte, am rămas pe puntea „Elseneurei”, continuând s-o străbat de la un cap la altul, în tovărășia acestui măreț reprezentant al trecutului, care era Mr. Pike. Secundul „Elseneurei” îmi istorisea mai departe, cu jumătate glas, nenumărate întâmplări minunate din cursul uimitoarei sale existențe.

Acum nu mă mai îndoiam nici de vârsta lui înaintată, pe care în anumite clipe o trădau nu numai încovoierea umerilor, ci și greoaia și obosita călcătură a pașilor lui, nici de întâmplările aproape de necrezut pe care mi le istorisea.

Mr. Pike îmi vorbi mai ales despre un anume căpitan Somers, în tovărășia căruia călătorise timp de doi ani, ca secund.

— Era un marinar, îmi spuse, care cunoștea temeinic meșteșugul și care știa exact cât prețuiesc.

„Dar, îndată ce corabia ajungea într-un port oarecare, o ștergeam pe nesimțite și mă duceam să mă pitesc în vreo ascunzătoare, spre a nu mă înapoia la bord, tot într-ascuns, decât la ora de plecare”.

— Și pentru ce asta?

— Fiindcă, odată ajunși pe uscat, toți oamenii juraseră să mă sfâșie, pentru a-mi plăti metodele hotărâtoare de care mă folosisem spre a-i face să deprindă meșteșugul.

„Neizbutind să pună mâna pe mine, depuneau împotriva-mi plângeri peste plângeri la autoritățile în drept. Numărul amenziilor pe care trebuia să le plătească din cauza mea căpitanul Somers, este de neînchipuit”.

„Dar el își dădea seama că datorită metodei mele, călătoria așa cum trebuie și producea atât cât dorea. Astfel că, înțelegeți, îmi era recunoscător”.

„Apoi își ridică labele enorme care îi țineau loc de mâini, privindu-și încheieturile stâlcite ale degetelor, și înțelesei, fără osteneală, care era metoda despre care-mi vorbea”.

— S-au dus timpurile acelea frumoase! Oftă întristat Mr. Pike.

„Acum un marinar are dreptul la aceleași considerații ca un gentleman! Trebuie să-i vorbești cu bunăvoință, și nu-ți e îngăduit să ridici mâna asupra-i!”

În această clipă, Mr. Pike fu strigat de pe puntea dinapoi a corăbiei de al doilea locotenent, un bărbat blond și ras proaspăt, tot atât de bine clădit, dar de statură normală

— Se vede remorcherul, anunță acesta, cu restul echipajului!

Mr. Pike scoase un mârâit, care însemna că înțelesese. Apoi, adăugă:

— Coborâți vă rog până la noi, Mr. Mellaire, ca să cunoașteți pe oaspetele nostru.

Mr. Mellaire coborî pe scara punții de dinapoi și mă minunai de curtenia desăvârșită, cu care se înfățișă.

Astfel încât nu mă putui stăpâni de a spune:

— Desigur, Mr. Mellaire, sunteți original din sud.

— Da, am cinstea asta, îmi răspunse cu un glas plăcut. M-am născut în Georgia.

Și se înclină zâmbind, cum numai un meridional se pricepe să se plece și să suradă.

Expresia figurii sale era în totul binevoitoare și blândă. Dar gura sa, care zâmbea atât de drăguț și glăsua atât de armonios, era mai puțin liniștitoare. Se părea că are o rană mare între ochi și bărbie, o rană foarte proaspătă, de o asprime sângeroasă.

Fără să-mi dau seama, privirea îmi alunecă de pe această gură ciudată pe mâini. Ca și la cele ale secundului, oase mari scofâlceau carnea, iar încheieturile degetelor erau strâmbate și stâlcite.

Apoi, am privit din nou ochii albaștri. La suprafață, am văzut o pojghiță de lumină, o strălucire de drăgălășenie și de călduroasă bunătate. Dar, îndărătul acestui fel de spoială socială, am simțit că se răsfrânge un suflet aspru și rău.

Cruzimea sălbatică, închisă în fundul acestor ochi, nu era cu nimic mai îngrozitoare decât aceea a gurii.

Fără să vreau m-am înspăimântat.

Dar, în timp ce schimbam cu Mr. Mellaire cuvinte fără prea mare însemnătate și zâmbete destul de prietenești, am fost cuprins de simțământul ciudat de care ești stăpânit în pădurea virgină sau în junglă, când presimți prezența nedeslușită a fiarelor sălbatice pândindu-și prada, a fiarelor care te înconjoară și sunt gata să se repeadă asupra-ți, fără să le vezi.

Printre temenelile și drăgălășeniile cu care mă copleșea Mr. Mellaire și care erau lucruri plăcute, mă temeam de altceva, un lucru cu totul deosebit și cu neputință de lămurit, ascuns sub țeasta omului pe care-l aveam în față.

Mr. Pike dădu ordinele convenite celui de-al doilea locotenent, care ne întoarse spatele și eu mă pregătii să mă îndrept spre Wada, pe care-l zărisem și care părea că mă așteaptă.

Dar Mr. Pike mă opri:

— O clipă vă rog, dacă-mi îngăduiți, Mr. Pathurst, îmi spuse cu jumătate de glas.

Când fu sigur că Mr. Mellaire se îndepărtase destul, pentru a nu ne mai auzi, continuă vioi, aplecându-se spre urechea mea:

— Vă rog să nu vorbiți nimănui despre ceea ce v-am mărturisit cu privire la vârsta mea. De fiecare dată când semnez un angajament, mă înscriu cu un an mai tânăr.

„Pe contractul meu de acum, sunt trecut ca având cincizeci și patru de ani”.

I-am răspuns voios:

— Păi asta e chiar vârsta pe care vi-o dă oricine!

— Da, Dumnezeuule, da! Și eu gândesc și simt așa. La treabă, ca și la joc, pot întrece pe oricine dintre tinerii noștri.

„Dar, vă rog, Mr. Pathurst, păstrați pentru d-vs. Taina pe care v-am încredințat-o. Căpitanii de corăbii, ca și armatorii, nu țin deloc să folosească secunzi care se apropie de vârsta de șaptezeci de ani.

Dealtfel, n-aș fi deloc mâhnit dacă aș putea munci de acum înainte pentru mine însumi. Mi-am aruncat cu precizie ochii pe această corabie și aș fi căpătat fără îndoială conducerea ei, dacă Mr. West, căpitanul, nu s-ar fi hotărât să reia drumurile pe mare.

Ca și cum ar mai fi nevoie să câștige vreun ban, spuneți-mi... Ce calic!”

— Așadar, întrebai, a făcut avere?

— Și ce avere! Dacă aș avea măcar a zecea parte, dar ce spun? A cincizecea chiar din averea lui, m-aș fi retras în California... Acolo mi-aș fi cumpărat o fermă, dintr-acelea frumoase, unde se cresc păsări. Și aș fi trăit în tihnă ca un bătrân cocoș de luptă, acum în retragere.

„Căpitanul West are acțiuni asupra tuturor corăbiilor firmei Blackwood. Bună afacere! Strașnică afacere! Vapoarele astea au fost totdeauna norocoase și alcătuiesc pentru acționari un izvor de câștig de prim-ordin.

„Totuși, Mr. Pathurst, am început să înaintez în vârstă și ar fi fost tocmai vremea să fi primit și eu conducerea unui vas.

„Dar nu! A trebuit ca acest om ciudat să-mi sufle pe „Elseneura,, tocmai în clipa când fructul era copt și urma să-l culeg!”

CAPITOLUL III.

A căzut un om în mare!

Înghețat cum eram, am socotit desfătătoare tihna caldă a cabinelor, al căror ansamblu alcătuia o încăpere plăcută.

De pe puntea corăbiei, pătrundeai în partea din stânga a vasului (babord), printr-un gang acoperit cu un covor. Pe partea stângă a gangului, se deschideau cinci încăperi. Mai întâi, la intrare, se afla cabina secundului. Urmau cele două cabine de lux care, după dorința mea, fuseseră reunite într-ana singură; apoi, camera bucătarului-șef (steward) și, în sfârșit, încă o cabină care slujea așezării lucrurilor mărunte.

În partea dreaptă, ale cărei uși erau închise, știam că se înșiruite sufrageria, marele salon sau „careul”, încăperea căpitanului și cea a fiicei sale, pe care o auzeam murmurând o melodie, în timp ce-și despacheta bagajele.

Ultima încăpere era camera, alături de scara lăuntrică și ducea, în afară, spre partea de dinapoi a corăbiei.

În partea opusă, gangul, pe care-mi încercai pașii, se îndrepta spre partea de dindărăt a „Elseneurei” și dădea într-o sală mare, cu o lărgime de treizeci și cinci de picioare și o lungime între cincisprezece și optsprezece picioare și se curba apoi, urmând forma corăbiei. Aici era magazia, plină de lucrurile cele mai deosebite, începând cu câteva băi, suluri de pânze și numeroase cufere, până la bucăți de slănină și șuncă, atârnate de tavan.

O scară înțepenită dădea într-o mică deschizătură făcută în punte. O altă deschizătură dădea spre dușumea.

Văzând că mă urmase bucătarul-șef, un chinez tare zgârcit, cu obrazul spân și cu mișcări iuți, a cărui vârstă trebuia socotită între cincizeci și șaiszeci de ani, îl rugai să mă lămurească:

— Unde duce, întrebai, chepengul ăsta ce se află sub picioarele mele?

— La spațiul dintre punți. La sufragerie.

— Și cine mănâncă aici? Îl întrebai iarăși, arătându-i o masă, înconjurată de două scaune înțepenite în dușumea.

— E masa a doua. Ȃlălaltu' locotenent și dulgheru' mănâncă.

Lămurit astfel, mă întorsei în cabina mea, unde dădai diferite instrucțiuni lui Wada, care tocmai termina așezarea lucrurilor.

Mi-am scos ceasul care arăta ora trei după-amiază și mă urcai pe punte, spre a lua parte la sosirea restului echipajului.

Când ajunsei, văzui că remorcherul se alăturase de „Elseneura” și oamenii debarcaseră. Cei mai mulți se și aflau la locurile lor, pe corabie. Doar câțiva întârziați mai rătăceau pe punte. Erau beți morți și într-un asemenea hal dezgustător și de plâns, cum nu-mi fusese niciodată dat să văd.

Obrajii le erau în același timp murdari și congestionați. Acești inși nu dădeau impresia unor tâlhari. Erau însă respingători și tot atât de josnici în limbajul și purtările lor, ca și în înfățișarea lor.

— Haide, haide, mișcați-vă! Luați-vă calabalâcul și duceți-l înainte, la locurile voastre! Strigă un glas venit de sus.

Era glasul lui Mr. Pike, ce se afla pe puntea ușoară și subțire de oțel, vopsită în alb, ce se întindea în aer de la un capăt la celălalt al „Elseneurei”. Pornind din partea de dinapoi a corăbiei, ajungea din partea de dinainte, spre a nu se sfârși decât la capătul punții.

Auzind acest ordin care le cădea de sus, oamenii se împleticiră și, încetându-și flecăreala de bețivani, ridicară nasurile spre secund, privindu-l cu mutre viclene.

Unul dintre ei a cărui mutră părea că fusese frământată de vreun zeu nebun și despre care aflai mai târziu că se numește Lairy, începu să rânjească grosolan și scupă nerușinat pe punte.

Apoi, printr-o mișcare precugetată, se întoarse spre tovarășii săi și-i întrebă tare, cu o voce răgușită:

— Cine dracu' e mojicu' ăsta bătrân?

Văzui silueta lui Mr. Pike înțepenindu-se și apoi zvârcolindu-se, în timp ce mâinile uriașe se crispau pe parapetul înguste punți. Curând, i se auzi tunetul:

— Cărați-vă! Și tăcere, vă rog... Toți la locurile voastre!

După aceste cuvinte, se îndepărtă și se duse să privească remorcherul, ce era pe cale să dea drumul funiilor și să-și desfacă pânzele.

M-a mirat blândețea acestui om grozav, pe care mă așteptam să-l văd năpustindu-se asupra celui ce-l insultase și doborându-l cu lovituri de pumn.

Dar, zărind pe căpitanul West, care privea cearta de pe puntea de comandă, unde se afla în tovărășia celui le-al doilea locotenent, mi-am lămurit numaidecât cumpătarea lui Mr. Pike.

Remorcherul, eliberat cu totul, începu să se îndepărteze, când de pe puntea de dinainte a „Elseneurei” țâșni deodată un amestec de strigăte și urlete, în timp ce alte voci cherchelite strigau că a căzut un om în mare.

Al doilea locotenent coborî sprinten de pe dunetă (partea de dinapoi a corabiei) și veni pe punte, iar Mr. Pike făcu la fel, cu aceeași repeziciune, părăsind ușoara pânză de păianjen a punții din aer.

În mai puțin de un minut, al doilea locotenent înșfăcă un sul de frânghie subțire, pe care-l zvârli deasupra bordului, așa cum ai fi aruncat un „lasso”. Repeziciunea operației m-a uimit. În ciuda vârstei pe care o aveau, Mr. Pike cu cei șaiszeci și nouă de ani ai săi și Mr. Mellaire care trebuia să fi trecut de cincizeci, amândoi lucraseră cu iuțeala și puterea unor resorturi de oțel.

Superioritatea lor morală față de oamenii din echipaj, care se mulțumeau să strige cât puteau de tare și fără rost, era vădită. Erau într-adevăr stăpânii și conducătorii acestor ființe nenorocite de sub ordinele lor și care se aflau pe scara omenească tot atât de jos, ca hotentotii sau, chiar mai jos, ca maimuțele.

Ca toți ceilalți, m-am aplecat pe stinghia sprijinitoare și am privit omul care se bălăcea în apă.

Dar se părea că, în loc să înoate spre a ajunge la bord, se străduia să se îndepărteze de corabie.

Era un mediteranean oacheș și obrazul lui, pe care l-am zărit deodată bine de tot între două talazuri, era parcă pradă unor zvârcoliri, pricinuite de un fel de delir. Ochii lui negri erau asemeni celor al unui nebun.

Frânghia fusese atât de bine azvârlită de al doilea locotenent, încât lanțul care o sfârșea, strângându-se și întinzându-se fără a se desface, căzu drept pe umerii omului din apă.

Acesta se zbătu cu furie, ca să scape. Menținându-se mereu la suprafață, izbuti să scoată dintr-un buzunar un cuțit lung, cu ajutorul căruia se străduia să taie lațul în care se încurca. În același timp, își dădea osteneala să-și scoată hainele, având însă și grijă să-și îndrepte mereu pumnul spre „Elseneura”, urlându-ne o cuvântare furioasă.

Îmi îndreptai privirea spre căpitanul West. Se afla tot pe partea de dinapoi a corabiei, cu mâinile în buzunare.

Privea scena fără să se tulbure și fără să clinească, neluându-și ochii de la omul care se zbătea în valuri și zbiera neîncetat și, apoi, de la remorcherul care, alarmat de clopotul de pe bord, se pregătea să se înapoieze spre a conlucra la opera de salvare.

Zadarnic se strădui turbatul din valuri să scape de remorcher, înotând pe dedesubt. El fu înhățat cu o cange și trecut iarăși pe „Elseneura”. L-am văzut ridicându-se din apă, aproape în întregime gol, plin de rănile pe care și le făcuse cu cuțitul. Dintr-o crestătură țâșnea sângele la fiecare bătaie a pulsului.

Îmi aminti atunci că într-o zi văzusem într-o grădină zoologică un urangutan prins de curând, care se zbătea, lovindu-se cu furie de barele de fier ale cuștii sale. Era o imagine cu totul asemănătoare acesteia, a ființei scăpate de la înec.

Marinarii de pe bord, izbucnind în hohote de râs și urale, înconjurară numaidecât și înhățară pe omul salvat fără voie și, reunindu-și forțele, îl așezară cum putură pe punte, imobilizându-l.

Mr. Pike și Mr. Mellaire interveniră. Împinseră în lături pe corăbieri și puseră mâna pe nebun, târându-l într-o cabină din cele destinate echipajului.

Auzisem vorbindu-se despre puterea omenească pe care sunt în stare să o vădească nebunii. Dar aceasta nu mai însemna nici cât un fir de pai în mâinile vânjoase ale celor doi ofițeri.

Mr. Pike întinse omul pe un pat, înfrânându-i cu o singură mână zvârcolirile dezordonate; apoi, pentru a-i lega încheieturile mâinilor, trimise pe al doilea locotenent să aducă o bucată de funie.

Ca să pot vedea, îmi vârâsem nasul în cabină.

— Ce porcărie! Îmi spuse Mr. Pike, schițând un surâs. În cursul carierei mele, am cunoscut echipaje destul de ticăloase. Acesta însă le întrece pe toate.

— Dar, exclamai, omul nu încetează să sângereze de peste tot? Va muri!

— Atâta pagubă! Vom fi siliți să-l cărăm cu noi, până când vom putea să ne descotorosim de el în vreun fel oarecare. Când se va liniști puțin, îl voi coase la loc acolo unde trebuie. Și, dacă nu se potolește singur, câteva palme zdravene peste bot îl vor cuminti fără îndoială.

Zvârlii încă o dată privirea spre etichetele enorme ale secundului și mă încredințai iarăși de însușirile lor potolitoare.

Întorcându-mă pe punte, văzui din nou pe căpitanul West, mereu țeapăn pe dune și tot cu mâinile vârâte în buzunare. Fără să se mai sinchisească de cele întâmplare, privea senin cerul albastru.

Nu s-ar fi putut tăgădui, îmi tăcusem intrarea într-o lume nouă, cu desăvârșire deosebită de aceea pe care o cunoscusem până atunci.

Wada veni să-mi întrerupă gândurile, anunțându-mă că Miss West îl trimitea să-mi spună că ceaiul e gata.

CAPITOLUL IV.

O bucată de zahăr, Mr. Pathurst?

Când intrai în salonul cel mare, nepotrivirea cu cele ce văzusem era izbitoare. De altfel, pe „Elseneura”¹⁴ totul era alcătuit din nepotriviri care te uluiau.

În locul punții tari și reci pe care abia o părăsisem, aici pașii mi se îmfundau într-un covor moale. În locul cabinei strimte și pereții de fier, în care lăsasem pe smintitul acela în mâinile celor doi „infirmieri”, mă găseam, umflându-mi plămâni, într-o odaie frumoasă și încăpătoare.

După vocile acelea asurzitoare ale oamenilor de pe bord, care-mi răsunau încă în urechi și după obrajii aceia respingători umflați de băutură, care îmi umpleau încă ochii, aveam înaintea-mi” spre a mă reculege, o femeie cu

trăsături delicate, cu înfățișare și purtări alese, așezată lângă o masă lăcuită, pe care se afla un minunat serviciu de ceai din porțelan de China.

În acest loc ales, totul respira liniște și fericire.

Stewardul, cu obrazul galben și picioarele vârâte în papuci de pâslă, se strecurase ca o umbră, apărând și dispărând fără zgomot și îndeplinindu-și serviciul pe nesimțite.

Încordarea pe care o resimțisem pe punte mă stăpânea încă, și Miss West, servindu-mă, începu să râdă de mutra mea amețită.

— Mr. Pathurst, aveți cu totul aerul unuia care a văzut lucruri neînchipuit de ciudate, îmi spuse. Mi-a istorisit adineauri stewardul că un om din echipaj a căzut în mare.

„Asta vă frământă atâta? Ei, lăsați, apa rece trebuie să-l fi trezit!”

Această nepăsare batjocoritoare mă făcu să tresar.

— Omul de care-i vorba, îi spusei, este un smintit nenorocit. Locul lui nu-i pe această corabie. El ar trebui să fie într-un spital.

— Dacă ar fi s-o luăm așa, replică tânăra, ar trebui să trimitem acolo unde spuneți jumătate din echipaj.

„O bucată de zahăr?”

— Da... Mulțumesc... Dar amărâtul acela s-a rănit grozav cu propriile-i mâini. Îi curgea sângele de peste tot. S-ar putea să moară.

Miss West, trecându-mi ceașca în care pusese zahăr, mă fixă serios cu ochii ei cenușii.

Apoi, clătinându-și capul, izbucni în râs.

— Dar bine, Mr. Pathurst, nu trebuie să vă furați plăcerea călătoriei, lăsându-vă dintr-o dată și fără să se cuvină pradă covârșitoarei puteri de sensibilitate pe care o au nervii dvs.!

„Deocamdată, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Trebuie să vă obișnuiți cu asemenea petrecanii și, cu cât o veți face mai curând, cu atât va fi mai bine pentru dvs. Orice echipaj comercial cuprinde mai multe sau mai puține elemente dintre acestea”.

„De altfel, nu vă speriați. În ce privește oblojirea rănilor, vă puteți încrede în Mr. Pike. N-am călătorit niciodată cu el. Dar am auzit mult vorbindu-se că e un chirurg foarte priceput.

„După cât se pare, a săvârșit în cursul ultimei sale călătorii o amputare, care a reușit pe deplin. Și am auzit că era atât de mândru de izbânda pe care o raportase, încât voia să lecuiască, tot cu ajutorul bisturiului, pe tâmplarul de pe bord, care suferea de puternice dureri de stomac.

„Mr. Pike, diagnosticând o criză de apendicită, făcu tot ce-i fu cu putință, ca să convingă pe bolnav să se lase operat. Dar tâmplarul nici nu voia să audă... Ha! Ha! Ha!”

Miss West izbucni iarăși în hohote și adăugă:

— Mr. Pike era atât de incredințat că asta era boala și atât de sigur de necesitatea unei operații imediate încât oferi bolnavului, ca să-i facă pe plac, o sumedenie de pachete de tutun. Ha! Ha! Ha!

Încercă să stăruie:

— Dar e un lucru chibzuit să încredințezi pe bord o lucrare cât de mică pe mâna unui smintit?

În loc să-mi răspundă, Miss West săltă din umeri. Apoi, văzându-mă oarecum nedumerit, socoti de cuviință să mă lămurească.

— Vă repet Mr. Pathurst, că întâmplarea aceasta e fără însemnătate. Fără nici o însemnătate, mă înțelegeți?

Asemenea întâmplări se întâmplă la fiecare îmbarcare. Oamenii vin pe bord îmbruiți de whisky și într-o stare mai mult sau mai puțin înaintată de delirium tremens.

„Îmi aduc aminte că o dată, puțin după ce părăsisem portul Seattle, ne aflam încă în apropierea coastei.

„Unul dintre corăbieri, care până atunci nu dăduse nici un semn de sminteață, se năpusti dintr-o dată peste doi bucătari, îi strânse în brațe și se prăbuși frumușel peste bord, împreună cu ei. Am oprit corabia și am încercat în zadar să pescuim pe cei trei inși. Dar, ducându-se la fund, smintitul nu-și desfăcuse strânsoarea. După o oră, plecarăm, fără să fi făcut vreo ispravă”.

Miss West săltă iarăși din umeri.

„Marea este un element sălbatic și nemilos; de aceea, nu izbutim să găsim decât cele mai rele specimene ale umanității, care să ne însoțească în călătorii.

„Uneori, mă întreb pe mine însămi de unde putem să-i adunăm. E vorba doar de a obține de la ei, în treburile ce se cuvin îndeplinite, cele mai satisfăcătoare rezultate cu putință. Nici un mijloc nu poate fi cruțat, e drept. Fiindcă faptele astea sunt într-adevăr foarte josnice. Da, foarte josnice”.

În timp ce ședeam în fața măsuței lăcuite, pe care se aflau porțelanurile de China și o ascultam pe Miss West, făceam în minte o asemănare între obrazul ei drăguț și mișcările-i eterice și zdrențele ciuruite de găuri ale oamenilor care alcătuiau echipajul „Elseneurei”.

Nu mă îndoiam de adevărul și îndreptățirea cuvintelor pe care le rostea tânăra. Și, cu toate acestea, eram mâhnit, auzind asemenea cuvinte, căzute cu atâta nepăsare de pe buzele ei drăguțe.

Însăși grația ei măreau spaima pe care mi-o pricinuiam cuvintele ce le rostea.

— Desigur, răspunsei. Desigur!... Sângele rece al tatălui dvs., nu e mai prejos decât al dvs. Asta am băgat bine de seamă atât cât a durat... întâmplarea.

— Pun rămășag, izbucni ea, că tata nu și-a scos mâinile din buzunare!

Făcui un semn afirmativ și obrajii domnișoarei West se împurpurară.

— Era de așteptat! Spuse. Îl știu de atâta vreme!

„Stați Mr. Pathurst, ca să vă înveselesc, vă voi povesti o istorioară nostimă”.

„Aveam pe atunci doisprezece ani. Eram cu tatăl meu, pe care-l urmasem pe bordul lui „Dixie,, o corabie bună, aproape de același tonaj cu „Elseneura”. Ne întorceam la San-Francisco, unde ne aștepta mama.

„Trecuserăm de Poarta de aur (intrarea în golful de la San-Francisco) și pluteam în golf, cu o adiere puternică din spate. Totodată, ne împingea și fluxul.

„Într-un cuvânt, tata socoti că nu e nevoie să ne tragă un remorcher și începurăm să alunecăm prin propriile noastre mijloace... „Pe neașteptate, apărui un vapor, al cărui căpitan, neapreciindu-ne iuțeala și crezând că va avea vreme să treacă, voi să meargă de-a curmezișul, pe dinaintea noastră.

„Izbirea era de neînălăturat și, cu toate că tata, care prevedea ciocnirea, puse să se strângă pânzele de vintrile, partea de dinainte a vaporului nostru pătrunse cu toată puterea în mijlocul celuilalt, ca în unt.” „Vaporul acela transporta câteva sute de călători, bărbați, femei și copii. A fost ceva înspăimântător.” „Totuși, tata nu-și ieși deloc din minți și rămase tot cu mâinile vârâte în buzunare. Trimise pe secund în partea de dinainte a vaporului pe care-l distrusesem, ca să înjghebeze, cu ajutorul echipajului, salvarea tuturor celor care mai puteau fi scăpați.

„Ca niște ciorchini omenești, nenorociții se agățau de catargul nostru de dinainte, de unde apoi ajungeau cum puteau pe puntea lui Dixie.” „În același timp, cu o uimitoare repeziciune și stăpânire de sine, tata porunci să se întindă toate pânzele”.

— Și pentru ce asta? Nu prea înțeleg.

— Pentru ce? Fiindcă tata, văzând vaporul cu care ne izbisem, spart în două, își dăduse seama chiar în aceeași clipă, că doar partea de dinainte a lui „Dixie”, care se înțepenise în celălalt vapor îl împiedica să se scufunde.

Trebuia menținut în această poziție, prin mărirea iuțelii.

Unii dintre călători căzuseră în apă, în timp ce se făcea transbordarea lor anevoioasă. Alții, ieșiți din minți, se aruncaseră singuri în valuri.

„Și toți se înecau, de la un capăt la celălalt, sub ochii mei îngroziți, în timp ce vasul nostru își urma drumul.” „Tata era în mare încurcătură, cu deosebire în privința ordinelor pe care le avea de dat cărmaciului, însărcinat de a îndruma vaporul nostru printre toate cele care se găseau în radă, ancorate sau în drum. Fiindcă erau de temut noi ciocniri, din cauză că eram stânjeniți de povara moartă pe care o împingeam înaintea noastră”.

„Când se încredință că nu mai rămăsese nimeni pe bordul vaporului distrus, strânse din pânze, iuțeala noastră se micșoră și cele două vase se desprinseră singure. După câteva minute, vaporul pe care-l lovisem se scufundă”.

„Atât cât durase întâmplarea aceea zguduitoare, mâinile tatălui meu – și v-o spun eu asta, Mr. Pathurst!

— Nu-i ieșiră din buzunare”.

Vorbind astfel, Miss West mă privi cu ochi lucitori, așteptând din partea mi aplauze pentru tatăl ei.

Încuviințai:

— Într-adevăr, mă minunează și pe mine, ca și pe dvs., această stăpânire de sine în asemenea cazuri de nenorociri groaznice. Dar, mărturisesc, în ce mă privește, că nu sunt în stare să văd o astfel de însușire. Și, pentru a ne întoarce la punctul nostru de plecare, atunci când ticălosul acela amărât se zbătea în mare, sufeream eu însumi mai mult decât toți oamenii de pe corabie la un loc, împreună cu tatăl dvS. Și cei doi locotenenți.

— Tata, replică Miss West, nu suferă mai puțin, fiți sigur, în asemenea împrejurări. Numai că are însușirea de invidiat, că nu lasă nimănui puțința de a vedea că suferă.

Gânditor, mă înclinai fără să răspund.

CAPITOLUL V.

Adunătură drăcească.

Când mă urcai iarăși pe punte, un al doilea remorcher, mai mare, „Bretania”, se îndreptă spre noi. El avea rolul de a ne ajuta să trecem repede prin golful Chesapeake și a ne însoți până în larg.

Ducându-mă spre partea de dinainte a „Elseneurei”, găsii pe Sundry Buyers care, apăsându-și mereu și cu duioșie pânțelele cu ambele mâini, se îndeletnicea cu mutarea și așezarea la locurile de dormit a oamenilor din echipaj, care ațipiseră unii peste alții.

Cineva îi ajuta în această treabă destul de anevoioasă. Mă informai despre el la Mr. Pike, care-mi răspunse:

— E Nancy, al doilea șef al echipajului.

Și adăugă pe un ton glumeț:

— Nu-i așa că-i drăguț?

Acest Nancy trebuia să aibă vreo treizeci de ani, dar părea mult mai vârstnic.

Nu mai avea nici un dinte în gură, și părea gata să se sfărâme la cea mai neînsemnată mișcare. Ochii lui, de culoarea ardeziei, erau murdari, iar obrazii, bolnăvicioși și rași, băteau într-un galben ca lămâia.

Cu umerii lui strâmți, cu pieptul supt și obrazii trași, dădea impresia unui ofticos în ultima fază a bolii.

Cu toate că nici Sundry Buyers nu vădea prea multă viață, Nancy era și mai de plâns.

Și când te gândești că prăpădiții ăștia erau șefii echipajului! Șefi de echipaj ce păreau tare înfricoșați de oamenii pe care trebuiau – chipurile – să-i conducă! Eram foarte necăjit.

Dar înșiși oamenii aceștia, pe care îi vedeam acum laolaltă, cine erau oare, Dumnezeu mare? Niciodată Gustave Doré n-ar fi putut face să țâșnească din imaginația sa un clocot mai desfătător de infern.

Ei nu mergeau, ci răzuiau la fiecare pas puntea cu ghetele lor, tropăind și clătănându-se, din cauza beției sau a slăbiciunii. Cu deosebire însă mutrele lor meritau să fie văzute!

Miss West nu mă mințise, spunându-mi că întregul echipaj al unei corăbii comerciale cuprindeau un număr însemnat de nebuni și idioti.

Corpurile le erau strâmbe, fețele pustiite și aproape toți erau de statură mărunță. Ceilalți, care aveau o statură firească și se țineau ceva mai bine pe picioare aveau în schimb privirea ștearsă.

Un liliputan, cocoșat și strâmb, cu ochii de un albastru deschis și cu o mână grozav de răutăcioasă, strigă pe O'Sullivan, irlandezul, și-i spuse o glumă nerușinată.

O'Sullivan păru că nu-l aude și-și continuă mormăitul.

Un tânăr greoi, înalt și gras, se ținea după călcâiele liliputanului, făcând astfel o nepotrivire caraghioasă.

Iar de el se ținea un fel de schelet pribeag, asemănător unei prăjini de scuturat nucii. Cei care-l vedeau se puteau întreba cum se mai ținea pielea pe oasele acestei arătări.

În această defilare bizară, urma o creatură și mai hidoasă decât cele de până acum. Închipuiți-vă mai curând un copil decât un bărbat, un copil pocit, al cărui trup și al cărui obraz păreau să fi îndurat, în cursul câtorva mii de ani, toate chinurile omenеști. Într-o mască de faun, devenită tâmpită în urma chinurilor pe care le îndurase, luceau ca două lumânări niște ochi tare neliniștiți, care păreau că sunt în neconținută și amănunțită cercetare a tuturor fețelor și tuturor lucrurilor.

Acești ochi, care se mișcau neîncetat, erau parcă înnebuniți de prezența unui Sfinx nevăzut, care ar fi pus stârpiturii ghicitori amenințătoare, de dezlegarea cărora i-ar fi atârnat viața sau moartea.

Mai târziu am aflat pricina acestor mișcări neobișnuite. Stârpitura aceasta amărâtă era surdă ca o cizmă, cum se spune. Explozia unui cazan îi spărsese timpanul, iar țândările îi pustiiseră trupul.

Întorcându-mă, zării pe bucătarul-șef, urcat și el pe punte și aruncând de departe, ca și mine, o privire spre echipaj. Chipul lui de asiatic înțelept și viclean constituia, alături de toate aceste sluțenii, o mângâiere și o îmbărbătare.

Chiar și Shorty, care se ivise pe neașteptate, după câteva minute, venind dinspre locuințele echipajului, îmi oferi prilejul unei destinderi. Cu toate acestea și în pofida ochilor lui expresivi, nu era nici el decât un fel de clown ale cărui purtări, după cum m-am încredințat mai târziu, lăsau destul de mult de dorit.

Mr. Pike care tocmai trecea pe acolo, se opri o clipă aproape de mine și măsură iute cu privirea turma aceea ciudată. Mutra lui se potrivea în totul celei a unui negustor de vite, dezgustat de marfa ce i s-a trimis.

— Mamele lor, bombăni, i-au adus pe lume, dar nu i-au izbutit. Aproape nici unele și aproape deloc.

Și defilarea pociturilor nu se mai sfârșea.

Urmă apoi un bărbat palid și cu ochii rătăciți, despre care îmi dădai seama numaidecât că e robul stupefiantelor; după acesta un altul, uscat ca o

scrumbie sărată și afumată, a cărei culoare o avea dealtfel, cu ochii rotunzi ca mazărea și de un albastru urât; un al treilea, mic dar mușchiulos, mi se păru, în ciuda faptului că șchiopăta destul de rău, una din mostrele mai omenești din ceată.

Dar priceperea lui Mr. Pike era, în această privință, mai încercată, decât a mea.

— Ei, ăla de jos! Urlă către cel care-mi plăcuse oarecum. Ia ascultă!

— Da, domnule locotenent! Răspunse acesta, oprindu-se numaidecât.

— Cum te cheamă? Continuă Mr. Pike, pe tonul aspru și morocănos, de care nu se lipsea niciodată când vorbea subalternilor săi.

— Charles Davis, domnule locotenent.

— Când mergi, pentru ce șontacăi astfel? O faci dinadins?

— Nu șontăcăi, domnule locotenent... răspunse omul pe un ton respectuos, îndreptându-se deodată.

Și, la un semn al secundului, se îndepărtă sprinten, cu legănarea aceea ritmică a umerilor, obișnuită tuturor marinarilor.

— ăsta, mârâi Mr. Pike, este cu siguranță un marinar de meserie. Dar, cum te văd și cum mă vezi, numai om de treabă nu e!

Locurile de odihnă ale echipajului păreau acum golite. Dar secundul nu era prea încredințat de lucrul acesta.

El chemă cu glas răstit pe cei doi șefi ai echipajului, care se sprijiniseră de stinghia de fier a corăbiei și priveau liniștiți.

— Ei, voi ăia! Ce v-ați pironit acolo și stați degeaba? Mi se pare că dormiți de-a-n picioarele!... Sau credeți că v-ați imbarcat ca să vă faceți aici cura de odihnă?

„Ia intrați în văgăuna aia și scoateți-mi afară pe oricare-l mai găsiți pe acolo!”.

Sundry Buyers își mângâie și-și apăsă iarăși cu duioșie abdomenul, stând puțin pe gânduri și arătându-se foarte plictisit, în timp ce Nancy, cu obrazul pustiit de o veșnicie de suferințe, se hotăra fără voie, ca o vită bătută, să pătrundă în locurile de odihnă ale echipajului.

Atunci, auzii țâșnind dinăuntru o ploaie de înjurături din cele mai grosolane și de blesteme, căroră Nancy le răspunse în chip împăciuitor, prin diferite rugăminți dojenitoare și mici îndemnuri. Băgai de seamă surâsul sălbatic și amenințător, care crispă obrazul lui Mr. Pike și mă așteptai să văd ieșind din văgăună nu știu ce figuri îngrozitoare și dezgustătoare.

Dar nu fu așa. Din punct de vedere fizic, cei trei flăcăi care apărură la ușă aveau o înfățișare ceva mai plăcută decât a celorlalți.

Mă gândii îndată că trăsăturile lui Mr. Pike se vor destinde și că un surâs adevărat îi va manifesta mulțumirea.

Însă greșii iarăși. Ochii cenușii ai secundului se încruntară și mormăitul său obișnuit i se ivi pe buze, mai accentuat ca altădată. S-ar fi putut spune că e mârâitul unui dulău gata să muște.

Cei trei tovarăși erau de statură aproape normală și încă tineri. Să tot fi avut între douăzeci și cinci și treizeci de ani fiecare.

Erau îmbrăcați grosolan, dar destul de curat, bine rași și aspectul lor general era al unor oameni cumsecade.

Aveau privirea vioaie, în care se întrevedea și ceva neliniștitor, ca la toți ceilalți oameni din echipaj.

Mlădioși și ageri, vânjoși în mișcări, era de netăgăduit că, înainte de a se angaja, nu înduraseră foamea și nu-și risipiseră pe băutură banii câștigați în ultima călătorie, nici cei primiți în contul simbriilor viioare.

Acești indivizi, care mă măsurau cu de-amănuntul pe furiș, ca și pe Mr. Pike, cu o privire atentă și pătrunzătoare, aveau fără îndoială o mare stăpânire de sine.

De unde puteau să vină indivizii ăștia? Urma s-o aflu foarte curând.

— Ei, tu, cum te numești? Bombăni Mr. Pike, adresându-se primului dintre cei trei, care era evreu prin nasul său asemănător ciocului de vultur și irlandez prin ochi, fălci și forma buzei de sus.

Cei trei părură că se sfătuiesc o clipă. Fu un fel de telegrafie mută, nevăzută și liniștită, dar care nu-mi scăpă vederii, o clipire din ochi, o mișcare a capului, cu neputință de perceput.

După ce-și trecură mesajul tainic; cel întrebat răspunse:

— Murphy.

— Spune: „domnule locotenent!” răcni Mr. Pike.

Murphy făcu un gest nedeslușit spre tovarășii săi și Mr. Pike, arătând că nu înțelege ce i se spune.

Stăpânindu-și furia ce-l năpădea, Mr. Pike fu nevoit să lămurească:

— Cred că până acum n-ați pus niciodată piciorul pe vreun vapor... Ei, atunci când unul dintre voi se află în fața unui ofițer de bord și-i vorbește, trebuie să-i spună „domnule căpitan”, sau „domnule locotenent”, după cum e cazul.

— Da, domnule locotenent!... Răspunse Murphy, cu o voce dinadins târăgănată și plictisită, ca și cum ar fi depus o efortare supraomenească spre a pricepe.

— Prin urmare, ne-am înțeles o dată pentru totdeauna?!

— Da.

— „Domnule locotenent!” zbieră Mr. Pike.

— Da, domnule locotenent! Repetă Murphy, a cărui voce deveni atât de blândă și dezmierdătoare, încât mânia secundului creșu și mai mult.

— Murphy, spuse secundul, este un nume pe care-l întâlnești la fiecare pas. „Nosey”⁷ ți s-ar fi potrivit mai bine.

Consimțirea veni printr-un răspuns, obraznic prin însăși blândețea și nepăsarea lui mieroasă.

— Da, domnule locotenent! „Murphy năsosul”, spre a vă fi pe plac. S-a înțeles, domnule locotenent!

Cei trei izbucniră în hohote de râs; dar era un râs, pe care numai jocul mușchilor îl manifesta pe obrajii lor și care era însoțit de batjocura întipărită în ochi, împreună cu un netulburat sânge rece.

În fața acestor trei zăpăciți, Mr. Pike părea că se află pe un pat cu cărbuni aprinși.

Trecu la al doilea din „trio”, în vinele căruia curgea Dumnezeu știe ce sânge chaldeean sau semit, corcit cu sânge latin.

— Și tu cum te numești?

— Bert Rhine, domnule locotenent... fu răspunsul, tot atât de dezmierdător, mătăsos și supărător, ca al „năsosului”.

— Bine! Aprobă Mr. Pike. Și tu a treia păsărică?

La al treilea dintre tovarăși, cel mai tânăr și cel mai mărunt, se regăsea rasa mediteraneană. Obraz măsliniu și frumusețe regulată a trăsăturilor, aproape asemănătoare aceleia a unei camee antice.

Presupusei că această mogâldeată zăpăcită se născuse în America, din imigranții veniți din Italia meridională, de pildă din Napoli sau din Sicilia.

— Twist, domnule locotenent! Răspunse cel întrebat, pe același ton searbăd și blând, ca și tovarășii săi.

— Hm! Mormăi Mr. Pike. Āsta-i iarăși un nume obișnuit. „Kid”8 ți-ar sta mai bine. Ne-am înțeles, nu-i așa?

— Înțeles, domnule locotenent! „Kid Twist”. E tare drăguț!

Și tustrei își reluară liniștiți râsul.

Mr. Pike își ieșise cu desăvârșire din răbdări, pradă unei furii cumplite, care căuta zadarnic o pricină oarecare pentru a izbucni.

Scrâșnind din dinți spuse flegmatic:

— Acum, spre binele fiecăruia, vreau să vă pun un lucru în vedere. Știu cu cine am de furcă. Sunteți niște zdrențe. Niște zdrențe însuflețite. Și așa vă voi socoti.

„Dar veți lucra ca lumea. Dacă nu, vă veți căi. Prima dată când vreunul dintre voi va călca strâmb, sau se va pregăti să calce strâmb... Să ia aminte! Să se păzească! Cine are urechi, să audă!”.

„Și asta s-a înțeles?! Atunci, cu atât mai bine! Deocamdată, duceți-vă la macarale! Marș!”.

Mr. Pike se suci pe călcâie și-l urma. Āl rugai să-mi răspundă exact cărei categorii aparțineau cei trei.

— Cea mai rea dintre toate, îmi răspunse. Nu e tunul între ticăloșii ăștia care să nu fi făcut închisoare. Sunt adunături drăcești.

Tot mergând, nimerirăm peste o jumătate duzină de inși, tăvăliți pe căptușeala deschizăturii punții.

Recunoscu printre ei pe Larry, care poreclise pe Mr. Pike „mojic bătrân”, și care, în loc să-și ducă lucrurile unde se cuvenea, așa cum i se ordonase, se rezemase liniștit pe ele, întinzându-și picioarele.

Dealtfel, întregul grup ar fi trebuit să se afle acum la operația de manevrare a macaralelor.

Înaintând, Mr. Pike se aplecă spre Larry.

— Ridică-te! Îi porunci.

— Nu pot.

— Spune: „domnule locotenent”, Dumnezeu!

— Nu pot, domnule locotenent. Am băut mult aseară și, fiindcă nu mă puteam duce mai departe, mi-am dormit toată noaptea pe pământ, în piața Jefferson.

„Așa că azi-dimineață m-am trezit înghețat până la oase. Mâinile și picioarele mi-erau atât de amorțite, încât a trebuit să fiu ridicat cu de-a sila.

— Înțeleg. Erai beat-mort și țeapăn ca o măgăriță.

Larry clipi din ochi în chip plângător, întocmai ca o maimuță în fața unei băte. Simțea că-l paște în ființa secundului o nenorocire groaznică.

— Bătrânul moji” ce sunt, continuă Mr. Pike imitând vocea jalnică, îți va arăta fără zăbavă ce-i în stare.

Și iată ce văzui.

Vă rog să vă amintiți cele ce v-am spus despre labele imense care slujeau lui Mr. Pike în locul mâinilor, cu degete de o lungime și o grosime îndoite față de măsura degetelor mele, cu încheieturile pline, cu umerii și brațele tot atât de uriașe.

Dintr-o singură lovitură, dată doar cu vârfurile degetelor mâinii sale drepte, cu alte cuvinte dintr-o singură palmă aplicată în bărbia lui Larry, Mr. Pike îl ridică în aer ca pe o pană și-l lăasă să se prăbușească, învinețit, peste calabalâcul pe care-l găsisese trântit.

În urma loviturii neașteptate, cel care stătea culcat mai înainte chiar lângă Larry mormăi amenințător și schiță gestul de a se ridica și a se pregăti de bătaie.

Dar de-abia se ridică pe picioare, așa cum putu, că Mr. Pike îl lovi cu dosul aceleiași mâini în plină față.

Plesnitura acestei palme fu strașnică.

Lovitura păruse ușoară și dată fără nici o sfortare. S-ar fi zis că un urs mare și bun s-ar fi jucat alene cu laba.

Cu toate acestea, atât era de mare puterea naturală și nemaipomenită a secundului! Și dincolo de acest gest, atârna atâta greutate de oase și mușchi, încât cel lovit se tăvăli pe o parte și se rostogoli prin deschizătură tocmai pe punte.

În timpul acestor întâmplări, O'Sullivan, zmintitul, care se plimba fără rost, se îndreptă spre secund, mormăind obișnuitele lui grosolării.

Ca un foc de revolver, Mr. Pike, care se păzea, trânti în direcția de unde se auzea bolboroseala aceea suspectă o întrebare răcnită: „Cine-i acolo?”

Dar, dându-și seama că e zmintitul, își reținu mâna, care era gata să lovească.

Larry și celalalt turtit pe punte își frecau coastele, bodogănind și se străduiau să-și recapete echilibrul și să se îndrepte.

Ceilalți patru inși care mai erau acolo se ridicaseră acum, respectuoși și supuși.

Mie însumi îmi impuse acest sexagenar de temut. După aceste întâmplări, eram din ce în ce mai convins de adevărul neobișnuitelor și uimitoarelor povestiri din trecut, pe care mi le istorisise.

Fixând pe Larry în ochi, îl întrebă:

— Dacă nu te superi, cine e „bătrânul mojić”?

— Eu sunt, gemu Larry, smerit, eu domnule locotenent!

— Foarte bine! Acum, cărați-vă cu toții de aici – și la macarale!

Târându-și picioarele, cei șase inși ascultară, posomorâți și înăcriți, ca niște dobitoace îmblânzite ce erau.

*

* *

Părăsind pe secund, mă cățărai pe o scară vecină cu catargul de dinaintea corăbiei, de unde puteam privi în voie manevra împreună a „Elseneurei” și a remorcherului cel mare.

Văzui că echipajul propriu-zis era alcătuit din două echipe de câte 15 inși. La aceștia trebuiau adăugați, în afară de cei doi șefi de echipaj, corăbierii și dulgherul. Cei mai mulți dintre ei munceau din greu la scripete, sau se îndeletniceau pe punte cu diferite treburi.

Pentru ei, orice muncă era o sforțare peste măsură de mare. Aproape toți păreau niște cadavre ieșite din coșciuge, bolnavi fugiți din spitale, saci cu cenușă, niște tâmpiți sau vicioși înveterați.

Ridicând ochii, privii înaltele catarguri de oțel, cu vergelele lor din același metal și cu vergeluțe din lemn și cu rețeaua aceea de frânghii, care înfățișa în aer o pânză de păianjen, delicată și încurcată. Și mi se părea din ce în ce mai de necrezut, ca asemenea zdrențe omenеști să fie în stare să manevreze marea corabie „Elseneura” în cursul vremii rele și a furtunilor, de a o stăpâni și cârmi prin întunecimile nopții și prin toate primejdiile oceanului.

Dar atunci îmi veniră în minte cei doi voinici care conduceau turma aceasta josnică, Mr. Pike și Mr. Mellaire, a căror energie fizică și putere morală, la fel de neîmblânzite, erau însărcinate cu însuflețirea acestor lepădături omenеști.

Turul de forță ce urma să fie săvârșit nu mi se părea mai puțin uluitor și ajunsei la convingerea că, dacă oamenii aceștia aveau să izbutească în îndeplinirea sarcinilor, eu eram fără îndoială cel mai nepriceput dintre oameni în privința treburilor marinărești.

Mă întrebai mirat: de ce oare echipajul nu cânta încă, în timp ce-și făcea manevra, potrivit vechiului obicei despre care mi se vorbise de mii de ori? Răspunsul era simplu: din cauză că în scheletele acestea lipsite de vlagă și în piepturile lor gâfâitoare, nu rămăsese destulă suflare.

Dezgustat de cele ce văzusem, mă urcai pe puntea îngustă de oțel, ce plutea în aer și era totuși foarte trainică, agățată de la un cap la celălalt al „Elseneurei”. Ajunsei în spatele corăbiei, în camera hărților, unde căpitanul

West, cu o țigară de foi în gură, mă întâmpină cu cel mai cald surâs de care era în stare. Cu picioarele pe masă, ședea tolănit într-un scaun ce se legăna.

Apoi, coborâi scara cabinelor și, când mă aflai în fața cabinei domnișoarei West, o auzii cântând încetișor și voios.

Trecând apoi pe dinaintea cămării, salutai prietenește pe steward și intrai spre a arunca o privire prin micul regat, minunat de curat și de bine, orânduit, în care domnea bătrânul chinez. Și-mi dorii să am cândva, numai pentru plăcerea mea și bucuria mesei, un slujitor tot atât de migălos și priceput.

— Am privit în amănunțime întregul echipaj, îi spusei cu prefăcută nepăsare. Ia spune-mi, ce crezi despre oamenii ăștia?

— Adunătură de smintiți..., răspunse omul galben, ridicând plictisit din umeri. Lepădături, toți trăsniți. Dumneavoastră, vedeți mai târziu!

Judecata lui o întărea pe a mea.

Îmi continuai drumul până la cabina mea, care era așa cum mi-o dorisem. Wada îmi despachetase și îmi orânduisese toată îmbrăcămintea, așezând apoi pe rafturile de pe ziduri toate cărțile pe care le luasem cu mine.

Cele trebuincioase spălatului și pieptănatului erau în sertarul lavaboului. Cizmele mele marinărești, pălăria de pânză impermeabilă și mantaua unsă cu ulei erau agățate pe cuiere, sub o perdea.

Tot ce-mi era trebuincios pentru scris era așezat pe birou. În fața biroului, un fotoliu învârtitor, învelit în piele și temeinic înșurubat în sol îmi întindea brațele.

Pijama și halatul erau așezate pe pat, la picioarele căruia mă așteptau papucii, la locul lor obișnuit.

Aici, în partea dindărăt a corăbiei, totul era potrivit celor mai gingașe cerințe omenești.

Acolo sus, pe punte și în partea din față a corăbiei, mișuna drojdia aceea de creaturi de coșmar, omenești prin presupunere, sau mai exact strămbăturile umanității, cărora le era incredințată mânăuirea materialului acestei frumoase corăbii, odată cu siguranța sa și a mea chiar.

Iată ce era nemaipomenit și mai presus de orice închipuire! În pofida sincerei mele admirații pentru Mr. Pike și Mr. Mellaire, mă simțeam înfiorat.

În timp ce mă așezam în minunatul fotoliu, care părea că mă îmbie cu coada ochiului și mă răsturnai desfătat în el, după ce scosesem dintre cărți un volum al lui George Moore⁹, mă simții stăpânit de presimțirea nedeslușită că această călătorie se putea sfârși printr-o mare nenorocire.

Dar fotoliul care mă găzduia era atât de priicios și de atrăgător, iar cabina era atât de încăpătoare și de plăcută, sau mai curând frumoasa odaie în care mă lăfăiam într-o fericire desăvârșită și liniștită, încât gonii imediat din minte aceste gânduri negre.

Niciodată, pe nici un transatlantic, nu avusesem și nu mă bucurasem de atâtea înlesniri și plăceri și mă gândii la toate cărțile necitite până acum și cu care aveam să mă desfăt în cursul atâtor săptămâni și luni.

Totuși, întrebai pe Wada dacă a văzut tot echipajul, sau parte din el și ce credea.

— Nu, îmi răspunse, eu nemișcat de aici. Dar bucătar-șef spus mine niciodată nu mers pe mare cu așa oameni. Toți nebuni, toți stricați, toți nu-marinari. Multe necazuri așteptăm cu ei. Răbdare și vedem.

„Nu prost de tot chinezul. Este cincizeci ani și mult lucrat pe mare. Pe urmă, făcut economii, făcut negustorie mare San-Francisco. Dar avut necaz multe poliția. Contrabandă de opiu. Asta tare rău”.

„Avut noroc și găsit avocat bun scăpat închisoare. Dar avocat muncit foarte mult și luat chinez tot. Casă, bani, tot.” „Atunci, început iar meseria veche. Aici, „Elseneura,, bine plătit la el. Șaizeci dolari pe lună. Dar tot nu mulțumit. Echipaj tare păcătos. Țicniți, pungăși. Asta, foarte periculos!”

Cerând puțin după aceea lui Wada să deschidă ferestraica mobilă pentru a aerisi încăperea, auzii de-a lungul cherestelei corăbiei fâșâitul valurilor pe care le spintecam.

Înțelesei că „Bretania” pornise la drum și ne luase cu sine spre largul mării.

O clipă mă gândii, pentru ultima dată, că aveam încă vreme să renunț la călătorie și să mă înapoiez la Baltimore cu remorcherul cel mare, ce urma să se întoarcă. Dar din cămară venea un zgomot ușor de porțelan, pe care-l auzii prin ușa mea întredeschisă. Bucătarul-șef pregătea masa de seară, o masă care, fără îndoială; nu putea să fie decât delicioasă.

Așa că... așa că... mă lăsaî în voia soartei.

CAPITOLUL VI.

Convorbiri în timpul mesei.

Mâncărurile au fost atât de gustoase, încât mi-au depășit așteptările. Nu știu de unde venea bucătarul, dar era un om iscusit.

Ne servea Miss West, într-o colaborare atât de desăvârșită cu chelnerul, încât s-ar fi spus că acesta era un vechi servitor al casei, deprins cu toate obiceiurile și cerințele.

Căpitanul West și fiică-sa, Mr. Pike și eu însumi, alcătuirăm la masă quartetul, care de aici înainte avea să se reunească în fiecare zi, în tot cursul călătoriei.

În vederea cinei, secundul, așezat în fața mea, îmbrăcase în mod special un veston negru, care făcea cute la subțiori, se umfla și era gata să plesnească pe spatele lui larg și vânjos și se încovoia anevoie pe umerii lui aduși.

Mr. Pike mânca fără să scoată un cuvânt, spre marea mea uimire. Fiindcă nu-mi venea să cred că nu se pricepea, sau nu avea ce să vorbească.

Mai întâi, mă gândii că se simțea stingherit de prezența domnișoarei West. Dar nu trecu mult și înțelesei că însuși căpitanul West statornicise această orânduială.

Oricât de mult se deosebeau moralicește Mr. Pike și Mr. Mellaire de oamenii din echipaj, căpitanul West socotea că trebuie să-și țină locotenenții

cam la aceeași distanță. Nu vorbea cu ei niciodată, decât în privința lucrurilor care țineau cu adevărat de meserie.

În schimb se purta minunat cu mine. Eram călătorul lui, un musafir aproape și boieria lui înnăscută îl făcea să mă considere ca pe un egal al său.

Miss West avea pentru mine aceeași considerație. Iar în ceea ce privește pe Mr. Pike, băgai de seamă că tânăra era mai puțin severă cu el, decât tatăl ei.

I se întâmpla uneori să vorbească secundului despre felurite chestiuni și, de fiecare dată când i se spunea ceva, Mr. Pike se mulțumea să răspundă doar atât:

— Da, Miss. Nu, Miss.

De altfel, mânca foarte îngrijit și din când în când mă privea peste masă cu ochii lui cenușii, ascunși sub sprâncenele-i stufoase.

La rândul-mi, îl cercetam cu de-amănuntul și, în ciuda trecutului său întunecat de conducător și sfărâmător de oameni, nu mă puteam stăpâni de a nu-i nutri o adevărată simpatie.

Dădea impresia limpede a unui bărbat cumsecade și sincer. Și râdea cu atâta poftă, cu un accent atât de cald și copilăresc, auzind cele câteva glume pe care mă străduiam să le istorisesc, pentru a înveseli puțin atmosfera! Nu, desigur, cu un asemenea răs omul acesta, adesea brutal din cauza meseriei, nu era rău!

Și mi se păru că mi-ar fi fost greu să dau un certificat asemănător conștiinței lui Mr. Mellaire care, în vreme ce noi prânzeam, era de veghe pe punte.

Într-un cuvânt, mie și domnișoarei West ne revenea oarecum îndatorirea de a deschide și întreține convorbirile.

La Miss West, pe care, de asemenea, o cercetai pe ascuns, mă izbea cu deosebire un lucru. Era nepotrivirea între obrazul ei oval și gingaș și restul corpului ei, care trăda o sănătate desăvârșită. La această tânără, vigoarea sănătoasă și însuflețită a membrelor ei, ca și rotunjimea lor plină și carnoasă, se uneau cu subțirimea unei sălcii.

Pielea era delicată și străvezie. Gâtul avea avântul unei colonne plăpânde, bine așezată pe temelia ei. Mâinile, fără a fi peste măsură de mii, erau așa cum se potriveau unei femei de statura ei, lungi și subțiri și foarte îngrijite, Brațele-i erau puternice și mușchiuloase, dar numai cât trebuia.

Nasul, ușor încovoiat al căpitanului West, vădea putere de stăpânire și voință.

Și nu mă îndoii de fel că și tatăl și fiica, așa cum aveam să aflu mai sigur mai târziu, erau, fiecare în genul său, niște ciudate și minunate fructe ale mării, ca să spun așa.

În cursul mesei, mă încumetai să-mi rostesc uimirea, pricinuită de priceperea cu care scuturase Mr. Pike amortea echipajului și ajunsei la întâmplarea cu Larry, pe care secundul îl zvârlise în aer ca pe o frunză, doar cu o singură palmă.

Mărturisii cu naivitate că acest spectacol, cu totul nou pentru mine, mă supărase mai întâi, dar că apoi mi-am dat seama că astfel de fapte aveau uneori circumstanțe ușurătoare.

Ascultându-mă cum istoriseam cu atâtea amănunte o întâmplare atât de neînsemnată pentru el. Mr. Pike își încruntă sprâncenele, privindu-mă cu o mină aspră. Dar nu mă întrerupse, ci mă lăsă să-mi sfârșesc povestirea.

Când terminai, se făcu tăcere. Miss West, care se îndeletnicea cu pregătirea cafelei, nu-și încetinise lucrul.

Nici Mr. Pike, adâncit în operația de spargere a unor nuci, nu spuse nimic. Dar văzui fluturând un surâs înveselit pe chipul său.

Căpitanul West mă privea cu luare aminte, cu ochii lui azurii, ca și cum ar fi privit cins știe ce planetă, situată la o depărtare de nenumărate miliarde de mile.

Iar eu, îmi dădeam perfect seama, aveam aerul unui nerod.

— Mr. Pathurst, rosti în sfârșit căpitanul West cu seninătate, pe bord este orânduită regula absolută de a nu se face nici un fel de observație privitoare la disciplină.

Îmi înghiții saliva și, pentru a-mi cere iertare, mă grăbii să adaug:

— Dar nu doream să mă leg de disciplină. Ci istorisind această mică întâmplare, am înțeles să stăruiesc asupra uriașei puteri fizice a lui Mr. Pike.

— Îmi dau seama... reluă căpitanul West, cu același calm netulburat.

„Dar vedeți, Mr. Pathurst, asemenea povești n-au însemnătate nici pentru mine, nici pentru ceilalți de la masă.

„În toate împrejurările de felul celei de care ați vorbit, las frâu liber locotenenților mei. La urma urmelor, ei știu foarte bine că nu le-aș îngădui nici o asprime sau violență lipsită de îndreptățire.

„Asta-i tot”.

Obrazul aspru al lui Mr. Pike, care renunțase să mai spargă nuci și care, în timp ce vorbea căpitanul West, își pironise privirea în fața de masă cu o atenție deosebită, se înseninase cu totul.

— Iar ochii secundului ridicați spre mine, îmi exprimau, nu fără o ușoară batjocură, lipsa lui de dușmănie.

Oarecum stânjenit, îmi îndreptai privirea spre Miss West, căutându-i sprijinul și simpatia.

Ea pufni în răs, văzându-mi aerul mâhnit și spuse:

— Vedeți, Mr. Pathurst, tata e sătul până în gât de echipajele lui. Se preface că nu le bagă în seamă, atât cât poate. E cel mai bun lucru.

Mr. Pike întări aceste spuse printr-o înclinare a capului și, spre a abate cu dibăcie convorbirea, Miss West ne istorisi cu mult duh uimitoarea pățanie pe care o îndurase, chiar în ajunul plecării, cu un birjar din Boston, care nu voia s-o ducă acolo unde-i ceruse.

După sfârșitul mesei, mă dusei în cabină spre a-mi lua țigări și, în treacăt, cerui lui Wada să-mi spună ce știe despre bucătarul care pregătise minunatele mâncăruri ce ne fuseseră servite.

Șiret ca o maimuță și știindu-le pe toate, Wada îmi răspunse:

— El cheamă Louis. El chinez ca bucătar-șef. Dar numai jumătate chinez. Ailaltă jumătate englez.

„Știți cum cheamă insula unde Napoleon fost timp mult prizonier, pe urmă murit?”

— Sfânta Elena...

— Da. Acolo născut Louis. Și vorbit foarte bine englezește.

În această clipă se ivi Mr. Mellaire, venind de pe punte; fusese schimbat de Mr. Pike și se îndrepta spre odaia cea mare de dindărătul corăbiei, unde se servea a doua masă.

Trecând pe dinaintea mea, se înclină ușor și-mi spune „bună seara”, cu toată curtenia și cu toată demnitatea unui gentleman.

Cu toate astea, îmi era cu neputință să-mi gonesc vrăjmășia firească, de care mă simțeam cuprins împotriva acestui om. Simțeam că însușirile morale ale celui de-al doilea locotenent nu sa potriveau cu cele fizice, îmi dădeam seama că există în el ceva nelămurit, dar lipsit de orice prețuire.

Și făcui îndată o asemănare între enigma pe care o ascundea omul acesta și ceea ce se cuibărea sub țeasta celor trei ticăloși, goniți cei din urmă la treabă de către Mr. Pike. Impresia era tot atât de supărătoare.

În spatele lui Mr. Mellaire, mergea greoi și încurcat un ins ciudat, care avea un cap de vrăbie așezat pe un cap de uriaș.

Picioarele lui, dacă nu chiar și mâinile, erau și mai mari decât cele ale lui Mr. Pike.

Când Mr. Mellaire și însoțitorul său pătrunseră în odaia cea mare de dindărătul corăbiei, întrebai din ochi pe Wada: „Cine-i?”

— El dulgher pe bord, îmi răspunse. El cheamă Sam Lavroff. El venit de la New-York.

„Stewardul spus mine Sam Lavroff prea tânăr pentru dulgher la corabie. El are douăzeci și doi ori douăzeci și trei ani”.

Înapoiat în cabina mea, auzii iarăși prin ferestruica mobilă ce era deschisă, fâșâitul valurilor spintecate de „Elseneura”.

Mersul ne era regulat și iute – și eu, care nu călătorisem niciodată decât pe vapoare, mă obișnuii greu cu gândul că, deși era lipsită de vibrațiile elicei, corabia putea înainta totuși.

CAPITOLUL VII

„Un whisky bun pentru Jeannot al meu”

Era abia ora opt, când mă urcai din nou pe punte.

Stelele scliffeau în noapte și la lumina lor zăream, deasupra capului, formele întunecate ale pânzelor, care se înmulțeau din ce în ce, după cum își putea da seama până și un necunoscător ca mine.

Umbrele nedesluite de oameni, rânduite în șiruri lungi, trăgeau de funii. Corăbierii erau așezați unul după altul și trăgeau tropăind pe loc, încruntați și într-o tăcere tristă și înverșunată.

Se auzea tunând doar vocea lui Mr. Pike, care urla ordinele trebuincioase, strigând neîncetat: „Hai, rup! Hai, rup!” și revărsând peste toți acești nenorociți o ploaie neîntreruptă de înjurături.

Mr. Mellaire îi veni curând în ajutor și conlucrarea sa nu fu deloc de prisos. Aproape toți oamenii erau cu totul recunoscători, nu numai în privința manevrei, ci și a numelui familiilor.

În diferite rânduri, văzui pe cei doi locotenenți nevoiți să pună ei înșiși mâna, spre a îndeplini lucrul. Fiindcă ticăloșii amărâți pe care îi conduceau, neștiind prea bine ce au de făcut, se opreau, plictisiți și țepeni, ca niște împotmoliți.

Alte siluete se zăreau pe catarguri și, fără îndoială mai deprinse cu lucrul decât mormolocii de pe punte, desfășurau și întindeau pânzele.

— Așadar, puteți vedea dvS. Înșivă, Mr. Pathurst... mormăi Mr. Pike.

„E oare treaba unui secund de a sta să tragă de odgon? Ce nenorocire! Dar șefii de echipaj sunt și mai nepricepuți, dacă mi-e îngăduit să spun, decât oamenii lor”.

Îi spusei:

— Până acum, am crezut totdeauna că marinarii de pe corăbii cântă, în timp ce trag de frângerii.

— De fapt, așa e obiceiul. Și dacă țineți să-i auziți...

— Aș fi încântat.

— Perfect. Și să-mi spuneți cum v-au plăcut. Ei, voi, Nancy și Sundry Buyers! Adormiților!

„Hai, la otgoanele pentru ridicatul catargurilor – și un cântec frumos, vă rog!”

Drept răspuns, văzui pe Sundry Buyers mângâindu-și pânțele și apăsându-și-l cu ambele mâini, în timp ce Nancy își plescăia limba, pentru a se pregăti să cânte.

Cu o mutră posomorâtă, Nancy începu: „Să mergem, mergem, mergem.

„Să mergem să omorâm pe Paddy și-i vom lua cizmele!” în locul glumei urmărită de autorul cântecului și a înflăcăării vioaie ce ar fi fost de așteptat, era ca un clopot de înmormântare, un vaiet nearmonios și jalnic.

— Destul! Ajunge! Răcni Mr. Pike, smulgând din mâinile unuia dintre corăbieri o funie, care nu trebuia trasă. Nu suntem la înmormântare!

„Să te auzim pe tine, Sundry Buyers! Scoate din gâttej ce știi mai „gigea”!

Atunci, țâșni din umbră o voce mai slabă și mai spartă încă decât cea a lui Nancy: „Trebuie, trebuie tras mai sus, „Pentru ca vergelele vintrelor să se urce!

„Un whisky bun pentru Jeannot al meu!

În principiu, acest ultim vers trebuia reluat în cor de întregul echipaj. Dar nu răspunseră decât două glasuri.

Sundry Buyers făcu o sforțare și reluă cântecul, cu glas tremurat:

„Whisky-ul a ucis pe soră-mea, Suzanne, „Whisky-ul”...

Mr. Pike înfierbântase echipajul. Și în timp ce el repeta neconținut: „Un whisky bun pentru Jeannot al meu”, oamenii aceia pe jumătate morți să frământau năpraznic și trăgeau de funii pe întrecute, până în clipa când Mr. Pike, încetând să cânte, strigă cu voce tăioasă:

— Legați odgoanele!

Atunci, întregul avânt pieri și nu mai văzui, în noapte, decât niște zdrențe omenеști ce se poticneau, alunecau și scânceau, se amestecau din nou la manevră și erau gata să se prăbușească la fiecare pas.

Doi dintre corăbieri se dădură în lături pe nesimțite și încercară zadarnic desigur, să plece spre a se ascunde îndărătul locuințelor echipajului. Dar, Mr. Pike îi surprinse și se năpusti asupra lor.

Auzii plescăind niște palme și, după câteva clipe, cei doi apărură iarăși, cu secundul la spatele lor; Mr. Pike îi muștră cu asprime, amenințându-i cu pedepsele cele mai aspre, în cazul când vor mai săvârși vreo ispravă de felul acesteia.

Acest spectacol descurajator îmi pricinuisese o mare amărăciune și mă întorsei spre partea dindărăt a corăbiei, unde găsii pe dunetă pe căpitanul West, care se plimba liniștit.

În spatele lui, unul dintre prăpădiții pe care îi văzusem în cursul zilei, unul dintre cei mai scunzi și piperniciți, ținea roata cârmei, o roată mare acoperită cu aramă și țintuită, ce părea că-l strivește.

La lumina felinarelor, văzui strălucind ochii albaștri ai stărpiturii, chip de stafie neputincioasă și veștejită.

Se numea Andy Fay și-și dăduse vârsta de șaiszeci de ani. Sunt încredințat însă că avea mai mult.

Eram mâhnit și îngândurat. Șase luni de călătorie în asemenea condiții!

Dacă, scârbit de mediul bolnăvicios care mă înconjura, îmi îndreptam gândul spre Miss West, singura ființă de pe bord într-adevăr în stare să mă înțeleagă, mă simțeam cuprins de mânie împotriva seninătății tinerei femei, față de tot ceea ce mă întărâta sau mă îndurera.

Cu cei treizeci de ani ai mei și plictisul timpuriu, care mă hotărâse să întreprind această călătorie, nu eram, în fața ei și a sângelui roșu care-i dogorea în vine, decât un fel de bolnav de nervi, o ființă inferioară demnă de dispreț. Mă simțeam jignit și rușinat.

Și cu toate acestea, în timpul îndelungatelor și singuraticelor noastre întrevederi din cursul acestei nesfârșite călătorii, care abia începea, ea se interesă de mine, apropiindu-se cât mai mult de singurul bărbat care avea pe bord, în afară de tatăl ei, însușirile potrivite unei bune tovarășii...

Fiindcă legea neînduplecată a Naturii poruncește ca floarea-soarelui să se răsucescă spre soare, ca vița-de-vie să-și întindă cârceii spre arborele pe care se poate agăța.

Străvechiul roman al dragostei, al dragostei de care crezusem că mă voi feri pe această corabie, avea să reînceapă, cu dorințele, cu neliniștile și cu necazurile ei de neînlăturat?

Prin urmare, nu exista în lumea asta nici un mijloc de a scăpa de mrejele femeii? De femeia spre care bărbatul, oriunde s-ar afla, își îndreaptă neîncetat gândul, la fel cu sălbaticul care, ascuns în valea întunecoasă, se întoarce iarăși și iarăși la demonii și idoli lui?

Iată la ce mă gândeam, iată cu ce-mi frământam într-una sufletul în timp ce, rezemat de stinghia din jurul punții, simțeam vântul biciuindu-mi obrazii.

O vreme, priveam în jos valurile spumoase care se umflau, iar apoi îmi ridicam ochii spre stele, pentru a vedea formele puternicelor și minunatelor catarguri ale „Elseneurei”.

Uneori, auzeam venind dinspre partea de dinainte vocea tunătoare a lui Mr. Pike, care-și muștra aspru trupa de mojici stricați, urmând să dea ordine, fără oprire:

— Ei, acolo! La verga pânzei de pe catarg! Nu tăia coada funiilor despletite, tâmpitul, sau te cotonogesc! Haide, mișcați-vă, boieri scăpătați! Ajunsei la scara cabinelor și coborâi. Miss West făcea exerciții la pian.

CAPITOLUL VIII.

Acrobatul fără voie.

Mă culcai numaidecât și dormii prost.

Mai întâi, citii până la ora două spre ziuă. Atunci, stinsei lampa de călătorie cumpărată înainte de plecare și pe care Wada o așezase ia căpătâiul patului.

Potrivit obiceiului meu, adormii curând. Natura m-a înzestrat cu însușirea aceasta minunată de a ațipi de îndată ce vreau să dorm.

Dar mă trezii tot atât de repede.

Încercai să adorm iarăși și mă răsucii de o mie de ori în toate felurile. În ciuda eforturilor mele, însă și a unei îndărătnicii nerăsplătite, nu izbutii să adorm de-a binelea.

Mă ustura tot corpul, de parcă aș fi fost acoperit de urzici și începu să mă scarpin zdravăn. Pe la ora patru, am aprins din nou lampa și mi-am luat iar cartea.

Atât de atrăgătoare era convorbirea începută de Wernon Lee cu William James în privința „Voinței de a crede”, încât aproape că uitai de usturimea pielii.

În jurul meu, totul era liniștit. Numai deasupra capului auzeam mersul unor pași regulați, înainte și înapoi și înțelesei că trebuie să fie umbrelul lui Mr. Mellaire, sau al lui Mr. Pike.

Asta-mi plăcea! Prin urmare, acolo sus veghea cineva și știam că această pază mereu trează nu va înceta deloc în tot timpul călătoriei.

La ora patru și jumătate, auzii răsunând, prin peretele despărțitor al cabinei, ceasul deșteptător al stewardului, care opri numaidecât soneria țiuitoare.

La rândul-mi, apăsați pe butonul electric ce-mi era la îndemână și mă ridicai o clipă, spre a întredeschide ușa.

Numaidecât apăru chinezul, spre a primi ordinele ce urma să-i dau. Îi cerui o ceașcă de cafea. Adăugai că Wada trebuie să-i fi spus cum trebuie să fie pregătită cafeaua, ca să-mi placă. Stewardul dădu din cap, arătându-mi astfel că e informat despre gusturile mele.

Chinezul acesta era o comoară de neprețuit. Niciodată băutura oacheșă și fierbinte nu-mi fusese pregătită cu atâta iscusință.

Apoi, reîncepui să citesc până în zori, luai în pat gustarea de dimineață și, la ora opt și jumătate, îmbrăcat și ras proaspăt, eram pe dunele.

Eram încă legați de remorcher. Dar toate pânzele erau întinse, bine umflate de ușoara adiere ce venea dinspre nord.

În odaia hărților, căpitanul West își fuma tacticos veșnica lui țigare.

Omul de la cârmă avea părul cărunt și pielea albă. Putea să aibă vârsta de vreo cincizeci de ani și părea că-și cunoaște bine meșteșugul.

Îmi dădu bună-dimineța, zâmbindu-mi prietenește.

Aflai că e englez și că se numește Tom Spink. După cât îmi puteam da seama, era unul din elementele cele mai destoinice din echipajul nostru jalnic.

Curând se ivi Miss West, sprintenă și veselă ca în ajun, cu obrajii îmbujorați și proaspeți ca zorile însăși.

O întrebai dacă a dormit bine, adăugând în ce mă privea, că aproape n-am închis ochii toată noaptea.

Văzând că e mirată de cuvintele mele, îi arătai pe mâini urmele roșii ale mâncărimilor.

— Nu-i nimic, îmi răspunse. Aerul marin și frigul de ieri dimineață v-au pricinuit aceste mâncărimi.

„Un leac bun vă va scăpa de ele. Așteptați-mă puțin”.

Ea dispăru sprinten și se înapoie curând, ținând în mână un pahar pe jumătate cu apă; cu cealaltă mână, învârtea în pahar o linguriță cu cremă de tartar.

— Beți! Îmi porunci, așa cum se poruncește copiilor.

O ascultai și mă întinsei pe un fotoliu de pe punte, făcut din ramuri de palmier de India; aici veni Miss West pe la ora unsprezece, însoțită de Wada și-mi aduse un al doilea pahar, conținând același leac.

Apoi, așezându-se lângă mine, începu să mă dojonească, fiindcă-l surprinsese pe Wada, întrebând-o respectuos care era cantitatea exactă de apă caldă ce trebuia pusă pentru subțierea laptelui condensat, destinat lui Possum.

Prânzul îmi întări părerea bună despre minunatele însușiri ale bucătarului. Și în cursul după-amiezii, dornic să mă împrietenesc cu el, mă dusei la bucătărie.

Ca și stewardul, bucătarul făcea la început impresia că e chinez, sau așa ceva. Dar, ca atâția alții de pe bord, era o corcitură, fără îndoială, în vinele lui curgea sânge englez.

De fapt, vorbea engleza cu o vădită corectitudine. S-ar fi spus că își urmase studiile la Universitatea din Oxford.

Era bătrân și mărturisea că are vreo cincizeci și nouă de ani, cu toate că trebuie să fi numărat mai bine de șaizeci.

Atenția asupra lui era atrasă cu deosebire de trei puncte: zâmbetul blând și cald care se răspândea în fiecare clipă, ca o primăvară, pe obrazul lui de asiatic; niște dinți minunați, foarte albi și bine orânduți, atât de perfecți încât îi crezul falși până când Wada, spre a-mi satisface curiozitatea, se încredință că sunt naturali; în sfârșit mâinile și picioarele.

Avea niște mâini minunate și tare mici. Măsura picioarelor se potrivea cu cea a mâinilor. Erau neînchipuit de mici și încălțate cu o eleganță boierească. Omul punea desigur în asta toată dorința lui de a plăcea.

Pilotul, care ne adusese remorcherul „Bretania”, pentru a pune de acord mersul celor două corăbii, se dusesse la prânz iarăși pe bord. Dar remorcherul nu ne părăsi decât după câteva ore, când furăm de-a binelea în larg și când nu mai puturăm zări pământul, decât ca pe un abur ușor pierdut în apus.

Abia în clipa când „Bretania” se îndepărta de noi, după mai bine de douăzeci și patru de ore de plutire, începu, din punct de vedere tehnic, călătoria noastră.

Momentul nu era lipsit de o tulburare firească.

Mă rezemasem de stinghia dunetei și găsii pe Miss West, care venise să privească și ea plecarea remorcherului și să respire, spunea, puțin aer curat.

Privind multă vreme cerul, așa cum ar fi făcut orice om de meserie, ea începu:

— Barometrul s-a urcat mult. Dar vântul ăsta ușor dinspre nord, care suflă acum și ne umflă pânzele, nu va ține.

„Va fi urmat curând de-o potolire deplină, dacă nu se va preschimba cumva într-un vârtej dinspre nord-est”.

— Și, întrebai ce-ar fi mai nimerit?

— Vârtejul. Vârtejul, în toate privințele. Cât despre mine...

Tânăra își înăbuși cu mâna un sughiț ușor.

—

Cât despre mine, eu simt cum vine răul de mare de neînălăturat, pe care-l îndur de fiecare dată când părăsesc pământul.

Văzând că-mi arăt uimirea, adăugă:

— N-am cum să mă împotrivesc. Cu toate că, mă pot făli, am obișnuința mării, trebuie să îndur neajunsul ăsta.

— E o mică slăbiciune, răspunsei, de care însuși lordul Nelson, după cât mi s-a spus, nu a putut scăpa niciodată.

— Foarte adevărat. Nimic nu e atât de plin de toane, ca răul de mare. L-am văzut până și pe tata plătindu-i tributul.

„Nici un om obișnuit cu marea, oricât ar fi de vânjos și stăpân pe sine, nu se poate lăuda că n-a suferit nimic, atunci când a fost cazul.

„Totuși, ceea ce este sigur, când trec prin momentele acelea, sufăr cumplit. Cel puțin două zile, nu pot coborî din pat”.

Secundul, care-și făcea obișnuita inspecție pe corabie, se îndreptă spre noi și veni să se rezeme și el de stinghie.

Și mai jalnic decât până acum, echipajul trăgea de frânghii și se opintea din greu pe catarturi, mărink neîncetat pânzele.

— Mr. Pike, oamenii nu prea par frânți de oboseală! Zvârli Miss West.

— Dau însă impresia că sunt oarecum sleiți de foame! Spusei cu sficiune. Îmi închipui că din cauza asta nu se prea țin pe picioare.

— Nu vă înșelați deloc! Răspunse răsând Miss West. Așa se întâmplă cu toate echipajele, la plecarea vaselor.

„Dar înțărcați de whisky, hrăniți bine și supuși unui regim chibzuit, și mai ales conduși de o mână de fier, oamenii se vor îngrășa văzând cu ochii. Veți recunoaște curând că nu mint, Mr. Pathurst... Nu-i așa, Mr. Pike?”

— Negreșit. Dar ceea ce-i mai rău este că adunătura asta de purcei leșinați nu ne va purta nici un fel de recunoștință.

— Și atunci, întrebai, ce vă veți face Mr. Pike cu toți acești nepricepuți și neputincioși laolaltă, dacă ne surprinde o furtună năpraznică, având ca acum toate pânzele întinse?

Secundul dădu din umeri, de parcă l-aș fi întrebat ce-ar face în cazul unui cutremur zdravăn, care l-ar surprinde între două șiruri de „zgârie-nori”, ce s-ar năpusti pe capul lui din fiecare colț al unei străzi.

Miss West fu cea care răspunse în locul lui:

— S-ar strânge în cea mai mare grabă pânzele, Mr. Pathurst. Munca asta nu este chiar atât de anevoioasă de înfăptuit, cum vă închipuiți, cu toate că echipajul e cum îl știți. Dacă n-ar fi așa cum vă spun, aș fi fost demult la fundul mării.

„O asemenea ispravă însă atârnă de energia căpitanului și a secunzilor săi. Cu energie se săvârșesc minuni!”

— Firește... întări cu modestie Mr. Pike.

Îi văzui uriașele labe de urs, întinse cu o clipă mai înainte, strângându-se instinctiv și închizând pumnii.

În același timp, băgai de seamă că la încheieturile degetelor se aflau niște jupuituri, foarte proaspete și roșii.

Făcui din nou o mutră atât de zăpăcită, încât Miss West începu să râdă cu poftă.

Îmi amintii ceva.

— Mr. Pike, îi spuse, vă mai aduceți aminte de „LallahRoukh”, pe care ne imbarcăm la San-Francisco, tata și eu, cu un echipaj de neînchipuit?

— Da, Miss West, îmi amintesc foarte bine, deși n-am făcut parte din această călătorie. Dacă nu mă trădează memoria, era a cincea oară când tatăl dvS. Conducea un vas pe mare.

„Câțiva ani după aceea, „Lallah Roukh”, fu azvârlit pe țarm de un uragan, care urmă grozavului cutremur. Își sfărâmă lanțurile ancorelor și se izbi de stâncile râpoase de pe țarm, care se surpară peste el”.

— Suntem de acord. Ei bine, Mr. Pathurst, echipajul nostru e la fel ca cei de pe „Lallah Roukh”. Și poate că nu avea nici măcar însușirile acestuia. Erau vâcari, salahori, oameni fără căpătâi. Mai ales oameni fără căpătâi.

„Cei mai mulți dintre, ei fuseseră beți fără îndoială, chiar îndoială, chiar îndobitociți de stupefiante și primiți pe bord fără să-și dea seama, cum și de ce.” „Dacă i-ați fi văzut când au fost trimiși prima oară pe catarguri! Ați fi putut râde mai cu poftă decât la un spectacol de clovni într-un circ. Da, când mă gândesc, mă prăpădesc de răs.” „De-abia ne părăsise remorcherul, că începu să bată un vânt puternic. Atât de furios era vântul, încât era nevoie neapărată și grabnică de a se strânge cel puțin jumătate din pânze.” „Atunci secundul, Silas Harding, se însărcina să pună întreaga trupă în mișcare. Ați cunoscut pe Silas Harding, nu-i așa Mr. Pike?”

— Dacă l-am cunoscut, Miss West! Izbucni avântat Mr. Pike. Îmi scot șapca ori de câte ori i se pronunță numele în fața mea.

„Era maestrul nostru al tuturor. În epoca aceea, îmbătrânise mult. Dar era încă în putere. Bănuiesc că trebuie să fi săvârșit minuni și cu prilejul acela”.

— Uimitor și strașnic! Continuă Miss West. Închipuți-vă, Mr. Pathurst, culmea: dezgustătorul nostru echipaj suferea de rău de mare! Se înverziseră cu toții.

„Ei bine, Mr. Harding le porunci totuși să strângă pânzele lui „Lallah Roukh”. Și le strânseră!

„Eu eram pe duneț, ca azi și priveam cu toți ochii. Vă jur, ceea ce vedeam merita să fie văzut.

„Vomitând mereu, un grup era pe catarguri, îndeletnicindu-se cu strângerea pânzei pe verge. Și nu era deloc ușor!

„Cam la ce înălțime deasupra punții puteau să fie cocoțați, Mr. Pike?”

— Păi... Păi... Pe „Lallah Roukh”... Să spunem vreo sută de picioare.

— O sută de picioare, Mr. Pathurst, ați auzit. Și iată ce văzui.

„Unul dintre neofiții noștri, un fel de apaș, se rostogoli deodată de pe cerga pânzei celei mari. Nu eram pe atunci decât o fetiță, dar îmi dădusem seama că o asemenea cădere îl va ucide, îndată ce va atinge puntea.

„Dar există un Dumnezeu al ticăloșilor! Omul nostru, printr-o întâmplare dintre cele mai uluitoare, căzu în cap tocmai în adâncimea pânzei celei mari, care mai întâi îi amorți căderea; apoi, făcându-l să se învâртеască într-un chip de necrezut, îl aruncă pe punte.

„Omul căzu în picioare, cu totul nevătămat, tocmai în fața lui Mr. Harding care-i admirase săritura, ca și mine.

„Nu știu care dintre acești doi bărbați a fost mai înmărmurit. Cred însă că Mr. Harding, care aștepta să vadă sfărâmându-se pe ticăloșul acela.

„În ce privește pe acrobatul fără voie, el era mai speriat de prezența secundului, cu care avusese cândva de furcă.” „Nu se scursese nici un minut și, dintr-o săritură grozavă, se repezi spre funii, reluându-și locul pe catarg”.

Miss West și Mr. Pike păreau foarte înveseliți de amintirea acestei întâmplări groaznice, în timp ce eu mă gândeam, pierdând, la zguduitura nervoasă de neînchipuit, pe care trebuie să o fi resimțit omul acela, când căzuse de la o înălțime de o sută de picioare spre o moarte, pe care o crezuse cu neputință de înlăturat.

Miss West fu cea care, răspunzând fără să știe gândurilor mele, rosti cuvintele de încheiere:

— Între Silas Harding și moarte, spuse ea, se temuse mai mult de Silas Harding. Asta e adevărul.

Continuam să fiu mâhnit, auzind o fată exprimându-se cu atâta nepăsare batjocoritoare despre niște lucruri, pe care le socoteam dureroase și neplăcute.

Pentru a ocoli un răspuns direct, am schimbat subiectul convorbirii.

— Miss West, spusei secundului, mi-a comunicat mai adineauri părerea ei despre starea cerului. Care-i părerea dvs., Mr. Pike?

„Fără să pun deloc la îndoială priceperea domnișoarei West, aș fi curios să știu dacă părerile dvS. Sunt la fel”.

Mr. Mike privi marea și cerul și răspunse:

— Miss West se pricepe tot atât de bine ca și mine. Barometrul e în urcare. Vom avea curând o mică vijelie dinspre nord-est. Dacă nu, va fi o liniște de scurtă durată. Această a doua alternativă este cea mai probabilă.

Miss West mă privi cu un surâs triumfător, în timp ce „Elseneura” se ridica pe un talaz de o înălțime neobișnuită, spre a recădea apoi greoi în adâncitura valului următor.

Tânăra se ținu cu putere de stinghie.

Urmă o zguduitură puternică și pânzele, dezumflate, trozniră cu un zgomot surd.

— Negreșit, liniștea valului va învinge vijelia, spuse Miss West.

„Nu mă simt prea bine, Mr. Pathurst și vă rog să mă iertați, dar mă retrag în cabina mea. În cinci minute, mă culc. Nu mai pot întârzia, trebuie să mă duc să plătesc tributul răului de mare...” „Ah! Nu vă neliniștiți pentru mine. Recunosc, e un rău lipsit de orice poezie. Dar nici să te bălăcești iarna în zăpada ce se topește sau în noroiul orașelor, nu-i deloc mai plăcut”.

Întinzându-mi mâna, Miss West se pregătea să plece, când auzirăm răsunând din partea de dinainte a corăbiei glasul lui Mr. Mellaire, de o „blândețe” care nu era cu nimic mai prejos decât cel a lui Mr. Pike, când se adresa echipajului.

Desigur, că se săvârșise vreo prostie mai neobișnuită decât celelalte și vinovații erau bătuți, sau pe cale de a-și primi pedeapsa.

Într-adevăr, văzurăm vreo patru sau cinci inși venind de pe dunele spre punte și frecându-și coastele, brațele sau picioarele.

Cu deosebire unul dintre ei avea un ochi umflat și cu toate culorile curcubeului pe el și nu și-l mai putea deschide.

— S-ar spune, mă adresai domnișoarei West, că nefericitul acela s-o fi lovit pe întuneric de vreun obiect de lemn”.

Miss West lăsă să-i cadă privirea cenușie pe cele două labe uriașe ale lui Mr. Pike, pe care luceau jupuituri și zgârieturi proaspete și roșii.

Socoti lămurirea cu totul convingătoare și nu mai întrebai nimic.

Mr. Mellaire, ca și Mr. Pike, cunoșteau „metoda” trebuincioasă.

CAPITOLUL IX.

Mr. Pike și fonograful său.

Seara, nu furăm decât trei la cină: căpitanul West, Mr. Pike și eu, în timp ce masa se legăna ușor, cu toate că era înțepenită în podea.

— Vreo patruzeci și opt de ore de acum în colo, îmi spuse căpitanul West, nu veți vedea pe fiica mea. Și mamă-sa suferea așa. Avea obișnuința mării, dar era tot atât de bolnavă, la începutul fiecărei călătorii.

Mr. Pike, mai vorbăreț decât îl văzusem vreodată la masă, întări cuvintele șefului său:

— E cu neputință de a te feri cu totul de trecerea de pe pământ pe elementul lichid.

„Fiecare din punctul său de vedere, cu toții ne dăm seama de asta”.

„Trecând pe mare, trebuie să uităm clipele frumoase petrecute pe uscat, toate plăcerile cu care ne-am desfătat și de care ne vedem iarăși dezvățați”.

„Trebuie să ne obișnuim din nou cu „quart-urile„10, pe care orice fel de vreme și cu lupta neîncetată, pe care o dăm cu echipajele. La început, lucrurile astea par puțin cam grele și aspre”.

— Așadar, nu îndrăgiți marea? Îl întrebai.

Mr. Pike oftă.

— Nu prea știu bine, dacă o îndrăgesc sau nu. Cu ea mi-am trăit cea mai mare parte a vieții. Asta-i tot ce pot să spun: „Dar iubesc cu patimă muzica. Ea e într-adevăr frumoasă și înalță sufletul.” „Dealtfel, duc totdeauna cu mine un fonograf, însoțit de o culegere din cele mai bune plăci.” „Dacă domnul căpitan West consimte și dacă dvS. Vă îndeamnă inima, îmi voi îngădui să vă fac să ascultați vocile celor mai vestiți artiști din lume”.

Căpitanul West aprobă tăcut și, când fața de masă fu dată în lături, uriașul Mr. Pike, această stâncă aspră bătută o viață întreagă de valurile spumoase, apăru ținând în mâinile acelea vânjoase și roșcovane aparatul său, pe care-l așeză pe masă cu o gingășie nemărginită și cu grija neobosită și pricepută a unei mame pentru copilul pe care-l alăptează.

Căpitanul West și cu mine ne înfundarăm adânc în fotolii și, sub cerul luminos al lămpii celei mari care se legăna în tavan, Mr. Pike, căruia lampa îi lumina obrazul în întregime, puse fonograful în mișcare.

Plăcile, curățite mai întâi cu o perie fină făcută din păr de cămilă, erau foarte bine alese.

Căpitanul West își aprinse o țigare și părea cu totul nepăsător față de concertul melodios pe care-l asculta.

Dar îl auzea oare? Oricum, nu vădi prin nici un semn că-i place sau nu muzica și acest bărbat, pe care nu-l văzusem îndeletnicindu-se pe bord cu cea mai puțin folositoare dintre treburi, îmi părea o făptură nefirească.

Oare ce putea face el pe „Elseneura”? Nu se sinchisea de nimic și nu făcea altceva, decât să-și fumeze țigările. Nu cunoștea măcar echipajul. Mr. Pike și Mr. Mellaire comandau pentru el. Trăia într-un fel de Nirvana nesimțitoare, pe care și-o făurise el însuși.

În plăcile lui Mr. Pike, muzica religioasă se amesteca și se împreuna cu muzica mireană; iar secundul sorbea sunetele cu nesaț.

Celor mai alese bucăți ale lui Carusso și ale cântăreților sau cântărețelor de la operele din America și Lumea-veche, le urma „Regele Cerului”, de Meyerbeer, „Odihniți întru Domnul” de Mendelsohn și „Crucificatul” de Faure. Veni apoi o serie de „Alleluia”, „O salutaris”, „Călăuzește-ne, binefăcătoare lumină cerească”, „Isus, iubitul sufletului meu”.

Mă simțeam eu însumi foarte mișcat.

— Când eram copil, am cântat într-un cor bisericesc. Astfel că înțelegeți... „Dar într-o clipă de nestăpânire, în timpul unei certe pe care am avut-o cu preotul ce mă întrebuița în bisericuța lui, l-am lovit puternic în cap cu o bătă. Era să-l omor!”

— Nu se poate!

Legăturile noastre, urmă Mr. Pike râzând cu poftă, fură cu totul rupte. Dispărui în grabă, fără să-mi mai cer simbria și mă apuca de marinărie.

„Lovitura aceea nenorocită de bătă îmi hotărâse soarta”.

— Dar în sfârșit, întrebai, ați rămas evlavios pentru a fi atât de încântat de muzica religioasă, cum îmi păreți că sunteți?

Mr. Mike stătu puțin pe gânduri, apoi îmi răspunse:

— Da, când ascult cântecele astea.

În noaptea care urmă, dormii iar destul de prost și-l pusei pe Wada să-mi pregătească o nouă doză de cremă pe tartru, pe care o înghiții conștiincios.

Dar la miezul nopții, mă îmbrăcai în parte, pusei halatul și mă dusei pe dunetă.

Întâlnii acolo pe Mr. Mellaire, care-și începea quart-ul.

— Frumoasă noapte! Îmi spuse. Păcat că nu bate puțin vântul. Adierea e prea ușoară, aproape inexistentă. Ne târâm, în loc să alunecăm cum trebuie.

Întrebai:

— Pe bord totul e în ordine?

— Deh! Așa cum poate fi cu încărcătura asta de zmințiți, cu care am fost înzestrați.

„Cunoașteți pe Andy Fay, piticul care era la cârmă alaltăieri seară?”

— Da, îmi amintesc bine de fărâma aceea de om, care mi s-a părut atât de caraghioasă, agățată ca o muscă de spițele roții.

— Ei bine, a avut de furcă azi cu nebunul acela de O'Sullivan, de care a venit să mi se plângă pe bună dreptate.

„Într-adevăr, sfârșindu-și quart-ul și ducându-se să se odihnească, el a găsit pe O'Sullivan, care se pregătea să-și ascută briciul.

„Dacă vreți vă voi depăna toată povestea.”

— Vă rog chiar. Țin mult s-o cunosc.

— Vă înfățișez în chip riguros faptele, așa cum mi le-a istorisit el.
Iată așadar ce mi-a spus:

— Domnule locotenent, îngăduiți-mi să vă spun câteva cuvinte”.

— Bine, dă-i drumul!

— Domnule locotenent, O'Sullivan mi-a spus adineauri tam-nesam și cu o prietenie prefăcută: „Vinde-mi cizmele tale de mare, vrei?”.

— Să-ți vând cizmele mele de mare? L-am întrebat. Da' de ce?

— Fiindcă aș vrea să le am eu.

— Dar n-am decât perechea asta, i-am răspuns. Și tu ai perechea ta.

— Nu face nimic. E plăcerea mea. Astfel, voi avea una de schimb, când va fi timp rău.

„Dar, i-am zis iarăși, tu n-ai bani să mi le plătești.”

— O să ne socotim când voi avea banii, la sfârșitul călătoriei.

— Nu mă învoiesc cu târgul ăsta. Fiindcă eu n-o să mai am cizme și tu o să ai o pereche de prisos. Asta nu-i lucru curat. Dar, ia spune-mi, de ce vrei cizmele mele?

— Vreau să le arunc în mare! Mi-a răspuns O'Sullivan.

„Auzind cuvintele astea, i-am întors spatele.” „Dar O'Sullivan a alergat după mine, ținând în mână briciul pe care abia și-l ascuțise, spunându-mi cu blândețe:

— Mr. Fay, fiți așa de bun și apropiați-vă, aș vrea să vă iau beregata!

„Atunci, domnule locotenent, mi-am dat seama că viața mea, e în primejdie pe corabia asta. Am venit să vă spun tot ce s-a întâmplat și să vă atrag atenția că O'Sullivan e un nebun foarte periculos”.

— E și credința mea! Spusei. M-a izbit de la început aerul lui răătăcit. Și apoi, vorbește singur, neîncetat.

— Părerea mea se potrivește cu a dvs., Mr. Pathurst, îmi răspunse Mr. Mellaire.

În aceeași clipă, Mr. Mellaire trase un chibrit, își scoase șapca și, la adăpostul ei, își aprinse o țigare.

Descoperindu-se, al doilea locotenent mă lăsă să-i văd capul încărunțit, acoperit cu un păr des spre frunte, în urechi și pe gât, dar al cărui creștet nu avea decât câțiva peri rari. Pe țeasta lui pleșuvă, se întindea cea mai grozavă cicatrice pe care mi-a fost dat să văd, o crăpătură căscată, largă de două degete și tot atât de adâncă.

S-ar fi spus că în această vâlcea adâncă se vor putea vedea creierii, sub un strat ușor de piele roșie.

Mr. Mellaire îmi observă numaidecât uluiala și-și dădu seama de pricina ei.

Își îndreptă părul cu un aer vesel și mă lămuri:

— Nu numai pe „Eiseneura” se imbarcă nebuni. Pe o altă corabie, un alt nebun, bucătarul de pe bord, mi-a dăruit creștătura asta strașnică, folosindu-se de tocătorul de carne.

„Faptul s-a întâmplat în sudul oceanului Indian, la o depărtare de câteva mii de mile de uscat.” „Închipuți-vă, bucătarul își vârâse în cap că suntem la Boston și că numai din răutate nu-i îngăduiam să coboare pe uscat.” „Era în spatele meu când m-a lovit și nu mă putui feri, fiindcă nu-l văzusem”.

— Dar cum ați izbutit să scăpați și cum v-ați lecuit, Mr. Mellaire, de pe urma unei răni atât de îngrozitoare? Ați avut desigur pe bord vreun chirurg iscusit?

Mr. Mellaire clătină din cap, ca să înțeleg că n-a avut o asemenea îngrijire.

— Nici vorbă de chirurg! M-a scăpat constituția mea. În ce privește îngrijirea, o datorez fără îndoială căpitanului meu, care a folosit...

— Ce?

— Melasă. Căpitanul, un bătrân lup de mare, nu punea nici un preț pe leacurile moderne.

„Doctoria lui era melasa și o aplica pe toate rănilor proaspete. Dealtfel, nici nu cunoștea alt leac.

„Am stat nemișcat în pat multe săptămâni. Vă închipuți, cred, cât de necăjit eram și cât de prost mă simțeam.

„Ceea ce trebuie să știți este că, îndată după sosirea noastră la Hong-Kong, rana era cu desăvârșire cicatrizată și am început să-mi fac iarăși quarturile, de parcă nu mi s-ar fi întâmplat nimic”.

Într-o zi, aveam să-mi dau seama ce rol urma să joace rana aceasta nemaipomenită în soarta celui de-al doilea locotenent, răsfângându-se și asupra destinului însuși al corăbiei „Elseneura”.

Dacă aș fi știut atunci ceea ce aflai mai târziu, căpitanul West ar fi fost numaidecât trezit din somn, târât jos cu toată puterea de un călător îmbrăcat în halat și invitat stăruitor să mă înapoieze fără întârziere la Baltimore. Chiar dacă ar fi trebuit, în schimb, să-i plătesc atât prețul corăbiei, cât și costul încărcăturii pe care o ducea.

Acum, însă, mă mulțumii din nenorocire să văd că Mr. Mellaire mai trăiește și-și vedea de treburile lui obișnuite, cu un asemenea șanț în țeastă.

Câtăva vreme, am mai vorbit prietenește despre unele și altele.

Dar mă îndărătnicii, cu privire la al doilea locotenent, într-o neîncredere firească.

Dincolo de ochii lui stătea ascunsă la pândă o fire cu totul deosebită de aceea ce se înfățișa lumii din afară.

Era o fire dublă și tainică; o parte din ea vorbea și cealaltă tăcea. Masca vorbelor ascundea realitatea gândurilor.

CAPITOLUL X

„Samuraiul” în timpul vijeliei.

Înapoindu-mă în cabină, luai, cu nădejdea că tot voi izbuti să adorm, un volum de Rosny, intitulat „Furnica”, din care citii o parte însemnată. Dar lectura îmi întărește curând nervii, fiindcă în acest roman nu-i vorba decât de

istorisirea, înfățișată până în cele mai mici amănunte, a frământărilor, fizice și morale în același timp, ale eroului principal No.1 Servaise.

Astfel încât zvrălii cartea, injurând în gând pe cercetătorii francezi atât de migăloși și mă mângâiai cu Stendhal, mai firesc și mai înveselitor.

Deasupra capului, auzii, ca în noaptea trecută, mersul regulat înainte și înapoi al lui Mr. Mellaire, care la ora patru dimineața fu înlocuit de Mr. Pike, al cărui pas era în chip vădit mai greoi.

Vremea se schimba din ce în ce. Marea se umfla mereu și „Elseneura” se clătina cu putere.

Auzii zgomotele unor pași numeroși pe punte și, fără să înțeleg bine cele ce se vorbeau, îmi dădui seama că Mr. Pike răcnea la echipaj, dându-i ordine strașnice.

„Elseneura” se înclina atât de mult, încât apa ajungea uneori până la ferestruica mobilă a cabinei mele.

Corabia începu deodată să pornească mai repede, după cum înțelesei din biciuirea puternică a valurilor.

Stewardul îmi aduse cafeaua și, după ce o băui, picotii până la ora când Wada venii să-mi servească gustarea de dimineață și să-mi ajute să mă îmbrac.

Și el se plângea, dar din alte pricini, că nu poate dormi.

Patul care-i fusese dat se găsea, împreună cu cel al lui Nancy, pe puntea de dinainte în locuințele destinate echipajului. Odaia, având în întregime pereții de oțel, era foarte mică și nu putea fi aerisită decât prin ușă, când era deschisă.

Dar Nancy ținea morțiș ca ușa să rămână închisă. Și Wada care dormea în patul de deasupra, se înăbușea.

Aerul, afirma Wada, era atât de rar și încărcat, încât flacăra lămpii, oricât i s-ar fi mărit fitilul, nu ardea aproape deloc și fumega, cu un miros de neîndurat.

Ceea ce nu împiedica întru nimic pe Nancy să doarmă cu pumnii strânși și chiar să sforăie ca o focă, în timp ce Wada nu putea măcar să ațipească.

— Omul ăsta, încheie Wada, este așa murdar cum nu văzut încă. El, adevărat porc. Eu nu mai stau noapte în odaie cu Nancy.

Și, fără să mai ceară voie nimănui, japonezul își aduse tot calabalâcul în odaia cea mare de dindărătul corăbiei și-și înjghebă un fel de pat într-un loc întunecat, bine înconjurat, ca de un meterez, de cuferele și lăzile mele cu cărți.

Când mă urcai pe dunetă, găsii o mare vijelioasă, ale cărei valuri plumburii „Elseneura”, cu toate pânzele întinse, le biciuia sub un cer înnorat și lugubru.

Mr. Mellaire, care dormise de la ora patru până la ora șapte și jumătate, revenise la postul său de veghe.

Fără îndoială că-mi văzu ochii înroșiți de nesomn, fiindcă-mi spuse zâmbind:

— Ei, Dumnezeu! Da, Mr. Pathurst dorm ca un copil în timpul orelor scurte de somn care-mi sunt îngăduite și asta mi-e deajuns ca să-mi dea potolirea trebuincioasă.

„A dormi astfel, să nu vă fie cu supărare, adăugă el cu un zâmbet ciudat și puțin zeflemitor, este dovada sigură a unei conștiințe curate, a unei conștiințe foarte curate”.

Nu eram aproape deloc încredințat că are dreptate, dar nu putui face altceva decât să-l aprob.

În cabina sa, căpitanul West, având ca de obicei țigara în gură, citea Biblia.

Miss West nu se arăta.

Marea nu înceta să se umfle din oră în oră și „Elseneura” înainta din ce în ce mai greu.

Mă dusei în odaia hărților, a cărei ușă o închisei cu toată grija, fiindcă de aici, adăpostit cumsecade, puteam privi prin ferestruicile mobile puntea corăbiei. Vedeam valurile crescând și spărgându-se cu zgomot deasupra stinghiei și talazurile năpustindu-se pe punte, într-o cascadă neîntreruptă.

La manevră, oamenii erau muiiați până la piele. În fiecare clipă aproape, unul dintre ei cădea și se rostogolea pe punte, în apa furioasă care scăpa prin găurile de scurgere și în crema spumoasă pe care o lăsa în urmă.

Printre nenorociții care se agățau de orice spre a nu cădea, sau care, dacă erau trântiți, se ridicau cu mare greutate și se ghemuiau pe unde puteau, când vedeau un munte de apă înaintând spre „Elseneura”.

— Mr. Pike și Mr. Mellaire se duceau și veneau fără să le pese, urlându-și ordinele. Se părea că marea nu are nici o putere asupra-le.

Masa fu servită ca de obicei, dar Mr. Pike nu puse fonograful să cânte.

— Zvârcolirile corăbiei, mă lămuri secundul, sunt atât de puternice, încât acul fonografului s-ar vătăma, sau chiar strica de-a binelea, iar minunatele discuri ar suferi și ele.

Miss West rămăsese încă în pat, iar Wada plătea la rându-i tributul datorat răului de mare. El se străduia din răspuțeri să nu i se vadă suferința și să îndeplinească serviciul, încleștându-și fălcile. Dar obrazul lui verzui și ochii sticloși mărturiseau adevărul în locul său.

Cum, din fericire, scăpasem teafăr de acest flagel, încercai după masă să încep o convorbire cu căpitanul West.

Dar nu izbutii. Cărțile despre care îi vorbii îi erau necunoscute, sau nu-l interesau deloc. Îmi mărturisii sincer că n-a avut niciodată vreo carte în afară de Biblie.

Căutai să-i vorbesc despre politică. Nu mă întrerupse deloc și nici nu-mi răspunse decât din când în când, printr-un „da” sau „nu”, lăsându-mă să înțeleg limpede că nici această problemă n-avea vreo însemnătate pentru el.

Drace! Dacă se gândește într-adevăr la ceva, la ce anume? Ce l-ar putea scoate din nepăsarea asta ciudată?

Nici măcar corabia sa! Și-mi dădeam seama de lucrul acesta, pe urma faptului că, deși vremea se înrăutățește, el nu se urcase nici o clipă pe punte în ziua aceea.

Aristocratul acesta, plin de ținută și singuratic, începea să mă scoată din răbdări.

La ce o fi bun căpitanul West?

Toată noaptea, n-am dormit decât o jumătate de oră. Usturimile îmi urzică pielea mai puțin ca înainte. Dar tot e bine, dacă legănarea dezământată a „Elseneurei” nu mă zvârle din pat.

Bineînțeles, în asemenea condiții e cu neputință de citit.

În diferite rânduri, Wada s-a târât până la mine, ca să mă întrebe dacă am nevoie de ceva.

*

* *

Astăzi am descoperit pe căpitanul West. E o făptură de neasemuit.

E „samuraiul” pe care ni-l înfățișează Wells în lucrarea sa „Utopia modernă”, supraomul care cunoaște marea taină a vieții, Stăpânul desăvârșit care a izbutit să prefacă în cristale învățătura cea mai înaltă și ține în mâinile sale, spre a o scăpa de nenorocire, existența tuturor celor care se învârtesc și se frământă în jurul său.

Lăsați-mă să vă povestesc.

Ziua aceea, cenușie și posomorâtă, se trezise pe o mare furioasă.

„Elseneura”, cu pânzele strânse, străbătea cu voinicie Atlanticul, pătrunsă de puhoaiile de apă, pe care le vărsa apoi prin toate găurile de scurgere.

Dar nu era încă nimic.

În toiul unei vijelii năpraznice dinspre sud-est, vântul se întete și-și schimbă subit direcția. Cu alte cuvinte, o nouă vijelie, dinspre nord-est, se năpusti acum asupra-ne, cu o furie îndoită.

Îndată, căpitanul West apăru pe dunetă.

Bieții oameni din echipaj continuau să cadă ca niște popice, orbiți de stropii de ploaie, mai năucii ca oricând, tăvăliți pe punte și înfricoșați peste măsură, străduindu-se din răspuțeri să împlinescă ordinele lui Mr. Pike.

Mai puțin înduioșător, chinul acestor paiate care se rostogoleau unele peste altele ar fi fost mai iute înveselitor.

Mr. Pike îndura revărsarea aceluiași puhoie ca și cei pe care li conducea, dar izbutea mereu, nu știu cum, să rămână în picioare.

În urma unui talaz mai puternic decât celelalte, doi oameni se prăbușiră și nu se mai putură ridica. Trebură să fie duși de acolo. Unul, Lars Jacobsen, un scandinav, cu un picior rupt; celălalt, Kid Twist, fără cunoștință, cu o rană la cap.

— Suntem în plin uragan! Îmi spuse căpitanul West, ca pe un lucru dintre cele mai firești. Vântul a biciuit busola.

În timp ce mă agățam cu toate puterile de stinghie, căpitanul West, aristocratic și subțirel, cu trupul zvelt sub mantaua lui ceruită care strălucea ca și a mea, înfruntând cu semeție clătinările neîncetate ale corăbiei, izbutea

fără nici o sfortare să se țină în picioare, în pofida tontoroiiului turbat al „Elseneurei”.

Îl văzui ridicând ochii spre cer care, încărcat de nori deși, se întuneca și mai mult.

Vântul bătea cu o furie din ce în ce mai mare. Pe catargurile de oțel, la vârghe și funii, în pânzele care mai rămâneau întinse, gema și răgea un concert drăcesc, alcătuit dintr-un talmeș-balmeș de zgomote surde, fluierături și strigăte țiuitoare.

Deodată, se auzi răsunând glasul căpitanului West. Un glas aerian, limpede ca sunetul clar al unui clopot de argint, melodios și puternic în același timp, cum ar fi putut să fie cel al Arhanghelului Mihail, în ziua Judecării de apoi.

La ordinele apăsate și liniștite pe care le zvârlea glasul acesta, peste urletele uraganului, omul de la cârmă fu cel dinții care ascultă; apoi Mr. Pike și Mr. Mellaire, care erau pe punte și se bălăceau în apă până la brâu; în sfârșit, de la cei doi locotenenți care le dădură urmarea cuvenită, poruncile fură împlinite de întregul echipaj.

Privii stăruiitor pe căpitanul West. Părea un duh neprihănit și măreț, coborât de nu știu unde, pentru a frâna învâlmășeala și spaima și aducând izbânda, în lupta uriașă ce se dezlănțuise, oamenilor acelora, pe jumătate doborâți, care până atunci se războiau zadarnic.

Adus pe aripi de furtună, „Samuraiul” venise printre fulgere, trăsnete și tunete, spre a îndruma spre mântuire pe nenorocita „Elseneura”, tot atât de înnebunită ca și oamenii ei.

Puțin după aceea, vremea se potoli pentru câțva timp.

O spărtură albastră apăru în oceanul de nori. Vântul descrescu odată cu ploaia ce se întetea și, dacă marea continua a-și răscoli valurile, atmosfera devenise uimitor de liniștită.

Nu știam ce să cred despre această potolire, venită pe neașteptate. Mă gândii că vijelia trebuie să fi încetat cu aceeași repeziciune, cu care începuse.

Dar căpitanul West îmi puse mâna pe umăr.

— Țineți-vă bine!... Îmi spuse. Vântul s-a schimbat din nou. Iată prima vijelie, aceea dinspre nord-est, care reîncepe.

După o clipă, doar, furtuna se dezlănțui iarăși cu furie asupra „Elseneurei”, făcând-o să răsune ca o harpă, de la talpa corăbiei și până în vârful catargurilor și să scoată chiuituri sălbatice.

Cu fața în bătaia vântului și legănându-și ușurel corpul, „Samuraiul” dădu iarăși ordine și, minunată priveliște, ele fură aduse îndată la îndeplinire.

Deși eram aproape înăbușit, mă ținui țeapăn pe dunetă.

Pentru prima dată înțelesei marea și văzui ce poate face un om cu iscusință adevărată din turma stupidă de sclavi de sub conducerea sa, prin mijlocirea acestor sclavi pe jumătate, care erau Mr. Pike și Mr. Mellaire.

Farmecul și autoritatea celor doi locotenenți, care mă minunaseră atât cu o oră mai înainte, pieriseră aproape cu desăvârșire în fața făpturii

supraomenești a căpitanului West. Și era cât pe ce să nu-i pot deosebi de restul echipajului!

În ce privește pe „Samurai”, el izbutise dintr-o dată să pună stăpânire pe oameni, împlânzind în același timp cerul negru de mânie, cât și turbarea neputincioasă a mării.

Când izbânda sa fu desăvârșită, căpitanul West, mereu semeț și majestuos, coborî de pe dunetă, unde eu rămăsei încă un sfert de oră.

Îl regăsi în salonul cel mare. Își scoase cizmele de mare, mantaua și pălăria impermeabilă, learcă toate.

Punându-și papucii de casă, începuse să fumeze cu un aer gânditor, ținându-și ochii mari deschiși și pierzându-și privirea în Nevăzut și Nesfârșit...

CAPITOLUL XI.

Găinile domnișoarei West.

O noapte rea.

Am adormit repede, obosit de nesomnul de până acum. Dar m-am trezit după o oră.

Usturimile și mâncărimile, care mă tulburaseră atât de mult, dispăruseră aproape cu totul. Dar legănarea nebunească a corăbiei nu se oprea deloc.

Puțin înainte de ora cinci, după ce-mi sorbii cafeaua, îmi îmbrăcai halatul și, neavând nimic de făcut, m-am dus în salonul cel mare.

Ațipii o vreme într-un fotoliu, dar curând mă rostogolii pe podea, fiind zvârlit de o clătinătură mai zdravănă a corăbiei. M-am așezat pe divanul atât de îndrăgît de căpitanul West și am adormit numaidecât. Dar, peste alte câteva minute, mă trezii iar pe podea.

Fără îndoială, când se odihnește atât de tihnit pe divanul acesta, căpitanul West doarme numai iepurește, dacă nu cumva, trupul său nu întovărășește în chip firesc frământările mării.

Mă dusei spre sufragerie și mă înțepenii într-unul din scaunele înșurubate în podea. În sfârșit, am adormit adânc, ținând capul pe brațe și brațele pe masă.

La ora șapte și un sfert, stewardul veni încet să mă trezească. Trebuia să pună masa, ca să poată servi gustarea de dimineață.

Buimăcit încă de somn scurt și adânc, m-am întors în cabină, spre a mă îmbrăca așa cum se cuvine.

Apoi, alunecând mereu și poticnindu-mă, mă dusei pe dunetă, cu nădejdea că aerul tare îmi va risipi păienjeniișul din creieri.

Vântul începea să slăbească și se părea că scăzuse și tăria furtunii.

Mr. Pike era de veghe.

În lipsa căpitanului West, care-și reluase rolul de călător ce ne bucura de un regim deosebit și devenise iarăși cu desăvârșire străin de tot ce se întâmplă pe corabie, am fost din nou cuprins de îndreptățită uimire față de însușirile secundului.

Numai în ultimele douăzeci și patru de ore, timpul i se împărțise astfel: de la opt până la miezul nopții, pe dunetă; de la ora patru până la opt dimineața, pe dunetă.

Urma să fie schimbat dintr-o clipă în alta. Dar la amiază trebuia să-și reia postul.

Un om de șaiszeci și nouă de ani! Orice s-ar spune, e măreț! Bătrânul leu, Mr. Pike, e vrednic de toate laudele.

În timp ce găurile de scurgere continuau să uşureze puntea „Elseneurei” de apa pe care corabia o primea încă și a cărei greutate se adăuga celor cinci mii de tone de cărbuni aflătoare într-însa, Mr. Pike îmi spuse că încărcătura de cărbuni dă stabilitatea vasului și că el însuși supraveghease așezarea lor. Așadar, n-avem de ce ne teme în privința aceasta.

De altfel, uraganul îngrozitor pe care-l îndurasem pricinuisese nenumărate pagube. Printre dărele de rugină, zăceau pe punte bucăți de fier și lemn sfărâmate. O parte din stinghia tribordului (partea dreaptă a corăbiei) fusese smulsă și o sumedenie de funii și macarale zăceau ici și colo. Picioarele se încurcau în acesta rămășițe.

Nancy și o jumătate de duzină de oameni se trudeau, cu un aer jalnic și prăpădiți de oboseală, să descurce puntea de ele.

Sărmanul Nancy, părea că se zbate în ghearele unei frământări adânci. Avea o mutră atât de îndurerată, încât stârnea milă.

Și, când un munte de apă se îndrepta spre „Elseneura”, gata să-și verse puhoiul, el era cel dintâi care fugea, spre a se agăța cu toată puterea de funia de salvare, ce fusese întinsă de la un cap la altul al corăbiei.

Oamenii pe care urmau să-i îndrume nu erau nici ei mai puțin grăbiți să-și părăsească lucrul și să se agațe de funia binefăcătoare, pe care o apucau cu ambele mâini și cu toată puterea.

Atârnați astfel în aer, atunci, când nu erau cumva răsturnați de-a binelea în apa volburoasă, ei se țineau cum puteau în această poziție nestatornică, în timp ce picioarele le erau scaldate de valurile înghețate.

Cu un fel de zâmbet crud în colțul buzei, Mr. Pike arunca din când în când câte o aruncătură veselă spre făpturile acelea care stârneau mila și pe care le disprețuia, fiindcă nu aveau firea lui.

În cruzimea secundului, era însăși cruzimea mării, care-și urma aplicarea!

Atenția îmi fu atrasă în chip deosebit de prichindelul acela surd ca o cizmă, piticul pocit și cu înfățișarea de faun, despre care am pomenit mai înainte. Ochii îi străluceau mereu ca niște cărbuni aprinși în obrazul pustiit și păreau mai tânguitori ca oricând.

Și cu toate acestea, în ciuda slăbiciunii sale, muncea mult mai mult decât ceilalți membrii ai echipajului.

Toți nervii îi erau neconținut încordați; era ultimul care se agăța de funia de salvare și primul care o părăsea pentru a se întoarce la lucru, printre vârtejurile lichide.

Nu mă putui stăpâni de a arăta lui Mr. Pike, că oamenii, departe de a-și recăpăta puterile, cum mă asigurase Miss West la plecare că se va întâmpla, erau dimpotrivă din zi în zi mai neputincioși și mai costelivi.

— Sunt de aceeași părere, răspunse Mr. Pike. Mișcările pe care le fac sunt foarte bune pentru sănătatea lor. Dar nu poți învia niște stârvuri!

„Cred că vă amintiți, Mr. Pathurst, de omul acela cu care am vorbit printre alții, în fața dvs., în ziua îmbarcării și care mi-a spus că se numește Charles Davis.

— Da, nu l-am uitat.

— Ei bine, duceți-vă să-l vedeți azi. Îl veți găsi în locuințele din partea centrală a corăbiei, unde doarme cel care a încercat să se sinucidă și pe care-l îngrijesc.

„Mr. Pathurst, cred că n-a existat vreodată un „număr” mai izbutit de spital, ca să spun așa, ca Charles Davis ăsta! Are pe tot corpul o sumedenie de găuri atât de mari, încât aş putea să-mi strecur pumnul prin ele. Asta nu mai e om; e strecurătoare.

„Nu știu dacă e vorba de buboae care găuresc pielea, de o lepră cancrinoasă, ori dacă s-a tras în el o salvă de mitralieră.

„Nu mă veți crede, dar când am descoperit taina, a avut neobrăzarea să susțină că s-a îmbolnăvit de când s-a îmbarcat pe „Elseneura”. Și mă întreb: cum a izbutit să-și ascundă starea fizică? Fiindcă, fără îndoială, e de ani de zile în halul ăsta! Vă spun drept, este o adevărată ciudățenie fiziologică!”

— Și în primele zile a muncit la fel cu ceilalți?

— Sigur că da! E de necrezut, știi, dar așa e!

„Pentru a-mi da seama de ce-i în stare, l-am făcut să se cațere pe catarguri, l-am trimis în fundul corăbiei să mute câteva tone de cărbuni, l-am încercat la toate. Nu s-a codit și n-a greșit.

„Dar apa sărată care l-a udat acum, l-a dat gata. I s-au deschis rănilor și nu mai e în stare de nimic, pe tot restul călătoriei.

„Cu toate acestea, își va primi leafa întreagă la sosire, doar pentru faptul că a zăcut și n-a săvârșit nici o ispravă. Așa poruncesc regulamentele.

„E un ticălos fără pereche, care ne-a tras pe sfoară!”

— Dar greul pe care l-ați îngrijit și cusut la loc, în ce stare este?

— E aproape vindecat și-l voi putea pune la cârmă pe la sfârșitul săptămânii.

„Dacă sosim cu bine în vreun port, voi putea spune că am avut de lucru!”

Și Mr. Pike făcu gestul obișnuit al strănerii pumnilor săi jupuiți, voinde parcă să le măsoare exact puternica amenințare.

Știu că e lipsit de rost să-mi mărturisesc simpatia față de Mr. Pike, pentru munca împovărătoare pe care e silit s-o săvârșească. Ar însemna să-l necăjesc.

Încercând totuși să-i spun câteva cuvinte de mângâiere, îmi răspunse repede:

— Ați băgat de seamă pe unul care răspunde la numele de Mulligan Jacobs și este năpăstuit de o strâmbare a șirei spinării?

„E o pușlama, o haimana dintr-acelea care se tocmesec la orice treabă în ziua când nu mai au ce să mănânce, un fel de „marinar de apă dulce”, angajat cu titlul de marinar adevărat.

„Ce rușine! Trebuie să aibă vreo cincizeci de ani și fără îndoială că nu cântărește mai mult de o sută de livre! !

„E rău și viclean. O viespe, o viperă. Nu se teme de nimic, fiindcă știe că nu se încumetă nimeni să-l atingă, de frică să nu-l rupă în bucăți.

„Și asta, puteți să mă credeți, e o perlă strașnică!”

După-amiază m-am dus pe dunetă și am găsit acolo pe Mr. Mellaire, care-și făcea quart-ul.

Intrai cu el în vorbă și, tocmai când îl întrebam dacă O'Sullivan și Andy Fay au căzut la învoială pentru faimoasele cizme, Miss West se ivi în capul scării lăuntrice.

Avea obrajii odihniți și îmbujorați; nu se mai vedea pe ei nici o urmă a răului de mare, care o ținuse două zile în cabină. În timp ce se îndreptă spre mine, spre a-mi da „bună-zia” pe un ton foarte prietenesc, nu mă putui stăpâni de a-i admira din nou sprinteneala și zveltețea mersului, ca și frăgezimea cărnii.

Gâtul, care pornea în voie dintr-un guler marinăresc, avea aceeași ținută semeață și plăcută, care mă minunase și până atunci.

O beretă albă din lână împletită îi strângea frumos părul, pieptănat cu grijă.

Nici nu s-ar fi zis că e o femeie care abia s-a ridicat după boală. În ea, viața biruise pe deplin. Fizicește și moralicește, totul era sănătate și desăvârșire. Era viața însăși.

Înfățișarea mea nu se potrivea nici pe departe cu a ei, din cauza lipsei de somn și ochii mi-erău galbeni, de parcă aș fi suferit de vreo boală de ficat.

Miss West mă întrebă cum mă simt și dacă îndurasem și eu suferințele pricinuite de răul de mare.

Îi răspunsei că, slavă Domnului, am fost cruțat de necazurile astea, dar că abia mă mai țin pe picioare din cauza nesomnului.

— Liniștiți-vă! Îmi răspunse. Nu-i nimic grav.

— Dar nu știți, stăruii, că din diferite pricini, de când sunt pe bord, nu m-am odihnit în liniște mai mult de cinci ore!

— Într-adevăr, e îngrozitor! Bietul băiat!

Și izbucnii în răs.

Bietul băiat... bietul băiat... Cu toate acestea, Miss West era mai tânără ca mine. Dar mă resemnai, nerăspunzându-i nimic. Marea se potolea.

— A, Mr. Pathurst, reluă veselă Miss West, haideți mai bine să vă arăt ce găini am!

Urmai supus pe tânăra vioaie pe puntea cea subțire de oțel. Ajunserăm în partea cealaltă a corăbiei, pe acoperișul căreia era așezat cotețul.

Erau acolo patru duzini de găini grase, între care domnea un cocoș. Bietele păsări trebuie să fi trecut prin clipe destul de aspre în cursul vijeliei; penele le erau încă zburlite.

Dar nu fuseseră uitate și, în aceeași dimineață, Miss West dăduse ordin să se așeze în coteț, pentru a le usca și încălzi, o sobă cu gaz, care ardea încă.

Stewardul care se îndeletnicea cu treaba asta, fu chemat din nou, ca și Mr. Pike, iar Miss West le repetă dispozițiile date pentru hrana păsărilor.

Sacul în care se aflau boabele de orz și ovăz pentru păsări, se rătăcise printre cufere, la încărcarea corăbiei. Trebuia să se regăsească neapărat sacul și, dacă nu se putea altfel, magazia cu merinde trebuia să fie răscolită de sus până jos, chiar în ziua aceea.

— În afară de aceasta, Mr. Pike, continuă Miss West, țin neapărat să fie aici o curățenie desăvârșită. Veți supraveghea cu toată grija pe omul însărcinat să curețe în fiecare zi cotețul.

„Ca hrană, nimic putrezit, nu-i așa? Și nimic stricat!

„Câte ouă au fost ieri, steward?”

Când răspunse că, în ciuda timpului rău, strânsese totuși nouă ouă, ochii strâmți ai chinezului străluciră. Adăugă că azi nădăjduiește să treacă de duzină.

— Foarte bine! Băgați de seamă cu toată grija, dacă sunt și găini care nu ouă. N-are nici un rost să la păstrăm și pe astea.

„Să le mâncăm. Dar să fiu înștiințată totdeauna, înainte de a se purcede la o asemenea treabă!”

CAPITOLUL XII.

Christian Jespersen e trimis în vâltoarea verde.

După înapoierea domnișoarei West în cabina ei, am continuat, întovărășit de Mr. Pike, cercetarea echipajului.

Aceasta e prima dată când Steve Roberts, ca atâția alții dintre cei aflați pe bord, pune piciorul pe o corabie. Ceea ce nimeni nu-i în stare să afle de la el, este cum a nimerit tocmai de prin pășunile estului New-York și a întins-o de acolo la Baltimore, ca să se imbarce pe „Elseneura”.

Când e întrebat în privința aceasta, el răspunde că nu știe.

E un fel de cow-boy, rătăcit pe o corabie. Nu e înalt, dar e subțire și voinic. Are umerii largi, iar mușchii brațelor și ai pieptului i se umflă sub cămașă.

E dezghețat, priceput și se descurcă foarte bine într-un meșteșug, pe care ieri nu-l cunoșteam deloc. Altfel, e tare prefăcut. Când vorbește, te privește drept în față, dar cu obrăznicie, nu cu sinceritate și în ochi i se citește toată șiretenia.

Se trage din aceeași familie morală ca și Kid Twist, Nosey Murphy și Bert Rhine, cu care își pierde bucuros vremea în afara orelor de lucru.

Mulligan Jacobs a venit să-mi dea târcoale, în timp ce mă așezam într-un fotoliu pe punte și citeam, având pe de lături o sumedenie de cărți aduse de Wada.

Aceste cărți și titlurile lor, pe care le sorbea cu ochii, păreau că stârnesc un interes deosebit în Mulligan Jacobs. S-ar fi spus că privește cu nesaț o comoară de aur.

Ah! Ochii aceia mici, care păreau sfredeliți, ochii aceia albaștri-deschis, care aruncau scânteii!

Pleoapele care îi încercuiau erau umflate, însângerate, groaznice.

Desigur, Mr. Pike nu s-a înșelat. Insul acesta nu-i decât fiere și otravă. El e acela „care urăște”, care urăște totul în afară de cărți, mă gândii, văzându-i îndărătnicia cu care se apucase să se uite la toate cărțile ce mă înconjurai.

— Ți-ar place, camarade, l-am întrebat cu bunăvoință, să-ți împrumut câteva din ele?

Mulligan Jacobs se încruntă. Mă privi strâmb, ca și cum s-ar fi uitat la un dușman de moarte și mă simții deodată învăluit da ură.

— Vă foarte mulțumesc! Îmi răspunse, rânjind.

„Într-adevăr, sunteți o priveliște frumoasă dvs., un om sănătos, care găsiți sclavi pentru a vă îndeplini toate treburile și vă lăfăiți trândăvia într-un fotoliu, în timp ce eu, un sărman ticălos, plesnesc muncind din greu, cu șira spinării strâmbă.

„Chiar și cărțile astea cu care mă îmbiați vi le-a adus din odaie până aici sclavul dvs. Îmi închipui că sunt grele ca să vi le puteți căra singur”.

„Așa că, vă rog să vi le păstrați! Eu n-am timp să citesc. Ah! Asta-i iadul! Asta îmi scormonește creierii cu ace de foc!”

Atât de îngrozitor, de apocaliptic era Mulligan Jacobs, încât am resimțit o ușurare, când am auzit în spate pasul greoi al lui Mr. Pike. Mi se părea că mă aflu în fața unui tigru. Mă cuprinsese un fel de spaimă și-mi simțeam sângele înghețat.

Apoi, îmi dădui seama că n-aveam de ce să mă tem de făptura aceasta slabă. Eram de zece ori mai puternic decât el și-l puteam înhăța de gât, dacă ar fi fost nevoie, făcându-l să nu mai scoată nici un cuvânt.

Dar chiar gândul acesta nu mă liniștea îndeajuns. Ființa aceasta drăcească mă înfricoșa ca o armată de gângăanii, ca niște animale veninoase repezindu-se să mă răpună și, avui impresia cumplită că sunt dinții negri și stricați ai lui Mulligan Jacobs, înfingându-mi-se în carne, spre a o sluți pe totdeauna.

Îmi venii însă în fire, în timp ce insul acela pocit și înfiorător rămânea în fața mea, dar părând că, în ciuda neputinței sale, nu cunoaște frica.

Încercai să redeschid convorbirea.

— Creierii te fac mult să suferi? Îl întrebai.

— Mai întrebați? Îmi răspunse. Simt neîncetat că sunt scormoniți de niște ace, cum v-am spus, ace și cârlige în foc, care se agață de ei, îi zguduie și-i ard.

„Dar ia spuneți-mi, dacă-i vorba, cu ce drept aveți atâtea cărți? Prin ce hatâr deosebit aveți și timpul trebuincios să le citiți și să vă desfătați cu ele, în vreme ce mie mi se topesc creierii, pe când eu stau mereu la postul de veghe și

în vreme ce, sub amenințarea neconținută a locotenenților, mă rup muncind ca un blestemat, cu șira spinării mele sfărâmată?”

Stăpânindu-mă și măgulindu-l, întrebai pe acest smintit care îi sunt autorii preferați.

Îmi răspunse numaidecât, cu vădită bunăvoință și oarecum potolit, numindu-mi pe Renan, Shakespeare, Robert Browning, Carlyle, apoi Zola și Anatole France, care îi plăceau cu deosebire.

Materlink, după părerea lui, „tăia firul de păr în patru”. Găsea ceva bun în Ibsen, cu toate că-l socotea un fel de lingușitor al burghezilor”.

Heine era desăvârșit; Flaubert întrecea cu mult pe Maupassant; Turgheniev prețuia mai mult ca Tolstoi, dar Gorki era cel mai bun din cuptorul rusesc.

Adăugă că a citit și pe Kropotkin, dar nu era anarhist, ca el.

Sărman rătăcit, ce mai talmeș-balmeș! Oare cum a putut omul acesta, care avea o adevărată pricepere, să cadă atât de jos? Oare cum a ajuns el pe bordul „Elseneurei”, în bătaia pumnilor lui Mr. Pike? Ce existență uluitoare o fi dus?

Cleștele care-i strângea și înfierbânta creierii îl slăbise puțin – și el îmi spuse că în tinerețe fusese în Canada atlet de profesie și apoi alergător.

Apoi, boala s-a năpustit asupra-i. Mai bine de un sfert de veac a rătăcit pe drumuri și, se putea fãli, a cunoscut mai mult ca oricine pușcăriile comunale și temnițele statului.

Dar Mr. Pike, care avea de lucru cu Mulligan Jacobs, se apropiase de noi.

Era vădit că discuțiile filosofice pe care le întrețineam, nebunul și eu, începeau să-l scoată din răbdări.

Se repezi spre smintit și-i spuse serios, dar cu oarecare blândețe:

— La treabă, flăcăule! După ce-ți termini quart-ul și dacă te îndeamnă inima, poți sta de vorbă cu Mr. Pathurst oricât dorești.

Mulligan Jacobs își îndreptă cum putu spinarea strâmbă și avui impresia că, dacă i-aș fi atins fața cu degetele, ar fi scăpărat scânteii, ca blana unei pisici dezmiardate în răspăr pe timp de vijelie.

El zbiră:

— Și tu, dobitocule, du-te dracului!

În timp ce toată ura strânsă în cursul atâtor ani apăruse iarăși pe trăsăturile lui Mulligan Jacobs, o licărire de ură flutură pe obrazul lui Mr. Pike.

Îl văzui aruncându-se asupra nebunului, cu pumnul ridicat, gata să-l lovească. O singură lovitură cu laba aceea de urs și Mulligan Jacobs, cu toată flacăra otrăvită care-l mistuia, ar fi dispărut pe totdeauna în noaptea veșnică.

Dar schilodul nu se înspăimântă. El înfruntă pe secund ca un șoarece într-un colț de odaie, ca un șarpe încolțit în iarbă. Mai mult batjocoritor și arătându-și dinții, înălță capul, de parcă voia să primească în plin lovitura ce-i era sortită.

În fața acestei făpturi, betege și respingătoare, Mr. Pike își stăpâni brațul.

— Haide! Strigă Mulligan. Loviți! De ce nu loviți? Nu cumva vă e frică?

Oricât de nesimțitor ar fi fost și oricât de întărâtat, sunt încredințat, nu se putu hotărî să lovească în asemenea condiții.

— Deocamdată, spuse, să lăsăm asta. Du-te la treaba ta, Mulligan!

Văzui pe Mulligan Jacobs, ispitit parcă, în loc de mulțumiri, să reverse asupra secundului toată furia ce-l năpădise. Dar cuvintele nu-i veniră pe buze.

Secundul, amărât că dăduse dovadă de slăbiciune, se întoarse fără de veste și plecă, iar Mulligan Jacobs, uitând să-mi mai spună vreun cuvânt, se îndreptă spre tovarășii lui de echipaj.

Pentru a-mi dezmoști picioarele, dădui o raită pe punte și întâlnii pe Mr. Mellaire, pe care-l întrebai din nou, glumind desigur:

— Ei, ce s-aude? O'Sullivan a izbutit să cumpere cizmele lui Andy Fay?

— Încă nu, Mr. Pathurst. Dar azi-dimineață, era gata să le ia.

„Vreți să mă însoțiți?”

Fără să-mi dea vreo lămurire, Mr. Mellaire mă conduse până în partea de dinainte a corăbiei, unde văzui doi japonezi, așezați pe căptușeala deschizăturii punții.

Ei coseau în pânză de velă, cu ajutorul unor andrele, un pachet ce mi se păru îndată că trebuie să fie corpul unui om.

Întrebai cu privirea pe Mr. Mellaire.

— O'Sullivan, îmi răspunse, s-a servit totuși de vestitul său brici!

— Și asta-i Andy Fay? Îl întrebai îngrozit.

— Nu, nu-i Andy Fay, Mr. Pathurst, e altul: un olandez, numit după registrul echipajului Christian Jespersen.

„A avut ideea nenorocită de a se afla în drumul lui O'Sullivan, tocmai când acesta alerga după Andy Fay ca să-i ia cizmele.

„Briciul și-a împlinit menirea, dar asupra lui Christian Jespersen, în timp ce Andy Fay, mai sprinten, a scăpat numai cu niște zgârieturi.” „Stați... Priviți-l, e acolo jos!”

Mă uitai și văzui pe Andy Fay, cu brațul legat și capul la fel, fumându-și tacticos luleaua, pe o legătură de funii.

Lângă el, se ghemuise Mulligan Jacobs, care ori mărturisea răniturii afecțiunea ce i-o nutrea, ori poate stătea să se bucure de suferințele ce-l chinuiau.

Shorty trecu pe lângă noi și-mi arătă obișnuita lui strâmbătură de clown. Văzui că are o mână legată.

— Asta-i altă victimă a briciului lui O'Sullivan! Mă lămurii Mr. Mellaire.

— Nu se poate!

— Păi, n-am isprăvit! A mai pățit-o unul, un evreu, Isaac Chantz, care, din nenorocire pentru el, se găsea prin părțile acelea.

„De obicei, evreilor nu le place să călătorească pe mare și să părăsească uscatul sigur. Dar avem și noi câțiva pe „Elseneura”, cu toate acestea.

„Nu e rănit prea rău, dar țipă mai mult ca toți ceilalți laolaltă. Mai rău ca un dihor!”

Mr. Pike are destul de furcă acum cu toți răniții ăștia, pe care i-a oblojit cum a putut mai bine și a căror îngrijire îi revine”.

— Și O'Sullivan? Întrebai. Ce s-a întâmplat cu el?

— Tot Mr. Pike a fost nevoit să-l liniștească, intervenind în cursul încăierării.

„I-a trântit în falcă o lovitură atât de zdravănă, că l-a potolit numaidecât.

„Legat burduf, O'Sullivan a fost dus apoi în partea centrală a corăbiei, unde s-a orânduit o infirmierie.

„Cu un echipaj ca acesta cu care am fost procopsiți, am avea nevoie de atâtea cămăși de forță câți inși sunt pe bord. Câteva celule bine căptușite, un spital cu cele convenite și o casă de însănătoșire ar fi tare binevenite!”.

Îmi îndreptai ochii spre corpul învelit în pânză al lui Christian Jespersen și spre cei doi japonezi care îi coseau giulgiul.

Unul dintre ei avea mâna dreaptă strânsă într-un bandaj, făcut din pânză și vată.

Întrebai:

— Și el e rănit?

— Deloc! Îmi răspunse Mr. Mellaire. Omul ăsta se numește Yatsouda și se dovedește, ca și tovarășul său, un corăbier iscusit și vrednic.

„Dar în urma unei grozave otrăviri a sângelui, a fost silit să zacă un an și jumătate într-un spital din New-York. Chirurgul a vrut să-i taie mâna. El s-a împotrivit însă cu îndârjire și de fapt bine a făcut, cu toate că mâna-i este cu desăvârșire moartă, în afară de degetul mare și de arătător.

„Yatsouda a învățat să coasă cu mâna stângă. Și vă repet, e foarte îndemânatic!”

Avui curiozitatea să arunc o privire în infirmierie.

Găsii acolo, într-un pat de jos, pe O'Sullivan legat bine și trântit pe spate, aiurind, rotindu-și neîncetat ochii și continuându-și nesfârșitul monolog.

Deasupra lui, tot în pat, își fuma liniștit pipa Charles Davis, omul ciuruit de nenumărate găuri și răni. Ținea în mână o sulă.

— Ați venit să vedeți ladul? Mă întrebă, în loc să-mi dea „bună-ziua”.

Auziți sub mine pe maimuțoiul ăsta, care trăncănește într-una? E cu neputință să-l fac să tacă odată! Și nu-și oprește muzica nici ziua, nici noaptea.

„Nu se poate dormi într-o asemenea tovărășie. Și mai ales că are un fel de a scrâșni din dinți, care te scoate din răbdări.

„Vă iau de martor, Mr. Pathurst. E cuviincios să pui un bolnav ca mine în tovărășia unui smintit ca ăsta, dedesubtul meu?

„Dar dacă nu se oprește, am să-l fac eu să tacă!”

Și Charles Davis strânse sula în mână.

Mr. Pike, care-și făcea raidul de inspecție, se apropie pe nesimțite.

— Ar fi trebuit să mi se dea patul de jos, care-i mai bun. E obositor să mă urc și să cobor mereu.

„Astăzi există legi pentru ocrotirea marinarilor. Când vom sosi la Seattle, voi aduce pe secund în fața tribunalului, pentru neomenia pe care mi-a arătat-o.

„Și dvs. Îmi veți sluji de martor”.

Înaintând, Mr. Pike apăru în ușă.

— Tacă-ți gura! Mârâi, chițibușarul dracului, avocat fără talent!

„Când ai avut nerușinarea să te înscrii în registrul de echipaj al unei corăbii în halul în care te-ai înfățișat, trebuie să-ți ții fleanca!”.

„Dacă nu încetezi să te plângi, s-ar putea să te căiești. Începi să mă plictisești, să știi!”.

Mr. Pike se înăbușea de mânie.

— Eu cunosc legea! Răspunse cu îndrăzneală Charles Davis. Când m-am imbarcat pe corabie, am îndeplinit toate ordinele pe care mi le-ați dat. Mă simțeam foarte bine. Tot echipajul mi-e martor.

„M-am cățărat pe catarguri, am așezat cărbunii, mi-am făcut treaba mai bine ca mulți alții. Și tot fără să mă plâng, m-am bălăcit în apa sărată.

„Mai târziu m-am îmbolnăvit. N-am ce să fac. E destul de neplăcut”.

— Erai putrezit până în măduva oaselor, înainte de a pune piciorul pe „Elseneura”! Răcni Mr. Pike.

„Eu voi face să fii osândit!”

— Tribunalul maritim va aprecia, răspunse Charles Davis fără să-și piardă cumpătul. Vom afla atunci care dintre noi are dreptate!

— Nu vom afla nimic. Fiindcă, dacă nu încetezi să mă întărești...

— Loviți-mă, domnule locotenent! Înrautățiți-mi starea. Cu atât mai mult îmi va spori tribunalul despăgubirile la care am dreptul.

— Și dacă te arunc peste bord?! Ai să te duci să ceri peștilor despăgubirile?

Răsucindu-se pe călcâi, Mr. Pike plecă.

Rămăsei câteva clipe încă, încercând să liniștesc pe Charles Davis.

După un sfert de oră, întâlnii pe punte pe Mr. Pike, care venise întins spre mine.

— Mr. Pathurst, îmi spuse, cu un ton poruncitor pe care nu-l folosise niciodată față de mine, vă sinchisiți prea mult de ceea ce se întâmplă pe bord.

„Aici, jos, fiecare cu menirea lui. Așa că vedeți-vă de treaba dvs., în care nu mă amestec deloc – și eu îmi văd de rosturile mele. E mult mai bine așa!”

Spunând aceasta, mă părăsii.

Socotii învățătura pe care o primii, după aceea a căpitanului West, cam prea puțin cuviincioasă din partea lui Mr. Pike. Fiindcă, la urma urmelor, am cel puțin dreptul să-mi spun părerea. Sunt un călător și încă unul care-și plătește destul de scump șederea pe bord.

Un călător? Ba deloc! Imbarcat printr-un hatâr pe o corabie care nu are dreptul de a primi călători, sunt înscris în registrul „Elseneurei” ca „al treilea ofițer”, cu o leafă de treizeci și cinci de dolari pe lună.

Și Wada, servitorul meu, pentru care plătesc de asemeni un preț bun, este trecut drept chelner.

E limpede, așadar, că trebuie să tac.

*

* *

Pe o corabie, nu se pierde vremea cu morții!

Imediat după ce japonezii își terminară lucrul, Christian Jespersen, cu un sac de cărbuni legat de picioare, fu ridicat peste stinghie și trimis în vârtoarea verde.

Vremea era liniștită și plăcută, iar „Elseneura” aluneca alene, făcând abia două noduri pe oră. De aceea, s-a socotit că nu mai e nevoie să fie oprită de tot.

Căpitanul West veni în ultima clipă în partea de dinainte a corăbiei, cu cartea de rugăciuni în mână și citi cu voce tare în fața întregului echipaj slujba scurtă a prohodului pe mare.

Apoi, Christian Jespersen căzu în gol, iar echipajul se împrăștie și-și reluă lucrul. Fu o ceremonie scurtă și searbădă.

Miss West, așezată pe dunetă într-un fotoliu și adâncită într-o împletitură gingașă, rămase neclintită și netulburată.

Mă dusei spre ea și-i spusei solemn:

— S-a făcut! Omul a fost scufundat.

Ea ridică ochii spre mine, surâse și rosti un „Ah!” cu totul nepăsător.

— S-ar părea, îi spusei modest, că toată povestea aceasta nu vă tulbură prea mult.

— Ah! Știi că totdeauna e neplăcut să numeri, chiar de la începutul călătoriei, un om mai puțin în echipaj. Cu deosebire când echipajul lasă atât de mult de dorit, ca al nostru.

„Dar ce pot face și de ce să mă frământ? Nu cunoșteam pe omul acesta și nici el nu mă știa. Atunci...?”

— Atunci?

— E pentru mine un fapt oarecare, cum citim mereu în coloanele tuturor ziarelor. Nici dvs., nici eu nu vom muri de mâhnire.

— Credeți în Dumnezeu?

— Tata crede.

— Dar dvs.?

— Nu prea știu. Lucrurile astea sunt mai presus de priceperea mea, așa că nu-mi mai muncesc creierii degeaba.

„Mă gândeam la ele, când eram fetiță. De atunci... Da, sunt convinsă că cred în Dumnezeu... Dar prea sigură, nu sunt. Așa că mă feresc să mă gândesc”.

CAPITOLUL XIII.

Uneltiri violente.

Suntem pe drum de două săptămâni și plutim și plutim acum pe o mare liniștită, sub un cer presărat abia cu câțiva norișori albi. Alunecăm încet, cu opt mile pe oră, împinși de o adiere slabă dinspre răsărit.

Căpitanul West ne spune că e aproape sigur, că vântul acesta plăcut este începutul alizeului care suflă dinspre nord-est.

Aflai totodată că „Elseneura”, spre a nu fi zvârlită spre coasta braziliană și capul St. Roch, trebuie să se îndepărteze bine de tot din drumul ei firesc și să cotească înspre Africa.

Se întâmplă uneori, ca în timpul itinerariului, care e impus tuturor corăbierilor ca și nouă, să se ivească insulele Capului Verde. Astfel încât nu poate fi surprinzător, ca distanța de la Baltimore la Seattle să fie socotită ca având optsprezece mii de mile.

Urcându-mă azi-dimineață pe punte, am găsit la bara cărmei pe greul Tony, sinucigașul îndărătnic. Mi s-a părut că are gânduri mai sănătoase, prin faptul că, pentru a-mi răspunde la „bună-ziuă”, și-a scos cuviincios bereta.

Răniții sunt pe cale de însănătoșire, în afară de perechea Charles Davis – O'Sullivan.

O'Sullivan e tot legat fedeleș în patul său și Mr. Pike a poruncit lui Charles Davis să-l aibe în grijă. Urmarea acestei porunci este că Charles Davis cutreieră puntea, spre a aduce de la bucătărie merindele și apa destinate irlandezului, putând astfel să-și bombănească în voie plângerile tuturor pe care îi întâlnește.

Wada mi-a istorisit un fapt foarte straniu. El, stewardul și cei doi corăbieri japonezi se adună în fiecare seară, pesemne, în cabina bucatarului nostru. Se întâlnesc acolo cu plăcere, ca buni asiatici ce sunt și fiecare din ei povestește ce a aflat în cursul zilei din trâncănelile de pe bord.

Îmi pare că galbenii știu tot ce se întâmplă, iar Wada îmi împărtășește cinstit ceea ce i s-a părut mai deosebit în cursul acestor convorbiri și destăinuiri.

Ceva cu totul nefiresc este felul cum se poartă Mr. Mellaire. Wada și tovarășii săi au dezbătut îndelung subiectul acesta și au ajuns la o apreciere aspră, cu privire la atitudinea celui de-al doilea locotenent, a cărui prietenie prea strânsă cu cei trei ticăloși care dorm în partea din față a corăbiei, Nosey Murphy, Bert Rhine și Kid Twist, e de neînțeles și supărătoare.

Atrăsei atenția lui Wada că Mr. Mellaire, cel puțin după cât se pare, nu putea fi bănuț de o asemenea cărdășie, fiindcă era aspru și grosolan cu toți marinarii și fiindcă arăta că se socotește ca făcând parte dintr-o „lume superioară” corăbierilor.

— Și asta, știi tot atât de bine ca mine.

— Priceput, înțeles! Îmi răspunde Wada. El așa cum spus dvS. Cu toți ălalți din corabia. Da' cu pișicher ăștia bun tovarăș la ei!

„Asta nu bun! Mult neazuri avem odat' cauza asta pentru corabie și noi toți!”

N-aveam nici un motiv să pun la îndoială buna credință a lui Wada și continuai întrebările.

Aflai astfel că tâlharii aceia se înălțaseră la rangul de stăpâni în partea din față a corăbiei, că statorniciseră un regim de teroare, că făceau tot ce voiau și că ceilalți, ajunși un fel de robi înfricoșați, trebuiau să se supună voinței lor.

O pildă numai. În cursul ultimei nopți, Bert Rhine ar fi trezit deodată pe italianul Guido Bombini, i-ar fi poruncit să se scoale numaidecât și să se ducă să-i aducă de la bucătărie un pahar cu apă, fiindcă-i e sete.

Și Guido Bombini îl ascultase!

Isac Chantz s-a dus ca și ceilalți. Dar fiindcă și el e un bandit, cei trei se poartă mai binișor cu el.

Herman Luckenheimer, un german voinic și greoi, care are un suflet bun dar mintea cam amorțită, a fost bătut rău de cei trei, fiindcă n-a vrut să spele rufele lui Nosey Murphy.

Cei doi șefi de echipaj trăiesc într-o neconținută frică pentru propria lor viață, din cauza celor pe care, chipurile, îi conduc.

Mai mult, banda aceea înspăimântătoare s-a mărit de curând prin alăturarea lui Steve Roberts, fostul văcar și a lui Arthur Deacon, care făcea pe continent negoț de carne albă. Amândoi au fost primiți cu bucurie în bandă.

Sunt singurul, în partea de dindărăt a corăbiei, care cunoaște lucrurile acestea ascunse și mărturisesc sincer că nu știu ce trebuie să fac.

Dacă le împărtășesc lui Mr. Pike, voi fi repezit din nou și îndemnat „să-mi văd de treburile mele”.

Să-i vorbesc lui Mr. Mellaire, nici gând, firește.

În ce privește pe căpitanul West, el nu se sinchisește de echipaj, iar Miss West, dacă i-aș face mărturisiri, îmi va răspunde printr-un hohot de râs. Nu încapе îndoială!

De altfel, știu că pe orice corabie echipajul are câte o ceată de ticăloși, care-l face să joace așa cum i se cântă. E treaba marinarilor. De vreme ce lucrul se săvârșește așa cum se cuvine, șefii n-au de ce să se amestece în dedesubturile astea.

Oricum, însă, toată mârșăvia care se uneltește în partea de dinainte a corăbiei, toată împlinirea tainică săvârșită de cei cinci ticăloși mă neliniștește fără să vreau.

Wada, uitai să vă spun, mi-a povestit în același timp, că toți nătărăii aceia au trecut printre drepturile ce și le-au acordat și pe acela de aș lua cei dintâi carnea sărată din cazan. Cele mai bune bucăți, se înțelege, sunt ale lor. Ceilalți mănâncă doar ce lasă ei.

Credincios adevărului, trebuie să adaug că hrana e îmbelșugată și felurită. Nimeni nu-i flămând.

Un butoi cu pesmeți buni de mare e deschis totdeauna. Louis coace de trei ori pe săptămână pentru echipaj pâine proaspătă. Apa de băut este din belșug.

Sunt silit să mărturisesc sincer că, în asemenea condiții și cu ajutorul timpului prielnic, mâna oamenilor se îmbunătățește din zi în zi.

Nu pot spune același lucru despre Possum, care slăbește mereu. Nu-mi dau prea bine seama dacă aerul mării, sau regimul statornicit de Miss West este pricina. Foxterrierul, pe care l-aș putea numi un schelet pribeag, fiindcă nu mai poate alerga și nici nu sa mai ține pe picioare, e urcat în fiecare zi pe dune, din ordinul domnișoarei West și e așezat în cușca sa, unde stă toată după-amiaza la adăpostul vântului și soarelui. Cu toate acestea, nu-i merge mai bine.

Seara, doarme în odaia domnișoarei West, care-i de fapt singura stăpână a javrei.

Dealtfel, tânăra fată are tot atâta grijă și față de întregul personal de dindărătul corăbiei.

Mai deunăzi, stewardul suferea mult din pricina unei așchii ce-i intrase sub unghie; ea i-a scos-o încet, cu un cleștișor.

Pe de altă parte, Wada, care era chinuit de puternice amețeli și dureri de cap, a fost îngrijit de domnișoara West cu o râvnă mișcătoare, printr-o sumedenie de prafuri, până când fu lecuit.

În schimb, în privința aceasta ca și în celelalte, nu se sinchisește de nimic din ceea ce se întâmplă în partea de dinainte a corăbiei. Mi-aș fi închipuit bucuros pe domnișoara West, ducându-se ca o zeiță a bunătății, în odaia cu pereți de oțel din partea centrală a corăbiei, aplecându-se asupra lui O'Sullivan care-i legat cobză în patul său și spunând chiar lui Charles Davis câteva cuvinte de mângâiere.

Dar pentru ea, ca și pentru tatăl ei, amărății și nenorociții care alcătuiesc echipajul „Elseneurei” nici nu există măcar!

Corabia noastră îmi face impresia unei plantații de trestii de zahăr, de pe vremea când înflorea sclavia. Miss West este fiica trufașă a plantatorului și se îngrijește numai de sclavii din serviciul ei și al casei, dându-le ceaiuri de mușețel și cărticele cu sfaturi. Restul turmei, care muncește din greu dincolo de privirile ei, o lasă rece.

O seară din două, cu alte cuvinte atunci când nu-i de veghe, Mr. Pike ne dăruiește puțința să-i auzim fonograful. Cum se sfârșește masa, se frământă în scaun și ochii-i mărturisesc limpede dorința pe care o simte, de a-și aduce aparatul îndrăgit.

Dar el așteaptă să fie rugat și ține ca, fie căpitanul West, fie fiică-sa, sau eu însumi, să-i cerem să ne facă hatârul de a asculta puțină muzică. Atunci, chipul lui întunecat se luminează printre trăsăturile pustiite și el ne spune, cu un aer vesel, dar pe un ton pe jumătate morocănos că va fi fericit că ne poate face pe plac.

Apoi, aduce și așează fonograful, cărui nici o zdruncinătură necuviincioasă nu-i mai tulbură mersul și mângâind cu labele lui de gorilă plăcile la care ține atât de mult, dă drumul armoniei dumnezeiești, pe care o soarbe cu un aer fermecat.

Deși au trecut trei săptămâni, tot n-am izbutit să mă deprind cu viața schimbăcioasă pe care o duc pe „Elseneura”.

Totul e straniu, de la „Samuraiul” în aparență nepăsător, care ne comandă și al cărui glas nu se aude decât în tumultul și în vuietul vijeliei, până la ticăloșii care stăpânesc partea de dinainte și uneltesc cu al doilea locotenent; până la O'Sullivan care bombănește neîncetat în celula sa de oțel, având deasupra pe Charles Davis înarmat cu sula; până la Christian Jespersen, trimis undeva la fundul oceanului, cu un sac de cărbuni la picioare.

Toate aceste lucruri, atât de noi pentru mine și a căror existență n-o bănuiam acum, mi se par că nu sunt aieva.

Pe această corabie, pe care nu-mi lipsește nimic, sunt sufletul cel mai nedumerit din toate.

CAPITOLUL XIV.

Greul Tony e pescuit din nou din mare.

Încă o dimineață strălucitoare.

Ca de obicei, cum mă îmbrăcai mă dusei pe dunetă și, lucru nemaipomenit, nu găsii pe nimeni la cârmă.

Uriașa corabie aluneca singură și în toată voia pe valuri, mânată de adierea regulată a alizeului. Și, repet, nu se afla nimeni la bara cârmei, pentru a îndruma corabia!

Era uluitor!

Coborâi din nou pe punte și întâlnești pe Mr. Pike, care era de veghe. Se pregătea tocmai să dea liniștit corăbierilor oarecare ordine.

Neîndrăznind să-l întreb nimic, așteptai să-și ridice ochii spre mine. Ceea ce și făcu îndată, spunându-mi „bună-ziua”.

— Bună ziua, Mr. Pike! Răspunsei. Ați putea să-mi spuneți (și vă cer iertare pentru întrebare) cine este oare în clipa asta la cârmă?

— E nebunul acela de Tony.

— Ei bine, fiecare la rândul lui! E rândul meu să pun rămășag pe simbria pe o lună sau pe o cutie cu tutun, că Tony nu-i la bara cârmei.

Secundul mă privi cu toată luarea aminte, îngrijorat pe neașteptate.

— Dacă Tony nu-i acolo, cine-l înlocuiește?

— Nimeni!

Ca un diavol care țâșnește dintr-o cutie și în ciuda vârstei sale și a staturii care mă minuna, Mr. Pike sări ca ars și, asemenea unei petarde care face explozie, alergă, sau mai adevărat se năpusti asupra părții de dindărăt a vasului, cu o iuțeală pe care nimeni n-ar fi fost în stare s-o depășească.

El sări câte trei trepte deodată pe scara dunetei și găsi ca și mine cârma părăsită.

Numaidecât începu să răcnească ordine către cei care erau de serviciu. Oamenii începură să tragă în grabă o parte din funii și să dea drumul altora.

Înțelesei lesne, fiindcă începeam să deprind diferitele operații ale manevrei, că secundul cârmea corabia dintr-o direcție într-alta.

Mr. Mellaire și dulgherul care-și părăsiseră gustarea de dimineață și-și ștergeau încă buzele, se iviră pe scara cabinelor.

Dulgherul puse mâna pe bara cârmei și al doilea locotenent se duse spre partea de dinainte a „Elseneurei”, pentru a supraveghea și a grăbi manevra, în timp ce Mr. Pike cerceta marea cu binoclul. El se îndoia, desigur, că grecul făcuse o nouă săritură în valuri și, când văzu că lipsește scara proptită în fața sufrageriei, fu incredințat pe deplin că așa se întâmplase.

— Smintitul ăla și-a luat scara cu el! Strigă secundul. Fiindcă nu ține deloc să se înece.

„Elseneura” își sfârșea schimbarea direcției, când căpitanul West ieși la rândul-i din odaia hărților.

Mă salută curtenitor, salută pe Mr. Pike în chipul obișnuit și întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Mr. Pike? A căzut un om în mare?

— Da, domnule căpitan. Și a luat cu el scara sufrageriei.

— Cine e?

— Grecul, care a sărit peste bord la plecarea din Baltimore.

— Ah!

Întâmplarea nu părea, fără îndoială, să tulbure prea mult pe „Samurai” care-și aprinse o țigară și-și continuă alene plimbarea pe dunetă.

Dar era vădit că nu-i scăpa nimic.

Mr. Pike puse câțiva oameni să se cațere și să cerceteze cu privirea largul apelor, în timp ce Miss West, care venise lângă mine, scotocea și ea oceanul cu ochii-i cenușii.

Dar era vădit că nu-i scăpa nimic.

Mr. Pike puse câțiva oameni să se cațere și să cerceteze cu privirea largul apelor, în timp ce Miss West, care venise lângă mine, scotocea și ea oceanul cu ochii-i cenușii.

Îi istorisii tot ce știam. Mi se păru că nu-i deloc mișcată, ca de obicei și-mi spuse că puteam fi liniștit.

Grecul avea să fie regăsit. Era o simplă toană a lui să se arunce în apă.

— Cazul lui, adăugă ea, nu-i unic. Am văzut alții, cu aceeași toană, care aveau grijă să ia cu ei câte un colac de salvare, sau care nu săreau în apă decât dacă zăreau un vas prin apropiere.

„De data asta, scara îndeplinește rolul colacului de salvare”.

Și Miss West mă părăsi, spunându-mi că se duce să îngrijească de Possum.

Andy Fay trecut la cârmă, pentru ca dulgherul să se poată întoarce să-și isprăvească gustarea întreruptă.

Căpitanul West se plimba înainte, fumându-și țigara.

În ce privește pe Mr. Pike, el avea aerul tare mâhnit, fiindcă era nevoit să-și piardă vremea cu întoarcerea vasului, pricinuită de negliobia unui smintit.

Într-un cuvânt, toți cei de pe bord, trebuie să recunosc, își dădeau silința să pescuiască din apă pe cel dispărut, dar cu plictiseală și fără convingerea că săvârșesc o faptă bună.

Mr. Mellaire îmi mărturisi că grecul, când nu-l apucau furiile, era un marinar priceput și că, față de lipsurile echipajului cu care eram năpăstuiți, pierderea lui ar fi mult resimțită.

După o oră, „Elseneura” își schimbă iar direcția și-și reluă cercetările în partea opusă.

Primul care îl zări pe Tony fu nătăflețul acela din Malta; de pe catargul pe care se cățăraseră, maltezul începu să facă semne.

Mr. Pike își aținti binoclul spre punctul arătat și Miss West, care se urcase iarăși pe punte și-și adusese de asemeni binoclul, făcu la fel.

Secundul părea foarte nedumerit de ceea ce vedea. Miss West, la care văzui aceeași mirare, scoase deodată un țipăt de uimire și începu apoi să râdă.

— Ce s-a întâmplat, că sunteți atât de veselă? Întrebai.

— Omul, îmi răspunse Miss West, nu-i în apă. E... cum să spun?... E în picioare, pe apă.

— Foarte adevărat! Întări Mr. Pike. S-a suit pe scară și plutește.

„Mă întrebam la început, fără să înțeleg, ce se petrecea. Dar nu, asta e! Ticălosul, care se teme grozav de înec, se ține în cumpănă cu ajutorul treptelor scării. Norocul lui este că marea este liniștită.

„Mr. Mellaire, în timp ce eu voi pune să se ascundă pânza cea mare, îngrijiți, vă rog, să se lase pe apă o barcă mare, cu oamenii trebuincioși.

„Băgați de seamă să știe vâsli. Voi merge și eu cu ei”.

— Duceți-vă și dvs.! Mă îndemnă Miss West. Veți avea un prilej nimerit de a admira întreaga priveliște a corăbiei noastre, cu toate pânzele întinse. Credeți-mă face să vă obosiți!”.

Așadar, mă imbarcai și mă așezai lângă Mr. Pike, în partea de dindărăt a bărcii, a cărei cârmă o conducea.

Jumătatea de duzină de luntrași care erau cu noi se opintiră cu râvnă și vâsliră spre sinucigașul prefăcut, care se ținea într-un chip de necrezut pe suprafața apei.

Maltezul era șeful luntrașilor – și înaintarăm destul de repede.

Printre ceilalți cinci lopătari, văzui pe un norvegian numit Ditman Olansen, despre care-mi vorbise de curând în mod deosebit Mr. Pike, spunându-mi că e cuprins adesea de niște furii groaznice, fără ca să se poată cunoaște dinainte pricina, mai mult ori mai puțin neînsemnată, care le va dezlănțui.

Îmi amintii atunci de acei „Berserks” legendari, scandinavii care se adunau în cete de câte doisprezece inși și se luptau dezbrăcați, cuprinși de un soi de sminteală furioasă.

Deocamdată, Ditman Olansen, aplecat pe vâsla lui, cu ochii lui mari, rotunzi și palizi, părea omul cel mai blajin din câți cunoșteam.

Când văzu că ne apropiem de el, grecul începu să strige și să ne amenințe, învărtind în aer un cuțit marinăresc.

Greutatea corpului său scufunda ușor scara, astfel încât uneori grecul era până la genunchi în apă. Și pe această proptea ce nu putea fi văzută, el se

răsucea neconținut, gesticulând nebunește. Chipul lui, ce se strâmba neîncetat, aducea mai mult cu cel al unei maimuțe, decât cu al unui om.

Mă întrebam cu oarecare grijă, în fața acestui cuțit de temut, a cărui lamă strălucea, cum se va putea săvârși salvarea lui Tony.

Dar în privința aceasta, ar fi trebuit să mă gândesc la Mr. Pike. Secundul puse mâna pe drugul de reazim ce se afla pe fundul bărcii., sub picioarele uneia din perechile de vâslași. Apoi, când se apropie bine de grec, ferindu-se de învățirile cuțitului și alegând o clipă prielnică, în care valurile ridicau partea de dindărăt a bărcii, izbi bucata aceea grea de lemn în capul lui Tony.

Cuțitul îi căzu în apă și, pierzându-și cunoștința sub lovitura ce-i fusese trasă, nebunul se prăbuși în valuri.

Mr. Pike îl prinse și, fără vreo sforțare vădită, îl trânti la picioarele mele, în barcă.

După câteva clipe, luntrașii se aplecau iar pe vâsle și Mr. Pike ne conduse spre „Elseneura”.

Firișoare de sânge curgeau prin părul ud al grecului și-l lipeau de țeastă. Nu-mi puteam întoarce privirea de la corpul acela în nesimțire, care se chinuise atâta în valuri și din care picura apă.

Cu o clipă mai înainte, era încă o făptură care sfida întreaga lume. O singură lovitură scurtă în cap a fost de ajuns, pentru a face loc înțepenirii morții.

Nu era însă o moarte adevărată, fiindcă inima tot îi mai bătea. Spre ce zări i-o fi zburat deocamdată sufletul? Când și de unde se va întoarce, spre a readuce acest corp la viață? Taină de necercetat, pe care n-a pătruns-o încă nici un psiholog.

Când îmi ridicai ochii, văzui înainte-mi, ca pe urma unei lovituri de baghetă vrăjită, priveliștea de neasemuit și triumfătoare a „Elseneurei”, îndreptându-se spre cer în toată măreția ei.

Pe lemnăria subțire și albă a corăbiei, abia îngreunată parcă de cele cinci mii de tone de cărbuni pe care le ducea, se înălța în azur un Himalaya de catarguri și pânze, a căror mărime de neînchipuit părea nefirească, părea o tăgăduire a celor mai simple legi în privința echilibrului.

Cum au izbutit oare gângăniile omenеști să plăsmuiască și apoi să construiască asemenea operă falnică? Vor fi fost oare făpturi asemănătoare bieteii ființe, pe care o auzeam gemând la picioarele mele?

Cu toate acestea, Tony se simțea bine! Întâi horcăi, apoi tuși și gemu. Astfel, își făcea reintrarea între cei vii.

Văzui pe Mr. Pike, privindu-l cu luare-aminte. Trezindu-se, Grecul avea să se arunce iar în apă și urmă să fie iar trebuincioasă o lovitură în cap, pentru a-l liniști?

Dar Tony se mulțumi să-și redeschidă ochii negri și să mă privească îndelung, cu un aer năucit. Apoi, îi închise iar, fără să spună o vorbă.

— Ce veți face cu el? Întrebai pe secund.

— Îl vom pune iar la treabă, cât mai degrabă cu putință. Asta-i va prii cel mai mult. N-are răni grave și trebuie să-și îplinească datoria așa cum s-a angajat.

Când barca fu ridicată cu funiile pe bord, văzui că Miss West coborâse iar în cabina ei.

În odaia hărților, căpitanul West se îndeletnicea cu întorsul cronometrelor, în timp ce Mr. Mellaire, care locuiește în partea centrală a corăbiei, se dusesse să doarmă o oră-două, înainte de a-și începe quart-ul de amiază.

Nimeni nu arăta pentru sărmanul Tony nici cea mai mică simpatie.

El fu aruncat pe podeaua punții, ca o mortăciune și rămase acolo fără nici o îngrijire, urmând să-și recapete cunoștința atunci când va putea.

Eu însumi începui să-mi oțlesc inima, în urma unor asemenea emoții zadarnice. Și, mai mult încă decât cu întâmplarea jalnică la care luasem parte, ochii îmi rămâneau plini de încântătoare priveliște a „Elseneurei”, înălțându-și deasupra valurilor ameteitoarea și alba ei piramidă din fier și pânză.

CAPITOLUL XV.

Fiicele lui Herodias.

Până acum, nu cunoșteam farmecul și binefacerea vânturilor alizee. Ne mână alizeul dinspre nord-est și milele rămân în urma noastră, în timp ce loch-ul se învârtește și țiuie pe dunetă.

Ieri, alizeul ne-a făcut să străbatem cam două sute cincizeci și două de mile. În ajun, străbătusem două sute patruzeci, iar în, ziua de dinainte două sute șaiszeci de mile.

Și cu toate acestea, nu e un vânt brutal. E îmbălsămat și înviorător și se mulțumește să-și arate puterea asupra pânzelor noastre, cum ar face vântul întăritor asupra oamenilor.

Mă desfăt, desehizându-mi plămâni și toți porii pielii în bătaia lui dezmierdătoare.

E răcoros, fără să fie rece și, la orice oră din noapte, când toți cei din jurul meu dorm în cabine, mă smulg cititului și mă duc pe dunetă, în cel mai subțire dintre veșmintele mele tropicale.

Mr. Pike se îmbracă la fel și-mi pare mai voinic și mai impunător ca oricând. Când stofa subțire i se lipește de trup și-ți dă impresia că e gol, când se umflă apoi pe oasele lui mari și pe mușchii lui zdraveni, nu-ți vine să crezi că are șaiszeci și nouă de ani. Ce minunat model de bărbăție! Sunt înmărmurit!

Zilele se perindă la fel, ca în vis, cu același sunet de clopot chemând pe rând oamenii la lucru.

Sunt atât de asemănătoare zilele, încât dacă vreau să știu exact la ce dată am ajuns, sunt nevoit să cercetez calendarul.

Noaptea trecută, adică pe la ora două mai exact, în timp ce stăteam culcat și picoteam ușor, fui trezit deodată de un tunet de înjurături și blesteme, care veneau de pe punte și se dezlănțuiau undeva, dedesubt.

Îmi dădui îndată seama că e glasul lui Mr. Pike. Dar izbutii să adorm iarăși și, abia când Wada îmi aduse gustarea de dimineață, putui afla ce s-a întâmplat.

Larry, insul acela ciudat cu nasul cârn, cu obrazul plin de zbârcituri și cu ochii plângăreți de cimpanzeu, se folosise de întunericul nopții, din îndemnul vreunui diavol răufăcător și trântise secundului câteva cuvinte grosolane.

Dar în ciuda nopții, Mr. Pike izbutise să-și dea seama cine-i vinovatul și atunci izbucni tărăboiul, al cărui răsunet ajunsese până la mine.

Mai întâi, îl chemă și-l întrebă de ce nu-și ține gura. În loc să tacă, Larry răspunse îndrăzneț, ca un copil mare ce este – și înfuriase și mai rău pe secund.

Urmarea: până când să-și dea Larry seama ce se întâmplă, se trezi cu Mr. Pike năpustindu-se asupra-i, ca un uragan; punându-i fiarele la mâini, secundul îl atârână de catargul de dindărătul corăbiei.

Trebuie știut că era întâia dată când își îngăduia Larry să spună secundului cuvinte nechibzuite, în timp ce Kid Twist, Bert Rhine și Nosey Murphy îi zvârliseră insulte mult mai grele și nu fuseseră pedepsiți.

Ar fi lipsit de temeii să cred că Mr. Pike, care nu știe ce-i frica, se temea cumva de cei trei tâlhari. Dar pentru a se feri de încurcături fără rost, el se prefăcea că nu-i aude.

În schimb, hotărâse ca Larry să fie pedepsit și pentru ceilalți trei, spre a le sluji ca pildă.

Mai mult de o oră, Larry nu putu îndura cazna. Sfidând pe Mr. Pike, nătărăul acesta tâmpit începu să răcnească spre duneții, pretinzând să fie dezlegat cât mai curând cu putință, ca să se lupte cu el voinicește și să-și măsoare puterile.

Ca și cum nefericitul Larry ar fi avut de partea lui, într-o luptă cu neînfricatul bătrân, sorți cât de mici de izbândă.

Mr. Pike nu așteptă să fie rugat. Sări sprinten pe punte și-i scoase fiarele. Iar Larry, după cum îmi povesti Wada, fu bătut măr.

Trebuie să fie dus de câțiva inși și așezat pe pat, unde rămase toată ziua, cu doi dinți mai puțin și cu vânătăi pe tot corpul.

În ce privește pe Mr. Pike, el se alese, ca de obicei, cu câteva jupuituri la încheieturile degetelor.

În timp ce pe bord se desfășoară aceste întâmplări, care mă înveselesc, eu îmi trăiesc zilele așa cum îmi place.

N-am pierdut numai noțiunea vremii, dar și pe cea a lumii pe care am părăsit-o.

Uneori îmi aduc aminte că sunt săptămâni, de când n-am primit nici scrisori, nici ziare, nici măcar o telegramă, ori un telefon măcar; că n-am fost la nici un teatru; că nu mi-a venit nimeni în vizită.

Toate astea au pierit.

Pentru mine nu mai există nimic altceva, decât „Elseneura” și cei de-pe bordul ei. „Elseneura”, devenită centrul unui cerc lichid, care-și strămută neîncetat orizontul.

Adesea îmi amintesc de soarta căpitanului Scott, mort din cauza frigului în cursul expediției sale spre Polul Sud și care, după zece luni de la dispariție, era socotit încă în viață.

În lumea aceasta, totul e doar închipuire. Sunt crezut în viață și, la rândul-mi, și eu cred că toți cei pe care i-am lăsat în urma mea, pe continent, trăiesc. Dar nici ei, nici eu, n-avem nici o dovadă că e așa cum credem.

Păstrez pentru mine însumi gândurile astea. Dacă aș vorbi despre ele domnișoarei West, sau m-aș folosi de Schopenhauer sau de alți filosofi vestiți, ea m-ar ruga iute-iute, o știi bine dinainte, să las filosofia.

*

* *

Domnișoara West și cu mine ne-am așezat astăzi în fotoliile de pe punte, pe dunetă și i-am citit „Fiicele lui Herodias” de Symons.

Efectul lecturii mele a fost măreț. Tocmai cel pe care-l așteptam.

Miss West, care nu-și pierde niciodată timpul, tivea o batistă fină albă. Trebuie să tivească un maldăr de batiste pentru tatăl ei. Îmi dau din ce în ce mai bine seama că are o fire casnică și duioasă de zână binefăcătoare, aducătoare de viață bună și tihnită.

Ea zâmbi, cum să spun? Cu un fel de surâs lăuntric și cu toate acestea triumfător, cu un zâmbet sigur de el însuși, care înfățișa, prin ochii ei calzi, mari și cenușii, experiența câștigată de toate generațiile de femei pe dinaintea ei; ea zâmbi când îi citii: „Cu un surâs nevinovat, Priviți-le jucând într-una.

Nu au decât un gând: „Suntem frumoase!” „Bărbatul a fost creat, ca să ne iubească”.

Nu căutați să le înțelegeți, Fiindcă nu vor să vă-nțeleagă.

Își vor împleni pașii până la sfârșitul veacurilor În jurul inimilor noastre”.

— Ei, dar e foarte bine că-i așa! Își tălmăci gândurile Miss West.

„Da, Symons cunoștea minunat femeile. Miss West îmi întărea convingerea aceasta.

Continuai lectura și ajunsei la versurile acestea mărețe: „Că-n afară de ele, pe iarba blondă, Ar mai fi ceva de dorit pe lume, Aceasta e cu neputință de crezut.

Ochiul bărbatului nu-i decât o oglindă, O fereastră larg deschisă, În care se răsfărânge farmecul lor.

Ce căutați, spun ele, departe de noi.

Dacă vă-ntindem brațele noastre gingașe?

Nu suntem ținta din urmă?

De ce priviți în seara palidă, La ce se află prea departe?

Suntem aici, totul e zădărnice.

Lăsați nopții nenorocirile!

Noi nu privim decât la stele!”

— Foarte adevărat! Întări Miss West, în timp ce eu încetai cititul, spre a-i da putința să-și spună gândurile.

„Și noi, Mr. Pathurst, am privit adesea împreună spre stele”. Hotărât lucru, nu mă înșelasem. Era femeie și-și dădea seama de asta.

Reluai:

— Așteptați puțin! Să ajungem la încheiere.

„Singure, printre frumusețile lumii, Noi suntem aieva.

Lăsați visurile nesigure Și punându-vă mâinile într-ale noastre, Tot ce n-a fost pentru voi decât amăgire, Făuriți-l după chipul vostru!”

— Bine spus, foarte bine!... Șopti Miss West, în timp ce în ochi i se citea mândria neștiută de ea singură a puterii ei tainice, care se trezea acum în ea. Versurile acestea sunt cu adevărat minunate.

Îi spusei plin de înflăcărare:

— Atunci, dacă aceasta-i părerea dvs....

Dar mă oprii aproape numaidecât. Pentru noi, nu sosise încă vremea să pătrundem mai adânc tainele nopții, să cercetăm nenorocirile care ne așteptau, poate, dincolo de stele.

Miss West își strânse lucrul și se ridică.

— Sunt mândră, știți, îmi spuse ea, că sunt o fiică a lui Heraios!

Încheind astfel, îmi strânse mâna și plecă, în timp ce în ochii ei mari strălucea licărirea unui nou și tăinuit surâs.

CAPITOLUL XVI

„Samuraiul” pălește.

Timpul e minunat și citesc mereu. Nu prea fac mișcare, astfel că n-am nevoie să dorm mult. Nici un nepoftit nu vine să mă supere, așa că citesc până mă năucesc. Pe oricine a rămas în urmă cu cititul, îl sfătuiesc să întreprindă o călătorie pe mare, o călătorie lungă cum am făcut eu.

Câștig de zor anii pierduți. E o beție fără seamăn, o orgie fără margini și sunt încredințat că, văzându-mă fără încetare cu nasul vârât între două foi, tot echipajul acesta cu creierii găunoși mă socotește drept cel mai ciudat animal ce i-a fost dat vreodată să privească.

Cum însă, pe de altă parte, nu țin să mă îndobitocesc de-abinelea, voi încerca o schimbare, îndată ce vom atinge regiunile perfect liniștite ce se află între alizeele dinspre nord-est și cele dinspre sud-est.

Wada îmi va încărca mica pușcă automată și mă voi distra, trăgând la țintă. Când eram mic, bucuria mea era să trag cu pușca. Îmi aduc aminte că aveam pe atunci o armă cu aer comprimat, cu care nu mă mai astâmpăram de dimineață până seara, împușcând prihori.

Mai târziu, căram cu mine în munți o pușcă de vânătoare a tatei, dar nu prea știam s-o mânuiesc.

*

* *

Fotoliile de pe punte sunt așezate pe dune, la umbra pânzelor întinse în acest scop.

Spațiul liber, care se schimbă după înclinația soarelui, dimineța și după-amiază e oarecum nemăsurat.

Adesea, fotoliul domnișoarei West se află lângă al meu.

Un al treilea fotoliu e pentru căpitanul West, dar el nu vine niciodată să-l ocupe. Dealtfel, căpitanul nu se urcă decât rareori pe duneț, unde nu prea are ce face, în afară de calculele astronomice trebuincioase la îndrumarea corăbiei, pe care le săvârșește cu repeziciune.

Restul timpului și-l petrece în salonul cel mare. Nu citește și, lăsând să se scurgă orele, se mulțumește să viseze cu ochii deschiși, în curentul ce se stârnește între ferăstruici și ușa scării, prin care-l trimit pânza cea mare de dindărătul corăbiei și cea de pe catarguri.

În schimb, Miss West are totdeauna ceva de făcut. Ori se ocupă de rufele tatălui ei și de-ale ei, ori coase. Croitorie, broderie și o sumedenie de obiecte de gust, totul se lucrează lângă mine, pe un fotoliu de pe punte.

În salon e așezată o mașină de cusut, pentru lucrările mari.

Miss West îmi spuse că e îndrăgostită de mare și de atmosfera ei. Totuși, și-a adus pe corabie tot ce-a putut din „viața ei de pe uscat”. Mai ales faimosul serviciu de ceai din porțelan de China.

Ea e de asemenea și o foarte bună bucătăreasă. Supraveghează totdeauna pe Louis și pe steward, când gătesc mâncărurile mai delicate. De cele mai multe ori, ea le face și mai bune.

Miss West a călătorit până la Extremul-Orient și a adus din țările acelea numeroase rețete uimitoare, taina mâncărurilor plăcute la gust și miros, cu care ne ospătăm în fiecare zi.

În ce privește fierberea orezului, Louis e un meșter desăvârșit. Dar când e vorba de alte mâncăruri cu orez, nu mai este, față de îndemânarea domnișoarei West, decât un ucenic stângaci.

Cât despre mine, nu știu dacă sub influența prielnică a aerului sărat ori sub aceea a neobișnuitei destoiniciei culinare a domnișoarei West, am o poftă de mâncare și înghit cu nesaț ce mi se servește la masă.

În fiecare zi, însușirile domnișoarei West îmi par mai limpezi. Cu seriozitatea timpurie a gândurilor ei, nu mai este ceea ce se poate numi „o față tânără”; și cu toate acestea, nu-i nici femeie.

Când râde vioi, are treisprezece ani; când devine serioasă, are peste treizeci de ani.

Inimooasă, naturală și simțitoare, este cu deosebire, prin surprinzătoria ei. Vigoare fizică și morală, o adevărată fiică a lui Herodias. Orice ar face, nu uită niciodată să fie femeie.

Își îngrijește părul cu atenție și nu se arată niciodată nepieptănată. Nici un fir nu-i răvășit.

În schimb, gâtul îi este totdeauna liber. Nu știu dacă are gulere închise până sus, dar n-am văzut-o niciodată purtându-le. Toată îmbrăcămintea ei e croită larg în jurul pieptului și mă trezesc adesea privindu-i pielea subțire, rotunjimea tare și, spre umeri, desăvârșita linie.

Vizitarea cotețului a devenit una din îndatoririle regulate ale vieții de bord. Cel puțin o dată pe zi, Miss West și cu mine, întovărășiți de steward și de Possum care-i acum pe cale de întremare, ne ducem la coteț, pe puntea de oțel.

Stewardul ne spune câte ouă a adunat și ne vorbește despre fiecare găină și despre felul cum ouă. Până una alta, cele patru duzini de găini dau în fiecare zi câte două duzini de ouă, ispravă de care Miss West e foarte mândră.

Cele mai multe din păsări au nume. Pe cocoș, firește, îl cheamă Pierre. O găină pestriță se numește Delly Warden. O alta, slabă dar semeță și cu penele netezite, care urmează pe Pierre ca o umbră, e Cleopatra. O a treia, cu vocea de aur (atât cât poate o găină să aibă voce de aur) e Sarah Bernhardt.

Când vreuna din găini încetează să ouă, e tăiată, cum am mai spus, din ordinul domnișoarei West. Asemenea jertfe se săvârșesc o dată pe săptămână.

Dar la masă, tânăra fată se abține să mănânce o cât de mică părticică din „victime”. În zilele de tăiere, se mulțumește cu un „curry”, cu raci, stacojii sau pui conservați.

Dacă aș fi fost, ca atâția alții, plin de mine însumi, aș fi putut nutri bănuiala că prezența mea oarecum neobișnuită pe „Elseneura” a ațâțat curiozitatea domnișoarei West și a îndemnat-o să facă, odată cu mine, această călătorie.

În acest caz, însă, m-aș fi înșelat rău.

Miss West s-a imbarcat pe această corabie, spre a veghea asupra sănătății tatălui ei, care o neliniștește. În starea căpitanului West, e ceva care nu merge cum ar trebui.

În mai multe rânduri, în timp ce-și privea cu atenție tatăl, am surprins în ochii fetei o tulburare bizară și, mai mult decât atât, o adâncă îngrijorare.

Ieri la prânz, în timp ce povesteam o anecdota, îmi îndreptai privirea spre Miss West și băgai de seamă că nu mă ascultă. Furculița pe care o ducea spre gură se oprise în drum.

Ceea ce înțelesesem, însă, îmi fusese de ajuns.

Mai mult încă, văzusem obrazul căpitanului West, obraz ce devenise deodată palid ca ceara, în timp ce i se băteau tâmplele și în timp ce buzele-i tremurau fără vrere și fără zgomot.

Apoi, pleoapele își reluară mișcarea obișnuită, buzele nu i se mai frământară și obrazul i se coloră iar.

S-ar fi spus că sufletul căpitanului West îi părăsise corpul câteva secunde, spre a se întoarce înapoi.

În tot restul zilei, starea căpitanului West fu bună, ca totdeauna.

Ba, chiar în cursul serii, dădu lui Mr. Pike o aspră lecție profesională, constatând o ușoară neglijență a acestuia.

Iată faptele:

Se lăsase noapte și echipa de serviciu trăgea de diferite funii, pe punte.

Deodată, se auzi de la catargul de dindărătul corăbiei o trosnitură, însoțită de zgomotul sfâșierii unei pânze. În aceeași clipă, toți oamenii din echipă se dădură peste cap și se rostogoliră pe punte.

Urmă o scurtă tăcere, întreruptă de glasul căpitanului West, pe care-l văzusem cu câteva clipe mai înainte, trecând pe lângă mine, cu mâinile în buzunare.

— Ce s-a rupt, Mr. Pike? Întrebă căpitanul.

— S-au rupt odgoanele pentru ridicarea unei pânze, domnule căpitan...
răspunse secundul.

După o tăcere, vocea căpitanului West se auzi iar:

— Altă dată, băgați de seamă ca funiile să fie bune și să alunece bine!

Nu se poate tăgădui, Mr. Pike este un marinar cu pregătire și pricepere. Totuși, în cazul acesta săvârșise o greșeală, pe care nici el însuși n-ar fi putut-o ascunde.

Îi cunoșteam bine firea, simplă și mândră în același timp, ca și amorul propriu, îndreptățit de altfel, încât îmi puteam închipui cât îl rănise mustrarea căpitanului West.

El se resemnă cu toate acestea și răspunse respectuos, dar nu fără un bombănit ușor în glas:

— Da, domnule căpitan.

Însă puteam prevedea, fără să mă înșel, că sărmanii nătăfleți de sub conducerea lui vor resimți din belșug, în tot cursul nopții, cât era de amărât și de înverșunat.

Ceea ce de altfel, se și întâmplă. Fiindcă a doua zi de dimineață, John Hackey, o secătură din San-Francisco, avea un ochi vânăt; iar o falcă a lui Guido Bombini se umflase din cale afară.

Wada îmi mărturisi că într-adevăr, în partea de dinainte a corăbiei cursese o ploaie de lovituri zdravene, în timp ce în partea ele dindărăt a vasului noi ne odihneam liniștit în cabine.

Azi încă Mr. Pike cutreieră puntea, întunecat la față și dojenindu-și oamenii mai mult și mai cu asprime ca de obicei.

Dacă domnișoara West sau eu îi spuneam ceva, el de abia cuviincios, nu ne răspunde decât prin monosilabe și figura lui, încruntată cu încăpățănare, înfățișează de minune starea lui sufletească.

Miss West râde de aerul lui Mr. Pike. Mă lămurește că e efectul unui fenomen cunoscut, denumit în chip obișnuit „harțagul din largul mării”.

— Și eu, mă încredinț, am simțit toanele acestei boli, ca să-i spun așa și semăn leit cu Mr. Pike. Da, da, leit...

— Vă rog să nu vă îndoiiți...

Desigur că Mr. Pike va avea să-și rumege vreo trei zile harțagul ăsta.

Și sunt încredințat că bătrânul lup de mare, foarte conștiincios în îndeplinirea serviciului său, suferă tot atât de mult din cauza greșelii săvârșite, pe cât îl doare mustrarea căpitanului West.

CAPITOLUL XVII.

Trecerea liniei.

Azi în zori, într-a douăzeci și opta zi a călătoriei, am trecut Linia Ecuatorului.

Și Charles Davis a sărbătorit acest eveniment, omorând pe O'Sullivan. Vestea ne-a fost adusă de Boney, flăcăul acela lung și subțire cât o prăjină, care făcea parte din echipa de serviciu condusă de Mr. Mellaire. Al doilea locotenent și cu mine mersem numai decît la locul unde s-a întîmplat fapta și găsim pe Mr. Pike, care tocmai sosise.

Suferințele lui O'Sullivan se sfîrșiseră. Vecinul lui din patul de deasupra pusese capăt jalnicei vieți a nebunului, printr-o lovitură năpraznică dată cu sula de desfăcut firele funiilor de împletit.

Acest Charles Davis e cu neputință de înțeleș. Așezat liniștit pe pat, își aprinse nepăsător pipa, înainte de a răspunde întrebărilor pe care i le punea Mr. Mellaire. Nu s-ar putea susține că omul ăsta e smintit de-a binelea.

Cu toate acestea, a ucis cu sînge rece o ființă fără apărare.

— Davis, de ce ai făcut asta? Îl întrebă Mr. Mellaire.

— Fiindcă, domnule locotenent, răspunse Charles Davis, aprinzându-și iar pipa ce se stinsese, fiindcă... puff! Puff!... Individul ucesta îmi tulbura somnul.

În această clipă, zării ațintit asupra-i ochiul scînteietor al lui Mr. Pike. Și Davis continuă, pe un ton înăsprit:

— Da, așa!... Uite așa... puff! Puff!... Mă plictisea... „Sper ca data viitoare se va pune mai multă seriozitate și grijă în alegerea tovarășului meu de cabină.

„În afară de asta... puff! Puff!... Patul acela de sus nu-mi place deloc... nu mi se potrivește. Îmi vine greu să mă urc... puff! Puff! Dacă-mi dați voie, mă voi culca în patul de jos, după ce veți ridica pe O'Sullivan”...

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Mr. Pike, spune-ne de ce ai făcut asta!

— Fiindcă mă plictisea... v-am mai spus doar. La urma urmelor mă săturasem. Așa că azi-dimineață l-am scăpat de toate necazurile.

„Omul e mort, nu-i așa? Atunci, vorbim de pomană. L-am omorât, fiindcă eram în legitimă apărare.” „N-aveți dreptul să mă puneți în tovarășia unui nebun furios, pe mine, care sunt bolnav și neputincios!”

— Ești de o nerușinare nemaipomenită, Davis! Izbucni Mr. Pike. Și mai va, până să-ți primești simbria la Seattle...!

„Am eu grijă până atunci să te răsplătesc cum se cuvine, fiindcă ai omorât un om nevătămător, legat în pat.

„Îl vei urma peste bord, voinicule!”

— Dacă vă dă mâna, domnule locotenent, n-aveți decît! Dar în cazul ăsta, veți fi spînzurat!

Davis își întoarse spre mine ochii-i reci.

— Și, continuă, vă voi pune martor, Mr. Pathurst... Veți da mărturie în fața tribunalelor în drept, cu privire la amenințările ce mi se aruncă.

„Mr. Pike va fi spînzurat, tot atît de sigur cum sunt eu că voi fi zvârlit peste bord.

„Ah! Îi cunosc trecutul și teama pe care o are de a se găsi în fața tribunalelor. A fost dat de nenumărate ori în judecată, sub acuzarea de lovituri grave și sălbăticii și chiar de omor pe mare.

„Oricine s-ar putea retrage din orice îndeletnicire și chiar ar trăi liniștit din venit până la sfârșitul vieții, dacă ar avea numai dobânzile amenzilor plătite de el, sau care ar trebui să fie plătite pentru el de patronii săi”.

— Închide-ți gura, sau ți-o sfărâm, răcni Mr. Pike, repezindu-se spre Davis cu pumnul ridicat.

Charles Davis se dădu înapoi fără să vrea. Carnea avea slăbiciunile ei.

Dar își reluă curând îndrăzneala și, sub amenințarea ce plutea încă în aer, rânji:

— Nu mă veți face să-mi ies din sărite!... Dealtfel, nu mi-e teamă de moarte. Toți vom muri, când ne va suna ceasul. Și când sună ceasul ăsta, orice șmecherie e degeaba.

„Asta, despre O'Sullivan, care și-a dat sufletul cu o ușurință de necrezut”.

„Dar în ce mă privește, țin mult să nu mor. Voi sfârși călătoria începută și, voi urmări pe armatorii acestei corăbii, ca să-mi smulg gologanii ce mi se cuvin”.

„Îmi știu drepturile și cunosc legea. Și am și martori!”.

Nu-mi puteam stăpâni uimirea, ca să nu spun admirația față de îndrăzneala acestui ticălos, deși aveam o sinceră simpatie față de Mr. Pike, înfruntat astfel de un bolnav, pe care nu se putu hotărî să-l lovească.

Totuși, veni clipa când secundul, năpustindu-se cu furie asupra lui Davis, îl apucă zdravăn de umeri, cu ambele mâini. Apoi, îl zgâlțâi cu atâta putere timp de un minut, încât fu o adevărată minune că nu-l dezmembră.

— Și pentru asta îmi veți fi martor, Mr. Pathurst... găfâi Davis, când secundul îi slăbi strânsoarea și nu-l mai zgâlțâi.

Apoi, tuși și se înăbuși, își pipăi gâtul și-l răsuci, pentru a arăta că a suferit o rană lăuntrică.

Potolindu-se, își reluă respirația obișnuită și murmură, cu vădită mulțumire:

— Semnele vor apărea în câteva minute!

Era prea de tot pentru Mr. Pike, care se întoarse pe călcâi și ieși din cabină, măcinând în gâtlej mârâituri și sudalme, de-a valma.

După câteva clipe ieșii și eu din cabină și Davis, care se apucase iar să-și fumeze pipa, declară lui Mr. Mellaire că-l va chema și pe el ca martor în fața tribunalului din Seattle.

Încheierea acestei povești este că am avut o nouă slujbă de mmormântare.

Mr. Pike fu mânios, fiindcă din cauza asta trebui să încetineze câteva minute mersul prea iute al „Elseneurei”.

Fură coborâte una sau două pânze mari și câteva mai mici, în timp ce căpitanul West citea rugăciunea obișnuită și O'Sullivan aluneca în mare, având legat la picioare nelipsitul sac de cărbuni.

— Sper că sacul e bine legat și va ține... îmi mormăi la ureche Mr. Pike, după aruncarea lui O'Sullivan în mare.

*

* *

Și ca de obicei, urmă iar un fapt neașteptat.

Miss West și cu mine suntem pe duneță, lungiți în fotoliile noastre pe punte, serviți de slugi îndemânatică și sorbindu-ne ceaiul de după-amiază.

Apoi, tânăra fată își reia broderia fină la care lucrează și vorbim despre literatură și artă, în timp ce la câțiva pași de noi continuă să se desfășoare, pe această mică lume plutitoare, îngrozitoarea și murdara tragedie a josniciei morale, a hidoșeniei fizice și a grosolăniei sălbatice.

Căpitanul West a coborât iar în penumbra marelui salon, unde visează, liniștit și pierdut, în bătaia curentului stârnit de ferestruicile deschise și ușa scării.

E de o seninătate fără margini și-l pizmuiesc.

Fiindcă pentru el, totul e hotărât și încheiat, totul e limpede pe lumea aceasta, ca și pe cealaltă. El crede cu tărie în Dumnezeu și în viața veșnică. Și asta-i e de ajuns! Așadar, ce grijă l-ar putea tulbura?

Viața veșnică... Poate că se apropie de ea mai mult decât credeam.

Nu izbutesc să alung dinaintea ochilor mei imaginea obrazului său palid, livid și străveziu, a sângelui care părea că i se retrage din vine, a gurii care i se destindea, a pleoapelor care i se băteau nebunește.

Și mi se întâmpla să mă întreb: cine va fi acuma primul dintre noi, care va aluneca în valuri, cu un sac de cărbuni legat de picioare?

— Haida-de! Tot ce-ați văzut de la imbarcarea dvs. Mr. Pathurst, nu-i decât un fleac, îmi spuse voios Mr. Mellaire, în timp ce ne plimbam împreună pe duneță, în sus și în jos, în cursul primului quart.

„Nu vă lăsați impresionat. Eu care vă vorbesc, am văzut multe...!”

„Dar ceea ce nu pot să uit a fost călătoria făcută pe un „vas rătăcitor”, care avea pe bord patru sute de chinezi. (Englezii spun „vas rătăcitor”, adică tramp-steamer, unor corăbii ce nu întreprinde curse regulate, ci se oprește oriunde crede că poate lua vreo încărcătură). Erau salahori care își terminaseră contractul și se întorceau acasă”.

„Deodată izbucni holera pe bord. Morții se înmulțeau ca muștele”.

„Unul după altul, trei sute de chinezi trecură peste bord. Același lucru se întâmpla cu marinarii indieni, din care era alcătuit echipajul. La fel, cu cei doi șefi ai echipajului, cu primul și al treilea locotenent, cu al doilea și al treilea mecanic, cu mecanicul-șef și, la urmă, cu însuși căpitanul”.

„Când sosirăm la locul hotărât, nu mai eram pe bord decât un fochist alb, al doilea locotenent, adică eu care luasem comanda și, la fundul corăbiei, ultimii o sută de chinezi, dintre care o treime crăpaseră”.

„Medicii serviciului sanitar, pe care i-am înștiințat numaidecât, nu-mi dăduseră autorizația de intrare în port, nici nu voriră să vină să constate morțile celea numeroase”.

„Totodată primii ordinul de a-mi zvârli toți morții în apă. A fost o scufundare fără pereche! Trupurile fură aruncate fără giulgiuri și fără cărbuni la picioare, fără vreo bucată de fier cel puțin”.

„Mi-a fost cu neputință să fac altfel, fiindcă eram singur ca să săvârșesc isprava asta. Chinezii ce supraviețuiseră nu voiau în ruptul capului să pună mâna pe cadavre, cum nu voia de altfel nici fochistul”.

„Am fost silit să cobor mereu în fundul corăbiei și să urc pe punte, cu ajutorul unei funii și al unui scripete, fiecare corp, unul după altul și să-i dau drumul în valuri.

„După fiecare corp zvârlit, beam câte o înghițitură de rachiu. Când mi-am săvârșit munca, eram cu desăvârșire beat”.

— Și, întrebai, nu v-ați molipsit?

— Deloc. Iată singura amintire cu care am rămas.

Mr. Mellaire își ridică mâna stângă. Lipsea degetul arătător, ceea ce băgasem mai demult de seamă.

— Bătrânul” 12, urmă, avea un foxterrier la fel cu al dvs. După moartea stăpânului său, câinele începu să mă îndrăgească.

„În timp ce ridicam ultimul cadavru, animalul îmi sări voios pe picior. Mă întorc să-l mângâi și în timpul acesta îmi alunecă mâna cealaltă în scripete. Când am tras-o îndărăt, destul de iute, puteți să mă credeți, nu mai aveam degetul”.

„Cerule! Strigai. Ce ghinion! Să scapi teafăr și nevătămat dintr-o asemenea grozăvie și să pierzi un deget așa, prosteste!” „Ursita, Mr. Pathurst!”

— Și ce-ați făcut apoi?

— Mi-am ridicat mâna, mi-am privit-o cu ciudă și am înghițit încă un pahar de rachiu.

„De atunci, m-am întrebat mereu dacă nu cumva am scăpat de flagelul acela înspăimântător, tocmai din cauză că am băut atâta alcool.

„La drept vorbind, în privința asta nu am o părere întemeiată și statornică. „Bătrânul, și cei doi locotenenți au murit beți, ca și cei doi mecanici”.

„În ce privește pe mecanicul-șef, care era membru într-o asociație de antiaicoolici, se încapățână să nu bea, dar tot trecu în rândul dreptilor”.

Firește, viața de pe mare nu se prea aseamănă cu cea din marile saloane.

Părăsind pe Mr. Mellaire, mă așezai să privesc mărețele pânze ale „Elseneurei”, care se legănau și-și umflau curbele întunecoase pe strălucirea încântătoare a cerului înstelat.

CAPITOLUL XVIII.

Cine l-a lovit pe Mr. Pike?

S-a întâmplat un fapt grav, dar nimeni nu e informat cu precizie, nici în partea din față, nici în cea dindărătul corăbiei. În timp ce se șoptesc pe ascuns fel de fel de lucruri, numai vinovații și complicii lor, mulțumiți de ispravă, știu ce știu, dar bineînțeles nu mărturisesc nimic.

În ceea ce mă privește, tot ceea ce știu, este că Mr. Pike a fost lovit zdravăn în cap.

Ieri la masa de prânz, am sosit ultimul. Și, trecând pe la spatele lui Mr. Pike spre a ajunge la locul meu, am văzut pe creștetul capului său o umflătură enormă.

Mă așezai ca de obicei în fața secundului și văzui în ochii lui o mare suferință. Mr. Pike nu lua parte la convorbire, mânca în neștire și făcea uneori gesturi zăpăcite, servindu-se sau trecând altuia vreo farfurie.

Era vădit că, pentru a ne apărea normal, se străduia din răputeri cu voința lui de fier.

Nimeni nu se încumeta să-l întrebe ceva. Nici măcar eu, care în afară de ierarhia de pe bord, sunt de fapt un călător oarecare și puteam vorbi ca prieten, printr-un hatâr deosebit.

Dar neînfricatul drumeț de mare care este Mr. Pike, îmi impune o sfiiciune de neînțeles, alcătuită dintr-un amestec de teamă și respect și care, într-o asemenea împrejurare, îmi închide gura.

Mr. Pike pare atins de o comoție cerebrală, destul de puternică. Suferința lui e reală și cumplită. Faptul acesta nu e mărturisit numai de expresia ochilor și de culoarea obrazului său, dar și de toată ținuta sa, când se crede neobservat.

La căderea nopții, m-am urcat ca de obicei pe dunetă, spre respira puțin aer curat și a mai privi cerul înstelat.

Eram în papuci și mergeam fără zgomot, când văzui înaintea-mi, cu capul sprijinit pe brațe, o umbră prăbușită pe stinghie. Era Mr. Pike, al cărui umăr aproape îl atingeam.

Gemea neîntrerupt și încet, scoțând un fel de psalmodie plictisitoare și profundă, care era ca revărsarea frământării sale lăuntrice, morale și fizice.

La răstimpuri regulate, murmura: „Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!”. Nu rostea decât cuvântul ăsta, repetat de cinci ori în șir, și reîncepea să geamă.

Dispărui tot pe nesimțite, cum venisem.

A doua zi, și-a făcut ca totdeauna quart-urile și nimic n-a ieșit prost în timpul serviciului său.

Uitasem, Miss West a încercat să-i ceară lămuriri, pe un ton puțin cam batjocoritor.

Mr. Pike s-a mulțumit să-i răspundă că-l doare rău un dinte și că și-l va smulge, dacă nu va putea altfel.

Wada nu știe nimic și nu mă poate lămuri. Isprava s-a săvârșit fără martori. El mi-a povestit că galbenii s-au adunat în camera bucătarului, au cercetat întâmplarea pe toate fețele și au ajuns la credința că vinovați sunt cei trei ticăloși din partea de dinainte a corăbiei.

De fapt, Bert Rhin, are un umăr pe jumătate scos din încheieturi, Nosey Murphy șchiopătează rău și Kid Twist pare să fi primit o asemenea chelfăneală, că nu se mai vede la lucru de două zile.

O fi fost vreo încăierare și Mr. Pike, lovit pe neașteptate, s-o fi apărat vitejește.

Fără îndoială că ticăloșii aceia vor să-l omoare și secundul a scăpat, numai fiindcă-i atât de voinic.

Acestea sunt singurele știri pe care le am despre pățania de ieri noapte. Și dacă Mr. Pike, e lesne de înțeles că și ceilalți fac la fel.

*

* *

În cursul nopții următoare, avui o nouă dovadă că Mr. West, căpitanul nostru, nu-i atât de nepăsător față de cele ce se întâmplă pe bordul „Elseneurei”, după cât pare.

Plimbându-mă pe puntea îngustă de oțel, m-am oprit câteva clipe lângă catargul dinapoi, de care mă rezemai, ascuns în umbra lui. Dedesubt, pe punte, auzii voci și-mi dădai seama că erau ale lui Best Rhine, Nosey Murphy și Mr. Mellaire.

Ei nu se ocupau de, vreo chestiune de serviciu, ci, vorbeau prietenește și râdeau într-una. Îmi amintii numaidecât ce-mi spusese Wada cu privire la apropierea, cu totul nefirească, dintre al doilea locotenent și ticăloșii aceia. Și, ciulind urechile, mă strădui să ascult ce-și vorbeau.

Dar cuvintele nu ajungeau destul de lămurit până la mine. Singurul lucru care nu lăsa nici o îndoială era veselia convorbirii și intimitatea ei, ca să spun așa.

Deodată, se auzi de pe duneț glasul căpitanului West. Era, ca totdeauna, nepăsător și rece. Dar, datorită pronunțării limpezi a cuvintelor, se auzea până departe. S-ar fi spus că e un răsnet de oțel, pe o noapte de ger.

Glasul căpitanului avu un efect electric asupra celor trei bărbați care unelteau dedesubt, pe punte. Și fiindcă eu însumi simții o tresărire, îmi dădai seama că ei înțepenisera și că le înghețase sângele.

Cu toate acestea, glasul nu rostise decât două cuvinte:

— Mister Mellaire!

Urmă o scurtă tăcere, apăsătoare și Mr. Mellaire răspunse:

— Da, domnule căpitan!

— Veniți aici, îndărătul corăbiei! Reluă glasul „Samuraiului”.

Auzii pe punte pașii celui de-al doilea locotenent, care se supunea ordinului.

Pornii după el pe partea îngustă.

Când ajunse la picioarele scării ce ducea la duneț, el se opri, șovăind parcă.

— Locul dvS. Nu-i în partea din față, ci aici, Mr. Mellaire! Spuse glasul liniștit, și rece, apăsând și silabisind cuvintele.

Nici un alt cuvânt nu fu rostit.

Dar zării pe Mr. Mellaire urcându-se grăbit pe scară și cu un aer oarecum nepăsător, începând să cutreiere duneța spre colțul ca se afla în bătaia

vântului, în timp ce căpitanul West umbla încoace și încolo, cu mâinile virâte în buzunar, în colțul celălalt.

Fără să mă arăt, mă dusei de-a dreptul spre partea de dinainte a corăbiei și nu coborâi în cabină decât după jumătate de oră. Nu știu ce îndemn lăuntric mă sfătuia să nu-mi fac știută prezența fără rost de altfel, la această întâmplare.

*

* *

Împins de trândăvie, care este oarecum îndeletnicirea mea pe corabie, să văd tot ce se întâmplă în jurul meu, am observat un lucru ciudat. Nouăzeci la sută dintre oamenii echipajului nostru sunt oacheși.

În partea de dindărăt, dimpotrivă, în afară de Wada și da tovarășii lui, suntem cu toții mai mult sau mai puțin blonzi.

Ceea ce m-a determinat să reflectez la faptul acesta este cartea la care citesc acum: „Despre efectele luminii tropicale asupra armenilor albi”, de Maiorul Woodruff. După susținerile autorului, omul alb, coborâtor din vechii arieni, e sortit să stăpânească restul lumii. Rămâne, însă, un singur lucru de temut: excesul de lumină solară îl osândește pieirii.

Cei patru comeseni, care se adună zilnic în partea de dindărăt a „Elseneurei”, căpitanul West și fiică-sa, Mr. Pike și eu însumi, sunt patru blonzi, cu ochii luminoși, cenușii sau albaștri.

Spre deosebire de ei, afară de zece la sută de albi degenerați, sclavii pe care îi conducem și care se istovesc pentru noi în partea din față a corăbiei, sunt oacheși. Cu toate acestea, ei sunt oameni care vor moșteni cândva stăpânirea pământului. Fiindcă soarele, care le-a înnegrit ochii, părul și pielea, i-a făcut și trupește mai zdraveni decât pe arieni.

Teza aceasta, pe care o înfățișez pe scurt și care e foarte plauzibilă, e interesantă și s-ar cuveni cercetată cu seriozitate.

Deocamdată, arianul e cel care stăpânește pe bordul „Elseneurei”, arianul care a călcat până acum peste toate popoarele de culoare și le-a silit să-i ridice edificiul bogăției și plăcerilor sale.

În partea de dindărăt, căpitanul West, care ne conduce pe toți, e rege netăgăduit; fiică-sa e principesa de sânge regesc, iar Mr. Pike, ministrul însărcinat cu aducerea la îndeplinire a poruncilor Suveranului.

Datorită averii câștigată de părinții mei, prin munca trudnică a atâtor sclavi, eu am fost primit în acest cerc.

În partea de dindărăt a corăbiei, sunt paturi moi și e masa cu mâncăruri bune, servite din belșug.

În partea de dinainte, sunt paturile strimte, înghesuite în locuri înguste și aproape mereu aceeași hrană.

Simbolul puterii arianului e desăvârșit.

CAPITOLUL XIX.

Schingiuirea rechinilor.

Alizeul dinspre nord-est ne-a mânat până la alizeul dinspre sud-est, după ce ne-a lăsat timp de câteva zile să ne bălăcim și să ne înădușim în regiunile potolite.

Am folosit vremea aceasta, spre a-mi descoperi o netăgăduită pricepere de a mânui carabina.

Mr. Pike m-a admirat și mi-a declarat că, fără îndoială, am deprins îndemânarea de a trage cu arma în urma unor exerciții îndelungate. Mărturisesc, nu credeam că voi putea trage atât de bine. Văd, însă, că am vocația unui trăgător de mâna întâi. Probabil că așa m-am născut; acesta-i tot meritul meu!

Timp de o jumătate de oră, țintind mereu niște sticle aruncate de pe punte, ea însăși în mișcare din pricina valurilor, am izbutit să nimeresc de fiecare dată câte o sticlă.

Când s-au isprăvit sticlele, Mr. Pike, pe care precizia ochirii mele îl interesa în cel mai înalt grad, a dat ordin dulgherului să-mi taie câteva cuburi mici din lemn tare, care fură de asemenea aruncate în mare. A fost și mai frumos! O lovitură trasă bine în cuburile aste le făcea să iasă din apă și să se rotească în aer. Odată recăzute, puteam să reîncep asupra lor același exercițiu, până când se rostogoleau undeva, unde nu le mai puteam ajunge.

Modest, am îndemnat pe Miss West, apoi pe Wada, să mă imite. Dar niciunul n-a izbutit nici pe departe să le nimerească, așa cum făcusem eu.

Am rugat și pe Mr. Pike, să tragă, dar secundul s-a arătat de la primele lovituri un trăgător atât de slab, încât n-a izbutit o dată măcar să nimerească ținta; săvârșind stângăciile cele mai hazlii, n-a mai vrut să continue, spre a nu se face de râsul echipajului, care-l privea rânjind.

— Nici carabina, nici pușca n-au fost vreodată talentele mele, îmi spuse secundul, înapoiindu-mi arma.

„Cu un revolver e altceva. Mă duc să-l aduc și veți vedea!”.

Coborî la cabină și se înapoie curând cu un revolver automat, mare de tot, de calibrul 44 și o sumedenie de cartușe.

— Asta-i o armă, Mr. Pathurst! Îmi spuse. Cu asta vă întrec, sunt sigur.

„Nimeresc în plin, dacă țintesc de pildă pieptul, la orice distanță, începând de la apropierea imediată și până la o depărtare de douăsprezece picioare. Carabina sau pușca nu sunt de folos la învălmășeală, sau în lupta corp ia corp. Dar cu jucăria asta, e altfel!”.

„Odată, m-am trezit trântit la pământ de o ceată de inși, care mă loveau cu picioarele și am izbutit să scap, fără vreun ajutor, numai fiindcă am avut o armă ca asta. Ce măcel a fost, Dumnezeu! Fiecare glonte a răpus câte unul din vrăjmași!”.

„Unul îmi și pusese bocancul pe obraz, când îmi descărcai revolverul în el. Glontele îi pătrunse în coapsă tocmai deasupra genunchiului și trecu dintr-o parte în alta. Apoi ieși, trecu peste umăr, frângându-i clavicula și ieși iar, pentru a-i sfâșia urechea și a-și urma drumul nu știu unde”.

„Asta da, asta se poate numi armă! De aceea, totdeauna am câte așa ceva la îndemână, pentru a înfrunța orice întâmplare”.

Începui să trag iar cu carabina mea și, după o oră, continuam cu și mai mult avânt.

— Nu vă temeți că vă veți isprăvi astfel toate munițiile? Mă întrebă Mr. Pike...

Fiți liniștit! Îi răspunsei. Am adus cu mine, într-o grămadă de lăzi, un fleac de vreo cincisprezece mii de cartușe.

— Bine! Foarte bine! Aprobă secundul.

În vremea aceasta apărură doi rechini. Erau mari și Mr. Pike socoti că trebuie să aibă o lungime de vreo cincisprezece picioare.

Era duminică, așa că oamenii din echipaj, afară de cei de la manevră, aveau voie să-și întrebuițeze timpul cum le place.

Cu ajutorul unei mari undițe improvizate și al unui uriaș cârlig de fier, în vârful căruia pusese o bucată de slănină, mare cât un cap de om, dulgherul izbuti repede să prindă unul din monștrii aceia, apoi încă unul. Ambii rechini fură trași pe punte și Văzui atunci dezlănțuirea celei mai groaznice cruzimi omenești.

Întregul echipaj se năpusti sălbatic asupra celor două victime, cu cuțitele de tăiat funii, cu niște securi mici și cu cuțitele de tăiat carne, luate din bucătărie.

Toată banda aceasta de ticăloși și stricați răcnea de plăcere, însoțindu-și de cântece urlate și chiuite desfătarea pe care i-o pricinuia schinguirea rechinilor...

Ca un fel de încheiere, primul dintre cei doi rechini fu azvârlit în valuri, cu un par cu capetele rupte, vârât vertical între fălci, ca să nu le mai poată închide. Astfel, era osândit să moară de foame.

— Acum, pe celălalt, băieți! Strigă Andy Fay. Am să vă arăt ceva care o să vă lase cu gurile căscate.

Dintre toți călăii aceia, rânduți numaidecât sub ordinele lui Andy Fay, cel mai sălbatic, după șef, era Maltezul.

Pântecul rechinului fu spintecat cu îndemănare în lungime și monstrul fu golit de toate măruntaiele. Astfel că nu mai rămăsese rechinului decât învelișul cărnos, care-și continua zvârcolirile pe punte, îndărătnicindu-se să trăiască.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

Mulligan Jacobs, care-și sumecase brațele de măcelar, însângerate până la coate, îmi azvârli pe neașteptate în mână, fără să-mi strige măcar să mă feresc, o bucată de carne roșie.

Mă dădui iute înapoi, cu răsuflarea înăbușită de scârbă și spaimă și, în urletele, de bucurie ale sălbaticilor ce mă înconjurau, dădui drumul bucății de carne. Apoi, îmi fu rușine din pricina batjocurii cu care fusesem privit pentru frica mea.

Stăpânindu-mă, plecai ochii cu o seninătate prefăcută spre carnea pe care o aruncasem.

Era inima rechinului! Și acolo, înainte-mi, pe puntea înfierbântată cu smoala ce se muiase și curgea în picături între crăpăturile podelei, văzui această inimă reîncepând să bată! Îndrăznii mai mult. Mă aplecai și o ridicai. Inima continua să bată în mâna mea!

Numaidecât, echipajul încetă să mai râdă de mine. Mulligan Jacobs se socoti învins și, încetând să se mai ocupe de mine, se întoarse la rechin, sau mai curând la ceea ce rămăsese din el.

Mai întâi, îl izbi peste bot cu latul unei securi.

Apoi, în timp ce corpul, rechemat la viață de durere, se zvârcolea încă, prichindelul acela veninos urla, admirându-și isprava:

— Și el are în cap, ace mari de fier, înfierbântate, care îi ard creierii!

Mulligan sălta de bucurie. Dădu încă o lovitură de secure rechinului, care se mai zvârcoli pentru ultima oară.

Nu mai putui îndura priveliștea aceasta înfiorătoare.

Cu desăvârșire tulburat, dar prefăcându-mă nepăsător, mă hotărâi să plec, fără să-mi dau seama că țineam încă în mână inima rechinului. Mă urcai pe duneț, unde zării pe Miss West, întinsă pe fotoliul de pe punte și având lângă ea coșulețul cu lucrul de mână.

Aproape în același timp, revenindu-mi din buimăceală, mă îndreptai spre stinghie, ca să arunc în mare inima rechinului. Dar cu toate că bătaia lăuntrică nu încetase deloc, suprafața inimii rechinului, topită de căldura tropicală, îmi curgea pe mână și se lipea de ea, astfel că n-o putui arunca așa cum trebuie. În loc să sară peste stinghie, bucata de carne se turti sub ea.

O lăsați acolo unde căzuse.

Și, când să cobor scara care ducea la cabine, ca să mă spăl pe mâini și să-mi schimb hainele, fiindcă acelea pe care le purtam erau mânjite de sânge, întorsei capul fără să vreau. Inima mai bătea încă!

În același timp, auzii zgomotul unei căderi în apă. Era scheletul rechinului, pe care echipajul îl aruncase în mare, întovărășindu-l de urlete sălbatice.

Privii în aceeași direcție, spre care erau îndreptați ochii înnebuniți de bucurie ai corăbierilor și văzui ceva de necrezut, ceva nemaipomenit. Și scheletul rechinului trăia încă, întocmai ca inima! El se mișca la suprafața apei, înota și bătea din coadă. Încerca să sară în apa verde, sau să se scufunde spre a ieși iar deasupra.

S-ar fi spus că, supraviețuind, rechinul încerca să fugă și nu știa unde.

Pe corabie, la fiecare nouă săritură, banda sălbaticilor râdea cu hohote.

Mă hotărâi să mă duc în cabină. Dar abia coborâsem până la jumătatea scării, când izbucniră alte strigăte, însoțite de urale.

Mă înapoiai pe duneț.

O jumătate de duzină de rechini, mai mici, se arătaseră deodată și înconjuraseră rămășițele celui schingiuit, năpustindu-se cu furie asupra lor. Le sfâșiară apei în bucăți și le înghițiră cu repeziciune.

Îmi îndreptai încă o dată privirea spre stinghie. Inima victimei, al cărei corp era pe cale de mistuire în stomacul micilor rechini, bătea... bătea încă!

CAPITOLUL XX.

Mr. Mellaire este Sydney Waltham.

Călătoria aceasta, sunt din ce în ce mai încredințat, este sortită marilor nenorociri și morții.

Mr. Mellaire nu-i Mr. Mellaire. I-am descoperit adevărata identitate și, dacă Mr. Pike i-ar cunoaște-o vreodată, e cu neputință să se înlăture uri omor.

Mr. Mellaire nu s-a născut în Georgia, ci în Virginia. Numele său adevărat este Waltham. Mai precis: Sydney Waltham. E un membru nevrednic, dar autentic, al acestei vestite familii. Sunt tot atât de convins de lucrul acesta, cum sunt încredințat și de soarta nefericită ce-l așteaptă din partea lui Mr. Pike, dacă taina-i va fi descoperită într-o zi.

Iată cum am aflat.

În noaptea din urmă, puțin înainte de ora douăsprezece, mă urcai pe dună. Mr. Pike era de veghe și ne plimbarăm în lung și în lat, în timp ce el îmi răsfoia câteva pagini vechi din viața sa furtunoasă. Poveștile acestea mă interesează mult și, atunci când nu e pradă „hartagului mării”, cum spune Miss West, secundul se învoiește bucuros, nu fără mândrie, să-mi îndeplinească dorința și curiozitatea.

Astă-noapte, mi-a vorbit îndelung și cu mult respect de unul din vechii lui șefi, căpitanul Somers, despre care-mi mai istorisise și sub ordinele căruia a călătorit pe mare timp de cinci ani. Mi-a lăudat neîncetat pe acest bătrân „lup de mare”, care era „cinstea și dreptatea personificate”.

— Și cu toate acestea, îmi spuse, a fost ucis în chip laș, la vârsta de șaptezeci de ani.

„Crima a fost săvârșită în rada din San-Francisco acum vreo unsprezece ani, pe bordul lui „Jason-Harrison”.

„Căpitanul Somers suferise un atac de paralizie. Al doilea locotenent de pe bord, un drac venit din fundul iadului, s-a năpustit asupra lui în pat și l-a lovit până când l-a ucis.

„Mi s-a povestit că a fost groaznic. Pe atunci, tocmai călătoream pe altă corabie și nu mă înapoiai pe uscat decât după vreo trei luni.

„Ucigașul fusese prins și dat în judecată. Dar n-a fost spânzurat, așa cum s-ar fi convenit.” „A susținut că a fost cuprins de un acces de nebunie și nu și-a dat seama ce face, sub pretextul că un bucătar-șef i-a spintecat nu știu când capul cu un cuțit de tocat. Tribunalul i-a admis susținerea și el a scăpat numai cu zece ani de temniță.

„După părerea tuturor, era o lichea, dar care aparținea din întâmplare vestitei familii Waltham din Virginia. Ai lui se străduiră, pe ascuns, să-l scape cu ajutorul trecerii de care se bucurau. Pe scurt, Sydney Waltham (ăsta e

numele ticălosului) nu numai că n-a fost spânzurat, dar fu liberat după șapte ani”.

În clipa aceea, clopotul de dindărătul corăbiei, de lângă roată, sună o dată și sunetul fu repetat de clopotul de dinainte. Era semnalul obișnuit al schimbării quart-urilor, pe care bătaia clopotelor o vestea cu un sfert de ceas înainte.

Întâmplător, Mr. Mellaire, care se găsea în apropierea noastră, urcă repede scara dunetei și veni să-și ia postul în primire.

Mr. Pike, cufundat în amintiri, își continuă povestirea:

— Atâta vreme cât Sydney Waltham fu închis și-și ispăși pedeapsa, nu mă gândii la el.

„Dar când aflai că i s-a dat drumul înainte de a-și îndeplini termenul osândeii, am jurat că într-o zi sau alta mă voi socoti cu el. Și mă voi socoti!” „Nu cred nici în Dumnezeu, nici în Dracu' și uneori mi se face scârbă de putreziciunea lumii murdare în care trăim. Dar știu bine, repet, că voi judeca mai curând sau mai târziu, cu mâna mea, pe ucigașul bătrânului căpitan Somers”.

„Pe unde s-o fi pripășit acum? Pe unde s-o fi cuibărit? Nu știu. Când a fost eliberat, a dispărut. I-am pierdut cu totul urma. Și pe deasupra n-am izbutit să obțin nici o fotografie a lui.

„Dar e marinar și va veni ora, presimt asta, ce spun? Sunt sigur, când ne vom întâlni nas în nas.

„ Atunci... „

Chiar în momentul acela, în timp ce Mr. Pike tremura de mânie, strângea pumnii și înălța spre cer brațele lui amenințătoare de gorilă, un chibrit, tras de Mr. Mellaire pentru a-și aprinde luleaua, trosni în fața noastră și, arzând în întuneric, ne luminează pe toți trei.

„Se poate, încheie Mr. Pike, ca individul acesta să fie azi greu de recunoscut. Dealtfel, nu l-am văzut niciodată.

„Pe de altă parte, are tot interesul să-și ascundă identitatea legală. Asta-i fără îndoială.

„Dar i-a rămas creștătura din țeastă, pe care n-a putut-o astupa. Asta va fi semnalmentul, în care-mi voi târi degetele.

„Răbdare, răbdare Mr. Pathurst! Am credința nestrămutată că ora aceasta va veni, atunci când mă voi aștepta mai puțin”.

Mr. Mellaire înaintase mai mult spre noi, spre a auzi sfârșitul cuvintelor lui Mr. Pike.

El întrebă liniștit:

— Cum spuneți, domnule locotenent, că se numea căpitanul acela?

— Somers. Bătrânul căpitan Somers... răspunse Mr. Pike.

— Nu e el, urmă al doilea locotenent, acela care a comandat acum vreo treizeci de ani vasul „Lammermoor”?

— Da, el e.

— Somers... Somers... Bătrânul căpitan Somers... Da, l-am cunoscut și eu. Numele ăsta nu mi-e străin.

„Vasul pe care mă aflam era, în timpul de care vorbesc, ancorat aproape de al său, la Capul Bunei Speranțe”.

Mr. Pike, uitând desigur propriile lui sălbăticii, săvârșite împotriva celor pe care îi comanda, se îndepărtă murmurând:

— Murdară mai e lumea asta! Da, da, murdară!... Un om care a fost cinstea profesiei noastre, ucis mișelește...

Dădui bună-seara lui Mr. Mellaire și vrui să mă retrag, la rându-mi, când el mă chemă cu voce înceată:

— Mr. Pathurst, vă rog!

— Cu ce vă pot fi pe plac?

— Ah, nimic! Adică, aproape nimic...

Își puse un deget pe buze și se aplecă spre urechea mea.

— De fapt, aș vrea să vă cer un serviciu.

Se opri, șovăind parcă și-și umezi buzele, cu limba. Lucrul acela tainic, pe care-l întrevăzusem în creierii săi, părea că-mi pătrunde acum prin ochii lui puternici, gata să-mi sară de gât.

— Mai întâi, trebuie să vă cer iertare că vă supăr, îmi spuse Mr. Mellaire pe un ton liniștit.

„Vă amintiți, fără îndoială, de cicatricea pe care o am pe cap, pe care mi-o ascund de obicei părul și șapca (rareori mi-o scot, știți, numai când dorm, după obiceiul marinăresc) și pe care nu știu ce m-a făcut să vi-o arăt la începutul călătoriei.

— Da, n-am uitat-o.

— Ați vorbit vreodată despre ea?

— Nimănui.

— Nici căpitanului West? Nici domnișoarei West?

— Niciunuia din ei, vă dau cuvântul meu!

— Nici... Lui Mr. Pike?

— Nici lui Mr. Pike.

— Atunci e bine!

Mr. Mellaire respiră ușurat. Lucrul acela tainic și amenințător păru că-i reintră în țintă.

— Vă mulțumesc, Mr. Pathurst. Desigur, sunt un om ciudat. Dar, ce vreți? Pe lumea asta fiecare are năravurile lui.

„Mi-ar fi neplăcut să știe toți că am capul crestat. Oricât am fi oameni de mare, ținem și noi să nu ne rătănim. Avem „cochetăria” noastră, ca femeile frumoase.

— Puteți fi liniștit, Mr. Mellaire!

— Și nici de acum înainte nu veți spune nimănui nimic?

Tonul i se schimbă deodată. Era cel al unei porunci. Și licărirea dușmănoasă îi apăruse iar în ochi.

— Nu voi spune nimic, răspunsei rece.

— Vă mulțumesc.

Mă dusei în cabină, mă dezbrăcai și mă culcai, dar adormii foarte greu. Prea multe vedenii urâte îmi frământau mintea.

Că ucigașul bătrânului căpitan Somers se află pe „Elseneura” sub numele Mr. Mellaire, nu mă mai puteam îndoi. Că Mr. Pike nu va întrezări niciodată, decât datorită unei întâmplări neobișnuite, dovada zdrobitoare de pe capul celui de-al doilea locotenent, e tot atât de sigur.

Bineînțeles, voi continua să tac! Dar acum izbutesc să-mi lămuresc vrăjmășia fără voie, pe care o resimțeam din primele zile împotriva lui Sydney Waltham.

Totodată, îmi dau seama de ce în ochii celui de-al doilea locotenent lucește din când în când o lumină îngrijorătoare, aidoma aceleia pe care o deslușesc în ochii celor trei tâlhari, stăpâni pe partea de dinainte a corăbiei.

Și Mr. Mellaire nu-i decât un ticălos, bun de ocnă și de spânzurătoare. Cei șapte ani de închisoare pe care i-a îndurat l-au deprins, cum e firesc, cu o veșnică viclenie, cu o veghe neîncetată și necruțătoare asupra tuturor mișcărilor și chiar asupra gândurilor sale celor mai tainice.

Știind atâtea câte am aflat acum, îmi dau mereu mai mult seama că pe bordul „Elseneurei” s-au adunat toate elementele unei înspăimântătoare tragedii de mare.

Corabia e încărcată cu dinamită umană, care poate în fiecă clipă să arunce în aer și să prefacă în fărâmituri mica noastră lume plutitoare.

CAPITOLUL XXI.

În felul lui Turner.

Zilele se scurg monoton.

Alizeul dinspre sud-vest, de care ne țineam de acum înainte, este cât se poate de puternic și uneori mici talazuri se năpustesc prin ferestrele deschise ale cabinelor. Ieri, de pildă, cabina lui Mr. Pike a fost inundată.

În afară de această mică întâmplare, nimic deosebit.

În partea din față a corăbiei, „cei trei” și tovarășii lor continuă să poruncească după bunul lor plac.

Acele de foc și cârligele înfierbântate ard mereu creierii lui Mulligan Jacobs.

Charles Davis locuiește tot în odaia lui mică de oțel, pe care n-o părăsește decât spre a se duce la bucătărie să-și ia mâncarea.

Miss West cântă la pian și din gură, îngrijește de Possum, spală și calcă rufe și lucrează din când în când la broderiile ei.

Mr. Pike pune fonograful să cânte la fiecă două zile.

Mr. Mellaire își ascunde creștătura de pe țeastă și eu îi păstrez taina, cum i-am făgăduit.

Mai închis în el ca oricând, căpitanul West rămâne așezat în bătaia curențului, în semiîntinericul cabinei sale sau în cel al marelui salon.

Sunt treizeci și șapte de zile, de când ne aflăm pe mare și n-am întâlnit nici o singură corabie. Dar astăzi, ne-au fost semnalate aproape în același timp

șase corăbii. Și, mai mult decât singurătatea noastră de până acum, această scurtă priveliște m-a făcut să-mi, dau seama de nemărginirea pustie a oceanului.

Mr. Pike m-a lămurit că ne aflăm doar la vreo trei sute de mile de coasta sud-americană. Și cu toate acestea, abia de curând fusesem la aceeași depărtare de coasta Africii.

Azi-dimineață, un fluture uriaș cu aripi catifelate a venit să zbiare pe bord. Cum a străbătut oare cele trei sute de mile care ne derbarte de uscat? Și încă împotriva vântului? Fiecare dintre noi se minunează.

Crucea Sudului poate fi văzută pe bolta cerească de mai bine de o săptămână. Steaua Polară a dispărut spre nord, sub orizont, iar Carul Mare, chiar în punctul cel mai înalt din drumul ei, rămâne foarte jos la orizont. Curând va dispărea și vom vedea ivindu-se stelele lui Magellan.

Larry și Shorty s-au încăierat. Eu i-am văzut, dar mi-a spus Wada că Mr. Pike i-a privit câțva timp cum se băteau. Apoi, înfuriat de stângăcia lor, a trântit fiecare câte o palmă zdravănă și a pus astfel capăt luptei.

Și ca încheiere, i-a anunțat că, atâta vreme cât nu vor fi în stare să învețe să se bată, păstrează numai pentru el pe corabie dreptul de a bate.

Armata întregi de șobolani mișună pe fundul „Elseneurei”, printre cele cinci mii de tone de cărbuni cu care e încărcată. Animalele n-au nici un mijloc de scăpare din închisoarea lor de oțel, fiindcă toate ventilatoarele sunt captușite cu zăbrele dese de metal. Șobolanii au crescut și s-au înmulțit în timpul trecutei călătorii a corăbiei, care ducea atunci o încărcătură de orz. Acum, sunt închiși și n-au nici o hrană între munții aceia de cărbuni și vor fi nevoiți să se sfâșie unii pe alții.

După cum susține Mr. Pike, când vom ajunge la Seattle, nu vor mai supraviețui decât o jumătate de duzină. Dar vor fi cei mai puternici, cei mai mari și cei mai sălbatici.

Uneori, trecând pe dinaintea unui ventilator, aud din adâncurile întunecate ale corăbiei ridicându-se strigătele de luptă și gemetele lor plângătoare.

Alți șobolani mișună în partea de dinainte, unde sunt înmagazinate pânzele de schimb. Mai norocoși decât ceilalți, ei nu se rușinează și nu se tem să iasă noaptea din ascunzătoarea lor, să alerge pe punte ca să lângă rouă și să șterpească rămășițele din bucătăria echipajului.

Se pare că Wada a izbutit să prindă pe unul dintre ei, străbunul tuturor șobolanilor de pe corabie. Din vârful nasului până la sfârșitul cozii, animalul avea mai bine de patruzeci și cinci de centimetri!

Mr. Pike și Wada l-au închis într-o cabină și au asmuțit pe Possum împotriva șobolanului. Dar Possum a fost bătut zdravăn. Secundul și servitorul meu au fost nevoiți să ucidă ei înșiși șobolanul. În timp ce foxterrierul se zbătea în spasme.

Din ziua aceasta, Mr. Pike, care nu poate suferi pe cei slabii și fricoși, este scârbit cu totul de Possum. Nu se mai joacă niciodată cu el, nici nu-i

vorbește măcar și, când îl întâlnește pe punte bombăne cuvinte disprețuitoare despre el.

Am citit „Instrucțiunile nautice”, privind călătoria în Atlanticul de Sud. Am aflat astfel că intrasem în regiunea iluminată de cele mai frumoase apusuri de soare din câte există pe lume.

Aseară am avut o dovadă minunată despre măreția Firii.

Mă aflam în cabină și-mi orânduiau cărțile, când mă auzii chemat din capul scării de Miss West.

— Veniți repede, Mr. Pathurst! Spunea. Repede! Nu trebuie să pierdeți asta!

Jumătatea cerului, de la Zenit și până la aplecarea Oceanului spre asfințit, era aidoma unei întinderi imense și tainice de aur curat.

Din această strălucire și coborând spre orizont, se desprindea și ardea discul solar, de un aur și mai îmbelșugat.

Apoi, bolta cerului se cobora la rându-i cu lumini și mai calde, iar soarele se împurpura – până când fu aproape înghițit de o negură cenușie și străvezie, asemănătoare unor văluri de muselină.

Curând, nori mici, împinși de alizeul dinspre sud-est, se răspândiră pe cer în fulgi strânși, colorându-se la mijloc cu roșu și aur, în partea de sus cu trandafiriu, iar în partea de jos cu albastru-verzui.

Era o cutezătoare beție de culori, demnă de penelul lui Turner, de culori aprinse care se topeau pe neștiute unele într-altele.

Apoi, aceste culori deveniră mai crude. Cele albastre ca peruzeaua se prefăcură în verzi-închise și tonurile trandafirii căpătaseră roșeața sângelui.

În unduirea valurilor ei și în culoarea liliachie, marea oglindea toate aceste lucitoare prefaceri cerești.

A fost o apoteoză desăvârșită, care se stinse pe neașteptate, când soarele dispăru în valuri.

Și, aproape fără să ne dăm seama, ne învălui calda întunecime a tropicelor.

*

* *

A doua zi, după-amiază.

Miss West și cu mine suntem pe duneț. Miss West, în rochie marinărească, e îmbrăcată cu bluză largă din pânză de corturi, de o albeață imaculată, deschisă la gât. Sub gulerul larg, este înnodată o basma de mătase neagră.

Părul ei, bine pieptănat ca totdeauna, dar oarecum rebel din cauza adierii, minunat.

Eu sunt tot atât de imaculat și scos ca din cutie, într-o haină albă de pânză, cu cămășuța de mătase albă și cu pantofi albi.

Stewardul ne servește ceaiul în drăguțele cești din porțelan, de China. Wada stă respectuos deoparte, așteptându-ne ordinele.

În această clipă, echipa de serviciu năvălește pe dunetă, spre a întinde toate pânzele de pe partea stângă a catargului din urmă. Omenii trecură pe lângă noi și-și săvârșiră lucrul, cu ochii plecați. Ei nu îndrăzneau măcar să ne privească, atât de mult ne simțeau deasupra lor.

Erau niște lepădături. Picioarele lor goale erau jupuite de pete de smoală și catran; iar trupurile lor nespălate nu aveau drept veșmânt decât niște pantaloni peticiți și crăpați pe alocuri și câte o cămașă de bumbac, pe trei sferturi destrămată.

Și, datorită aceluiași simțământ al prăpastiei care ne despărțea, nici Miss West, nici eu nu le spuseram vreun cuvânt.

Cu toate acestea, fără să se trădeze, Miss West îi măsurase între două înghițituri de ceai, cu priceperea unui cunoscător, așa cum fac plantatorii cu turmele lor de sclavi.

Când oamenii își terminară lucrul și plecară, ea îmi spuse:

— Ați putut dvS. Înșivă să vă încredințați, Mr. Pathurst, că s-au înzdrăvenit și s-au rotunjit. Nu v-am spus eu?

„E urmarea firească a vieții regulate de pe bord, a vremii prielnice, a muncii sănătoase, a hranei bune și îndestulătoare ce li se dă și a faptului că nu mai beau whisky.

„Vor rămâne așa, până când vom trece de Capul Horn. Și veți vedea atunci slăbind din zi în zi, fiindcă trecerea pe acolo este totdeauna o încercare strașnică dacă nu se face în toiul verii.

„Apoi, după ce vom fi scăpat de Capul Horn și îndată ce vom fi regăsit vremea prielnică a Pacificului, vor deveni iar puternici și sănătoși.

„Când vom ajunge la Seattle, vor avea o înfățișare grozavă. Dar, odată coborâți pe uscat, își vor bea simbria în câteva zile și se vor angaja pe altă corabie în aceeași stare de plâns, în care erau atunci când i-am luat din Baltimore”.

*

* *

Am trecut pe lângă Rio de Janeiro și am atins Tropicul Capricornului. Alizeele ne-au părăsit și vântul a devenit foarte schimbător.

Uneori ne zbuciumăm pe loc de parcă am fi bolnavi, deși marea e liniștită, iar în ora următoare alunecăm cu patrusprezece noduri, micșorând pânzele, atât de repede cât pot oamenii să le strângă sau să le coboare.

Unei nopți apăsătoare, în care aproape că nu se poate dormi din cauza aerului înăbușitor, îi urmează o zi cu soare dogoritor talazurile zgomotoase care vin dinspre sud arată că ne apropiem de regiunea marilor vânturi și a furtunilor puternice.

Alteori, ziua întreagă sub un cer întunecat, „Elseneura” se afundă și sare din cauza apăsării vântului, pe o mare cu talazuri scurte și repezi.

Aceste neconținute prefaceri ale mării și vântului înseamnă pentru echipaj, pe care Miss West îl socotește falnic (totul este relativ), un spor de muncă istovitoare.

Mr. Pike mormăie și bombăne fără încetare. De îndată ce manevra este puțin mai grea, e nevoie de amândouă echipele de serviciu deodată.

— Două echipe, rânjește secundul, când o jumătate de echipă era de ajuns!

„Și priviți, vă rog, pe amortitul acela de șef de echipă. Mai mult încurcă oamenii, în loc să fie de folos!”

Bietul Nancy! El e mereu făptura cea mai jalnică, mai rebegită și mai amortită din câte mi-a fost dat să văd. E însuși simbolul neputinței.

Sundry Buyers îi seamănă cu totul. Cu o înfățișare de profundă durere și de nemărginită deznădejde, el continuă să-și apese mâinile pe pânțele. Și caută neobosit, dar nu găsește deloc, să fie și el de vreun folos.

Se uită lung la funii și catarguri cu o privire încurcată, de parcă s-ar afla în fața unei probleme încâlcite. Și bineînțeles, până la urmă nu izbutește decât să stingherească pe cei care se cheamă că-i îndrumează.

— Doamne, Dumnezeu! Se tângui Mr. Pike. Cum să călătorești bine cu asemenea șefi de echipă și cu astfel de marinari?!

„Ah! Să fi fost eu căpitanul corăbiei, vă dau cuvântul că i-aș fi scuturat cum se cuvine! Fiindcă aproape toți suferă de trândăvie. Poate că vreo doi-trei ar crăpa, dar ceilalți ar merge ca pe roate.” „Ce-o să ne facem cu ei, când vom ajunge la Capul Horn? Nici nu-mi vine să mă gândesc! Vor fi istoviți dinainte.

„Și atunci o să fie de lucru de zece ori cât e azi!”

De la bățalia aceea nenorocită cu șobolanul, Possum a devenit grozav de fricos; când sunt coborâte pânțele, se ferește, de teama că-i vor cădea în cap; când se trag funiile și sunt răsucite pe punte, se sperie și se ascunde.

Și pretutindeni i se năzare că trebuie să se ivească vreun șobolan. Dacă fac exerciții cu carabina, detunătura armei e pentru el un nou prilej de spaimă.

Vrăjmășia pe care i-o poartă Mr. Pike sporește mereu. Ea a devenit caraghioasă de-a binelea. Secundul a ajuns până acolo, încât mi-a spus, că dacă potaia ar fi fost a lui, ar fi aruncat-o peste bord, spre a-mi servi drept țintă.

Cu toate acestea foxterrierul rămâne tot un ștrengar drăguț, cu inima caldă care a știut să-și facă în sufletul meu un locșor, a cărui însemnătate mă surprinde pe mine însumi.

Când dorm Possum s-a deprins să se culce la picioarele mele, pe pătură.

Mr. Pike a fost tare supărat, când a aflat despre asta și mi-a mormăit:

— Nu mai rămâne decât să-i dați periuța dvS. De dinți...!

Totuși, patul meu nu-i totdeauna pentru Possum un paradis adevărat. Orice aș face, încercând să-l liniștesc atunci când se umflă apele, când corabia se apleacă pe o parte și când valurile se năpustesc furioase în ferestruici, potaia, electrizată de frică până în vârful perilor care i se zburlesc, sare pe podea. Acolo, stă în patru labe, lătrând amenințător împotriva vremii rele, sau se târăște pe pânțele, gemând rugător spre a-și înduioșa dușmanul nevăzut.

— Toți strămoșii tatălui meu, mi-a mărturisit Miss West, au aparținut mării.

„Tatăl său, Rober West, fu, în epoca în care s-a descoperit aur în California, căpitanul uneia din cele mai rapide corăbii care treceau regulat pe la Capul Horn.

„Bunicul meu, Anthony West, a făcut patruzeci și șase de călătorii lungi, între 1801 și 1847.

„În 1813 și 1814 a comandat pe „David Bruce”, al cărei proprietar, era împreună cu Gracie-tatăl și fiul. Era o goeletă de două sute de tone, înarmată cu treisprezece tunuri de calibre diferite și aluneca pe apă ca o vrăjitoare.

„Pe coasta engleză, a forțat blocada de la Newport și s-a dus apoi să pustiască apele și țărmurile Mănecii. Goeleta nu costase cu totul decât vreo douăsprezece mii de dolari și aduse, în prăzi de la dușman, mai mult de trei sute de mii.

„Tatăl lui Anthony West (unul dintre frații săi a fost, de asemenea, pe mare și a comandat vasul „Viespea.”), Elijah West, străbunicul nostru, a fost corsar în timpul revoluției americane. El comanda corabia de război „Apărarea”.

„Cu mult mai înainte, tatăl lui Elijah West și bunicul lui erau proprietari și căpitani de vase, care făceau curse lungi pe mare.

„Vă puteți da seama, Mr. Pathurst, că familia noastră are marea în sânge. Ea e doica noastră!”

Dădui din cap, în semn de aprobare. Miss West surise și continuă:

— Am avut, de asemenea, în familia noastră pirați și negustori de negri și tot felul de vagabonzi ai mării, cu care ne putem făli mai mult sau mai puțin.

„Bătrânul Ezra West fu executat pentru piraterie nu mai țin minte când și corpul lui s-a legănat în spânzurătoarea din Plymouth.” „Tata cunoaște corăbiile, cum vă pricepeți dvS. La câini sau la cai. Fiecare corabie pe care o comandă are pentru el o fire proprie. O călăuzește cu atâta îndemânare, încât să poată culege cât mai multe foloase”.

O aprobai din nou și asigurai pe Miss West că, de la plecarea noastră, am învățat să-i înțeleg și să-i admir părintele.

Fata suspină:

— Vai! Cu toate acestea, azi nu mai e decât umbra celui ce a fost odată!

„De la moartea mamei mele, s-a produs o deprimare de necrezut în întreaga lui ființă; n-a izbutit să se mângâie niciodată de pierderea ei.” „Era o pereche cum nu se poate mai potrivită și strâns unită sufletește. Ei nu formau, aș putea spune, decât o singură ființă. Asta e frumos, știți?”

Miss West tăcu, vădit mișcată și lăsă să-i cadă mâna pe fotoliul pe care ședea.

O luai într-a mea și i-o dezmierdai cu afecțiune.

CAPITOLUL XXII.

Vântul „Pampero”

Ieri la sfârșitul zilei, m-am dus să joc cărți cu Miss West, în salonul cel mare.

Deodată, căpitanul West ne spuse:

— Cred că vom avea și astă-seară un măreț apus de soare ridicându-ne numaidecât, tânăra și cu mine ne duserăm pe punte.

Apusul de soare vestit de căpitanul West era pe cale de a-și împreuna elementele, desfășurându-și pe paletă tonurile luminoase, a căror intensitate creștea, grupând liniile lungi ale norilor pe marginea lacurilor neclintite, sau înățăndu-le în formă de tunuri.

— Priviți! Strigă deodată Miss West. Arhitectura cerească a căpătat viață; ne-am putea crede de-a dreptul în golful din San Francisco.

„Iată desenându-se, spre apus, Poarta de aur; apoi, dincolo, grupul Insulelor Farallone. Parcă plutesc într-un al doilea apus, mai mic, încadrat în celălalt.

„Și dacă ne întoarcem privirea, apare însuși San Francisco, cu silueta de vis a monumentelor lui principale. Ce măreție!

„Ce spuneți, Mr. Pike?”

Mr. Pike se sprijinise, nu departe de noi, pe stinghia dunete. El nu privea incendiul cerului.

Privirea lui disprețuitoare se preumbla, mai prozaic, de la Nancy care făcea năzdrăvănii pe punte, cu zdrențele jalnice, la Possum care se zvârcolea de spaimă de fiecă dată când troznea vreo pânză, în aer, deasupra lui.

Întrebat de Miss West, secundul întoarse capul și, ridicându-și ochii, dăruie o privire solemnă feeriei cerești.

— Într-adevăr, foarte uimitor! Mormăie el. Cu atât mai mult, cu cât putem crede că vedem acolo tot ce vrem... „Ceea ce numiți dvs. Farallonele îmi dă impresia unui escadron de corăbii de război, îndreptându-se direct spre Poarta de aur, cu o viteză de douăzeci de noduri”.

Era ceva adevărat în spusele lui Mr. Pike. Priveliștea ce ni se înfățișa își schimba din minut în minut și curând un cuirasat uriaș păru că înaintează singur pe valuri.

A urmat o beție de culori aprinse, al căror ton dominant era verdele, verdele în toată felurimea nuanțelor sale; verdele fraged al primăverii și verdele albastrui al verii; verdele auriu și de aramă roșie și verdele închis al toamnei.

Și toate aceste nuanțe de verde păreau că încep să coboare pe mare, unele după altele, colorând cu reflexele lor marile talazuri împodobite cu ciucurii rubinii, amestecându-se până la orizont.

Priveliștea nu era mai puțin încântătoare spre răsărit, unde San Francisco dispăruse și unde cerul, asemănător unei scoici uriașe, era pe atât de gingaș, pe cât era de strălucitor la asfințit.

Erau rozul plăpând și palid și rozul de culoare închisă ca a somonului, era apoi albastru deschis amesecat cu verzui. Întocmai ca atlasul, o pâclă străvezie învăluia totul într-o armonie răpitoare, în care luna sidefată, care se ridica, era asemănătoare unui mărgăritar jilav.

— Nici înspre nord nu e prea urât!... Mormăie în derâdere Mr. Pike. Și fiindcă lucrurile acestea vă interesează, nu pierdeți prilejul. Spectacolul e gratuit!

Într-adevăr, și sectorul nordic avea frumusețea lui. Cu tonuri mult mai reci, era acoperit de ușoare desene în relief, cu firișoare de un roșu aprins și cu o grămadă de lanuri frumoase ce se întindeau până spre Zenit.

În sfârșit, în sectorul sudic un al patrulea tablou, în care dominau norii cenușii, coborâți atât de jos încât atingeau marea și tiviți într-un ton galben-portocaliu, întregeau decorul supraomenesc, ce ne învăluia din toate părțile.

Pe neașteptate, toate aceste culori se stinseră, sau mai bine se topiră într-un amurg molatic, în care luna revărsa pe marea liliachie lacrimi de argint viu.

Și în cele din urmă, se lăsă întunericul profund și strălucitor al nopții înstelate și liniștite.

Miss West și cu mine ne îndepărtarăm unul de altul, îmbărbătați de frumusețe.

*

* *

Nu încetez de a observa pe căpitanul West.

Seamănă întrucâtva cu anumite portrete ale lui Washington. E înalt de șase picioare. E subțire și mlădios, cu totul eteric, cu o nuanță de pustnic și vădește, chiar în cele mai neînsemnate igesturi, o grație mândră și nepăsătoare. Pe scurt, înfățișează în totul modelul vechi al gentlemanului din Noua Anglie.

Are aceiași ochi cenușii ca fiică-sa, cu același zâmbet binevoitor și șiret. Pielea lui e mai trandafirie decât a domnișoarei West; genele și sprâncenele îi sunt mai blonde. Ținuta-i fără cusur.

Deși este binevoitor și curtenitor, pare că plutește deasupra muritorilor de rând și, chiar față de cei pe care îi socotește pe aceeași treaptă socială cu el, nu se poartă niciodată decât cu o anumită răceală.

În timpuri obișnuite, e un maestru în arta de a nu face nimic.

Nu citește niciodată vreo carte, în afară de Biblie, și cu toate acestea nu pare să se plictisească. Adesea mă uit la el cu toată băgarea de seamă, în timp ce stă într-un fotoliu pe punte, foarte adâncit în aparență în examinarea lungimii și luciului perfect al unghiilor sale. Dar aș putea să jur, că nici nu le vede.

Miss West mă asigură că tatăl ei e îndrăgostit de mare. În cazul acesta, trebuie să fie o iubire lăuntrică, pe care n-o trădează nimic.

Credeți că s-a urcat cu noi pe punte, ca să admire minunatul apus de soare pe care ni-l semnalase? Da de unde! A rămas în salon, înfundat în marele său fotoliu de piele, visând treaz și privind înainte în gol.

*

* *

Zilele se scurg mereu, iar anotimpurile se gonesc grăbit unele pe altele. Am părăsit Baltimore pe la sfârșitul iernii, pentru a întâlni curând primăvara și a străbate apoi vara. Acum suntem în plină toamnă și mergem drept spre sud, unde domnește, la Capul Horn, iarna cea rece. Și când vom fi

trecut de Cap, vom urca iar spre nord, unde vom regăsi primăvara și vara, o vară lungă care ne va duce la Seattle.

În cinci luni, se vor fi urmat toate aceste anotimpuri.

Deodată, ușoara noastră îmbrăcăminte albă a dispărut pentru a face loc veșmintelor obișnuite din clima temperată. Wada mi-a scos din valize halate și rufării mai groase, care mi-ar putea fi de folos.

În timpul nopții, Possum nu se mai mulțumește să doarmă pe pat. Zgârie pătura cu etichete și se bagă sub ea.

Suntem acum la nivelul lui Rio de la Plata, care scaldă la vărsare orașele Buenos Aires și Montevideo. E o regiune bogată în furtuni și vijelii și Mr. Pike mi-a declarat că va trebui să ne așteptăm la câteva „pamperos”.

Ca de obicei, căpitanul West pare nepăsător. Cu toate acestea, am observat că privește îndelung cerul și cercetează adesea barometrul.

Într-adevăr, spre sfârșitul zilei, mai precis: în amurg, am avut puțința să cunoaștem gingășiile pe care ni le trimite Pampa.

Ca să spun așa, nu prea bătea vântul și „Elseneura” nu era împinsă în drumul ei decât de adieri puternice dar trecătoare, care suflau dinspre nord și se legănau, hâțându-ne în sus și în jos, încoace și în colo, într-un chip supărător, pe furia valurilor sticloase, pricinuită fără îndoială de vreo furtună îndepărtată.

Deodată, se înalță pe cer înaintea noastră, de parcă ar fi izvorât pe urma unei vrăjitorii, un fel de perete negru ca ardezia, un zid imens care astupa cu desăvârșire orizontul.

În timpul acesta, vântul neregulat dinspre nord continua să ne umfle pânzele din când în când și să ne împingă încet spre zidul acesta înfiorător și tainic.

Dintr-un munte de nori negri încărcăți de electricitate, care plutea în urma noastră, țâșnii pe neașteptate un foc de artificii făcut din fulgere și zidul cel mare care era în fața lor fu luminat cu totul.

Apoi, ultimele adieri ale vântului încetară, trăsnetul bubui și, în tăcerea mormântală care urmă buhăiturilor, se auziră pe punte, cu cea mai mare limpezime, vocile oamenilor cățărați spre a strânge în grabă funiile pânzelor de sus. Munceau cu râvnă, vădit îngrijorați de primejdia necunoscută ce ne amenința.

Ambele echipe lucrau de zor în același timp, potrivit ordinilor pe care le strigau Mr. Mellaire și Mr. Pike.

În ce privește pe căpitanul West, el măsură liniștit duneta în lung și în lat, dând cu jumătate de glas ordinele trebuincioase celor doi ofițeri, care veneau din când în când să-l întrebe câte ceva.

Miss West, care se făcuse nevăzută câteva minute, apăru iar, îmbrăcată ca un adevărat lup de mare, cu o manta, o pălărie de pânză impermeabilă și cizme înalte. Ea mă îndemnă, pe un ton care nu îngăduia împotrivire, să mă duc numaidecât să mă îmbrac la fel.

Cum însă Wada se afla lângă mine, oarecum îngrijorat și el de tăvăleala ce se pregătea, nu ascultai „ordinul” decât pe jumătate și-l trimisei pe el să-mi aducă îmbrăcămintea de timp rău.

Și când „Pampero”-ul se prăvăli asupra-ne, fu ceva de neînchipuit!

El fu vestit de un fulger uluitor, urmat de o detunătură cât se poate de puternică, asemănătoare unei explozii năpraznice. Urmară alte tunete și fulgere, tot atât de drăcești, în timp ce se dezlănțuia vântul și ploaia și în timp ce întunericul devenea mai adânc.

Apoi, ne învălui o beznă atât de deasă, încât nu ne mai puteam vedea nici mâinile aduse la ochi, cum glăsuiește o zicală populară.

Miss West se apropiase de mine și, pentru a nu fi răpiți de talazuri, ne agățarăm cu toată puterea de stinghie.

— Nu-i așa că-i minunat? Îmi țipă Miss West la ureche.

Îmi lipii gura de urechea ei și, în timp ce șuvițe din părul ei, răsfirate de vânt, îmi șfichiuiiau obrazul, îi strigai răspunsul în noaptea neagră și furtunoasă:

— Într-adevăr, e măreț!

Îi strânsei mâna și ea nu și-o retrase.

— Unde ne aflăm? O întrebai.

— La un punct mort. Nu înaintăm și nu dăm îndărăt. Suntem oprți și în față și în spate.

În această clipă, auzii vocea limpede și melodioasă a „Samuraiului”, care străpuse furtuna.

— Cârma, întrebă, este pusă spre vânt?

— Drept spre vânt, căpitane! Răspunse cărmaciul, cu glas răgușit. Dar nu mai suntem stăpâni pe cărmă.

— Nu-i nimic, nu te lăsa!

De peste tot, fulgerele sânteiau în jurul nostru, scâldându-se în flăcări, în timp ce urletul tunetului ne asurzea.

La fiecare străfulgerare, apărea pe cer, ca într-o vedenie de Apocalips, scheletul negru al catargurilor uriașe, înalte de o sută de picioare, al catargurilor despuiate și al vergelilor lor, pe care se cățarau corăbierii, ca niște insecte uriașe. Cele câteva pânze rămase în locurile lor, în partea de jos a catargurilor, se luminau ca mari pătrate albe, palide și sinistre, iar jos de tot, pe punte, într-o învălmășeală de funii încurcate printre care se împiedicau, alți ciorchini de insecte omenești munceau cu înverșunare.

Și pe dunetă, Stăpânul, căruia îi sosise ceasul, porunca fără să se clinească în toată zăpăceala asta, insuflând viață tuturor acestor creaturi amărâte, prin mijlocirea celor doi oameni, supușii săi, dintre care unul era un ucigaș. Nepăsător, căpitanul se lupta cu furtuna.

Din această clipă, nu mi-am mai putut da bine seama ce se întâmplă cu lucrurile și cu oamenii.

În noaptea de nepătruns, ploaia ne izbea cu stropi mari și deși, în fâșii venite orizontal. Îmi umplea gâtul și ceafa, gura și gâtulejul și-mi pătrundea

până la plămâni, tăindu-mi respirația, cum i se întâmplă unui înecat. Cu toate că eram încheiat strâns, ploaia intra prin îmbrăcămintea marinărească, își croia un drum sub manta și se revărsa în cizme.

În unele clipe, mi se părea că m-am răsturnat cu totul în valuri.

În această dezlănțuire a elementelor, în această neînfrănată sarabandă de vânt, ploaie, fulgere și tunete, în această întunecime nemărginită și asemănătoare unei prăpăstii, în care păream îngropați de vii, Miss West îndura aceleași necazuri ca și mine.

Apa-i curgea șiroaie pe obraz. Pe îmbrăcămintea ei, ca și pe a mea, apa cerului și a mării cădea în neîncetate puhoai.

Aproape fără voie, ne-am sprijinit unul de altul.

Brațul meu ud cuprinse mijlocul fetei, iar umărul ei se lipi de-al meu. Cum s-a întâmplat asta, n-aș putea să mă lămuresc pe mine însumi.

Am rămas astfel o oră întreagă, oarecum năuciți de o încrâncenare crudă, alcătuită în același timp din blândețe și groază.

Pe urmă, nemaiputând sta unde ne aflam, ne-am făcut cu greu drum spre odaia hărților, ajutându-ne unul pe altul să ne păstrăm echilibrul, când „Elseneura” se înălța sau se afunda în valuri.

Dealtfel, criza atmosferică pe care o îndurasem ajunsese la punctul culminant.

Puțin după aceea, ploaia încetă să cadă și vântul nu mai suflă eu atâta furie.

În odaia hărților, Miss West și cu mine revenirăm la realitate și îndreptându-ne unul de altul, ne privirăm râzând, cu obraji uzi și cu înfățișarea noastră de foci lustruite care ies din ocean.

Viteaza noastră „Elseneura” trăia mereu – și trăiam și noi.

— De data aceasta, Mr. Pathurst, ați primit cu adevărat botezul mării... îmi spuse Miss West, scoțându-și pălăria și storcându-și părul ca pe o rufărie udă.

„Dar v-ați uitat la tata?”

— E un rege! Îi răspunsei, aproape strigând.

Strigătul îmi pornise din inimă.

— Da, un rege... repetă Miss West, ca un ecou.

Dar furtuna nu-și rostise încă ultimul cu vânt.

„Elseneura” sui cu greu o coastă spumoasă, apoi se aplecă pe neașteptate într-o parte.

Miss West și cu mine, care nu prevăzusem ce se mai poate întâmpla, furăm trântiți de unul din pereții odăii și răsturnați unul peste altul, gâfâind. Ne ridicarăm cum puturăm și cu oarecare dureri, și, urându-ne unul altuia „noapte-bună”, ne îndreptarăm fiecare spre cabina sa.

Trecând pe lângă ușa deschisă, văzui în salonul cel mare pe căpitanul West, pe care-l credeam încă pe dunetă. Își dezbrăcase veșmintele de vreme rea și-și scosese cizmele de mare, înlocuindu-le cu călduroșii lui papuci de casă. Se scufundase din nou în fotoliul de piele, și, cu ochii nemișcați, urmărea

rotocoalele de fum ale țigării, care păreau că desenează numai pentru el, în legănarea nebunească a corăbiei, vedenii tainice.

*

* *

Odată cu căderea nopții, vântul se liniștise de-a binelea.

La ora nouă, toate pânzele mijlocii erau așezate la locurile lor. Iar la ora zece, începurăm din nou să alunecăm pe o mare potolită.

Cu toate acestea, se pregătea un nou „pampero”, care părea că va fi mai îngrozitor decât celălalt. Dar nu fu decât o simplă pozna a forțelor cosmice, care se jucau cu noi.

La ora unsprezece, cerul începu să se înnegrească mai rău spre sud. Părea că vrea să coboare pe capetele noastre, atât de aproape încât s-ar fi spus că se freacă de vârfurile catargurilor, ce se clătinau.

Apoi cerul și marea își deschiseră iar carcera întunecată, în care se părea că suntem încuiați și intră în joc electricitatea.

De la Zenit până la orizont, firmamentul se acoperi de crăpăturile fulgerelor verzui. Atmosfera stranie și aproape supranaturală ce ne învăluia era și ea verde, verde-închis. Tot verzuie era și ploaia, care căzu întâi în stropi mari și rari, pentru a sfârși într-o cădere neîntreruptă.

Totul, bineînțeles, însoțit de izbucniri infernale de tunete.

Apoi fulgerele, căpătară tonuri felurite. Scânteierea lor îngrozitoare se schimbă într-o culoare purpurie, apoi într-un albastru de azur și în sfârșit într-un liliachiu palid, care amintea tonurile levănțicăi înflorite.

Mașina electrică era în plină funcțiune și așteptam, dintr-o clipă într-alta, să vedem trăsnetul lovind pe „Elseneura”.

Dar nu se întâmplă nimic. Și nici măcar o boare nu adia! În mod zadarnic fuseseră strânse o sumedenie de pânze pe vintrele. Iar pânzele rămase la locurile lor atârnav de-a lungul catargurilor, fără vlagă și grele de apa ploii.

La prânz masa neguroasă care ne învăluie se subție din ce în ce, ziua se însenină, iar atmosfera căpătă un ton cenușiu. Fulgerele se răriră. Furtuna se îndepărtase de noi.

După o jumătate de oră, soarele strălucea pe cer, iar tunetul nu mai bubuia decât din când în când la orizontul îndepărtat.

„Elseneura” continua să alunece, fără cea mai mică adiere de vânt, pe valurile moarte.

Al doilea „pampero” nu izbutise deloc.

Mă dusei pe dune, unde întâlui pe Mr. Pike.

Îi spusei cu modestie:

— Hai, să nu ne prea plângem! La urma urmelor, „pampero” a fost milostiv cu noi.

— Desigur, mormăi secundul. Fiindcă nu poți să știi niciodată dinainte la ce să te aștepți.

„Prin locurile acestea, mi-am pierdut catargurile acum vreo treizeci de ani”.

Era ora schimbării quart-ului și Mr. Pike veni să ia locul lui Mr. Mellaire. Ne auzise scurta convorbire.

— Într-adevăr; spuse, aici e una din cele mai murdare mocirle din câte se află pe glob. „Pampero”... Sunt vreo optsprezece ani de atunci... Mi s-a întâmplat ceva mai rău decât lui Mr. Pike.

„Toate catargurile noastre arse. Nici o bucățică de lemn, care să nu fie sfărâmată. Încărcătura se mută din loc în loc și corabia se aplecă pe o parte. Rămăsese astfel timp de douăsprezece ore, apoi se scufundă.” „Stătui două zile într-o luntre, până când mă salvă o corabie engleză. Celelalte luntre și oamenii care se adăpostiseră în ele n-au fost regăsiți niciodată”.

— În rezumat, spusei vesel ca să închei, noaptea trecută „Elseneura” s-a purtat foarte frumos!

— Ei aș! Păi tăărăboiul acela n-a fost mai nimic, de fapt... răspunse Mr. Pike. Pampa ne mai poate trimite asemenea daruri, și chiar mai strașnice!

„Ce credeți, Mr. Mellaire?”

— Exact același lucru ca dvs. Cu cât vom fi trecut mai curând de latitudinea asta, cu atât va fi mai bine pentru noi!

„În ce mă privește, prefer vremea afurisită de la Capul Horn oricât de groaznică ar fi! Acolo, știm cel puțin ce ne așteaptă și ce avem de făcut.”

„Aici e Necunoscutul. Nici o regulă. Cele mai bune corăbii pot fi răsturnate într-o clipă, iar căpitanii cei mai vestiți sunt amenințați să rămână de ocară”.

Apoi, Mr. Pike coborî scara dunetei, cântând încet și cu un aer ascuns, refrenul unei arii populare a lui Newcomt: „O știu, o știu acum.

Nu mă mai pot îndoii!”

CAPITOLUL XXIII.

Pampa recidivează.

Apusurile de soare ne dăruiesc în fiecare zi, în largul acestei coaste a Argentinei, o priveliște mereu mai teatrală și mai neprevăzută.

Alaltăieri seară au apărut în înaltul cerului niște nori albicioși și aurii, care păreau că se topesc în asfințit. Ei se reflectau în partea dinspre răsărit, într-un al doilea asfințit miraculos.

În ce privește marea, ea avea tonuri de pastel, palide și albăstrie.

Ieri-seară s-a desfășurat spre Arizona o feerie măreață și îmbelșugată.

Mulți nori își îngrămădeau, într-un fel de trepte puse unele peste altele, stâncile crestate ale căror margini străluceau de lumini purpurii și ale căror vâgăune se îmbibau de un albastru ca reflexele opalului.

Ai fi jurat, că ieșea din valuri, cu toată fantasmagoria lui înzecită, Marele Canon din Colorado, podoaba Vestului.

Scriu notele acestea în pat, înfundat bine în perne, în timp ce „Elseneura” nu încetează să se zbuciume într-un chip de neîndurat printre valurile înfuriate pe care ni le trimit uraganele, ce bântuie neconținut la Capul Horn.

Am încă în fața ochilor apusul de soare de astă-seară, de care nici de data aceasta nu s-ar fi lepădat Turner. Toată gama de tonuri verzi, albastre și

galbene, trandafirii, roșu-închise și rubinii se așternea ca un lapte covârșit pe niște spițe uriașe, asemenea unor brațe de evantai, produse de globul solar.

Și ca de obicei când îmi însemnez aceste note fugare despre priveliști de o măreție unică, despre minunăția de neasemuit care-mi umple în același timp ochii și creierii, aud deasupra capului pe Mr. Pike răcnindu-și ordinele și tropăiala surdă a stârpiturilor care i se supun. Din aceste ordine, înțeleg că se strâng pânzele. Prin urmare, iar se prevede vreme rea.

*

* *

Cu toate acestea, în zorii zilei situația nu se schimbase și noi ne luptam voinicește cu valurile fără astâmpăr.

Miss West mi-a spus că barometrul e foarte coborât. Dar în ce ne privește, nu crede că vom îndura iar vreo lovitură a „pampero”-ului, fiindcă acul barometrului coboară într-una de ieri-seară și nu prea e în obiceiul acestui vânt năprasnic să-și vestească sosirea cu atâtea... forme.

Ea a adăugat:

— Dacă partea superioară a catargurilor e golită de pânze, este un prisos de prevedere din partea tatei. Nu vă îndoiiți nici o clipă de asta! Într-o oră, toate pânzele își vor relua locurile.

Și Mr. Pike se înșeală în privința asta ca și Miss West.

Când căpitanul West se urcă pe dunetă spre a cerceta cerul, Mr. Pike se apropie de el pentru a-i primi ordinele. Și ele fură cu totul altele, decât cele pe care le așteptase.

Între cei doi bărbați se născu o discuție scurtă. Era vădit că nu gândeau la fel.

Totuși, Mr. Pike se supuse și porunca lui răcnită de a se strânge alte pânze pe vintrele se ridică spre oamenii cățărați pe catarge. Peste tot, funiile scârțâiră pe scripete, iar pătratele de pânză fură coborâte.

Miss West nu mai avea astâmpăr.

— Tata se înșeală... îmi șopti ea la ureche. N-aș spune-o altuia decât dvs., dar se înșeală rău!

„Simțiți adierea aceasta ușoară, vestitoare a timpului frumos, care vine dinspre sud-vest? Fără îndoială, că nu e câmpia Pampa cea care ne-o trimite”.

Și-mi arată cerul, scânteietor și senin sub soare.

Cu toate acestea, „Samuraiul” nu se înșelase! În ce privește prevederea timpului, o pornire firească, ascunsă dar sigură, îl ferește de greșeli. E înzestrat cu o adevărată pricepere de a ghici. Cuvântul nu depășește realitatea și-l folosesc dinadins.

Nu trecu un sfert de oră și Mr. Pike scoase un mormăit plin de înțeles, în care era un amestec de ciudă împotriva cerului și chiar împotriva sa, un vierme josnic, pusese la îndoială istețimea maestrului.

— Iată, ni se adresa, domnișoarei West și mie, iată întreaga La Plata care se apropie iarăși și se pregătește să se năpustească asupra noastră!

„Pampero”-ul, gonind dinainte-i toată lumina, își făcu și de data aceasta apariția sub forma unei mase străvezii și negre, împinsă din spate, ca de un catapult nevăzut, de un vânt cu o putere neînchipuit de mare.

Trăsnetele bubuiau fără răgaz în bezna aceasta înfiorătoare, pe care un fulger uriaș o sfâșie deodată de jos până sus. Și urmă, împreună cu dezlănțuirea ploii și a vântului, focul de artificii electrice al altor mii de fulgere.

Cum izbutiră să ajungă iar pe punte oamenii cățarați pe catarge și prinși de vergele vântrelelor? Mă întreb și acum, dar n-o voi afla niciodată.

„Elseneura” se apleca nebunește și se culca atât de mult, pe o parte, încât stinghia de sprijinire din stânga se așeză pe apă și nu se mai ridică.

Era cu neputință, într-o asemenea aplecare a corăbiei, să ne păstrăm poziția verticală pe punte. Spre a nu cădea, fiecare se agăța de ceea ce găsea la îndemână.

Mr. Pike apucă viguros, cu uriașele lui mâini, parapetul dunetei. Miss West și eu făceam la fel, într-o sfortare disperată, ca să nu ne pierdem echilibrul.

Numai „Samuraiul”, într-un echilibru ușor, asemănător celui al unei păsări care-și ia zborul, nu se clintea și se mulțumea să se sprijine cu o singură mână pe același parapet. Nu porunca nimic, nimănui. Cum înțelesei îndată, nici nu era locul să se dea vreun ordin. Singurul lucru de făcut era de așteptat – și el aștepta liniștit.

Situația era simplă: sau „Elseneura” se va ridica ea însăși, cu toate catargurile în stare bună – sau catargurile se vor sfărâma și corabia nu se va ridica niciodată.

Deocamdată, „Elseneura” zăcea nemișcată, culcată pe o parte, iar vergele din stânga se scăldau în marea ce le acoperea cu spume.

Minutele păreau secole și situația aceasta se prelungi până când prora¹³ își cârmii direcția sub bătaia vântului, astfel că „Elseneura” se îndreptă pe chilă¹⁴. Recăpătarea echilibrului acestei frumoase corăbii a fost una din cele mai uimitoare priveliști.

Din nenorocire, aproape numaidecât, o vijelie neobișnuit de puternică smulse de pe vergă pânza cea mare de jos a catargului dinainte. O smulse fără s-o desprindă cu totul și marea pătrat începu să lovească furios. Era de crezut că, datorită zdruncinăturilor produse de loviturile ei repetate și violente, corabia urma să se desfacă în bucăți.

Unul lângă celălalt, căpitanul West și secundul priveau împreună întâmplarea aceasta nenorocită și neprevăzută.

Obrazul lui Mr. Pike se crispă într-un rictus disprețuitor pentru nepricepuții care nu izbutiseră să lege temeinic pânza.

Cel al căpitanului West își păstra veșnica și grava seninătate.

Nici de data aceasta nu se putea încerca nimic. Timp de cinci minute, „Elseneura” fu zdruncinată de parcă ar fi fost prinsă între fălcile unui monstru uriaș.

Apoi, ultimele funii care țineau încă pânza se rupseră și catargul zbură în vijelie.

— Pânza noastră a plecat spre Africa! Îmi spuse răsând Miss West.

Fata, ca și tatăl ei, nu știa ce e frica.

După câteva clipe, ea adăugă:

— Ce a fost mai însemnat, a trecut. Am face bine, cred, să coborâm și să ne adăpostim. Acum e rândul mării. Adică al mării și al vântului laolaltă.

Într-adevăr, toată ziua a bătut vântul. Dar a bătut, nu glumă!

Și marea s-a umflat atât de mult, încât neputându-mă ține pe picioare și nemaștiind ce să fac, m-am hotărât să mă culc, ghemuit cu greu între pernele așezate cu îndemânare de Wada și proptite cu cutii goale de săpun.

În situația aceasta, șubredă și nițel cam caraghioasă, primii vizita lui Mr. Pike. Ca să nu fie răsturnat, secundul fu silit să se agațe cu ambele mâini de ușă, în timp ce la fiecare clătănătură a corăbiei picioarele îi alunecau în voie.

El îmi vorbi mai întâi de acest „pampero”, care „n-ar fi trebuit să se producă” și care „se năpustise asupra noastră împotriva tuturor regulamentelor”.

Apoi, mă întrebă dacă Possum suferă de rău de mare. Și izbucni în înjurături pe seama aceștia echipaj neputincios, din cauza căreia pierdusem pânza.

În sfârșit, mă rugă să-i împrumut unul din volumele răspândite pe podeaua cabinei mele. Îi spusei că-i voi împlini bucuros dorința și-și alese „Forță și materie” de Büchner.

Nu izbuteam să mă dumiresc unde vrea să ajungă, frământa fără îndoială un gând, dar nu îndrăzneam să-l mărturisească.

Secundul îmi înșiră apoi un fel de curs încâlcit de meteorologie, cu privire la regimul atmosferic din La Plata.

Până la urmă, se hotărî și mă întrebă cu un aer nepăsător:

— Vă mai amintiți, Mr. Pathurst, câți ani s-au scurs de când Mr. Mellaire, așa cum ne-a istorisit, și-a pierdut catargurile și vasul în părțile în care ne aflăm noi astăzi?

Această întrebare neașteptată mă lămurii numaidecât și, în răspunsul pe care i-l dădui, minții dinadins:

— Sunt opt ani de atunci.

Mr. Pike păru că socotește și-și scrutează memoria, în timp ce trei zdruncinături groaznice îl zvârliră cu toată puterea dintr-o parte într-alta a cabinei.

— Opt ani... repetă, după ce rumegă îndeajuns răspunsul meu.

„Care poate să fie corabia scufundată acum opt ani în largul lui La Plata? Voi cere lui Mr. Mellaire să-mi precizeze. Nu izbutesc să-mi amintesc și mă miră, fiindcă în privința asta am o memorie foarte bună”.

Se pregăti apoi să plece și se încurcă în mulțumiri pentru cartea pe care i-o împrumutasem și din care, eram sigur, nu va citi nici măcar un rând.

În pragul ușii, se opri și, întorcându-se de parcă fusese lovit de o idee venită pe neașteptate:

— Nu cumva Mr. Mellaire o fi spus „optsprezece” ani, nu „opt” ani?

Clătinat din cap, ca să priceapă că se înșeală, apoi îl asigură:

— Nu, nu! Așa cum v-am spus: opt ani. Aș fi putut să uit, dar îmi amintesc din ce în ce mai bine; a vorbit de opt ani, nu de optsprezece!

O clipă, Mr. Pike se uita la mine cu luare-aminte și cu un aer gânditor; apoi, folosindu-se de o potolire a dansului „Elseneurei”, se îndepărtă, mulțumindu-mi iarăși.

Rămas singur, mă gândii la stângăcia plină de urmări săvârșită de Mr. Mellaire, care vorbise mai mult decât se cuvenea, întrucât memoria lui Mr. Pike, este în privința corăbiilor, ofițerilor și încărcăturilor, a furtunilor și scufundărilor, o nemaipomenită enciclopedie marină.

Deocamdată, e sigur că încă nu bănuiește identitatea lui Sydney Waltham cu Mr. Mellaire. Dar se întreabă, și lucrul ăsta nu e mai puțin vădit, dacă Mr. Mellaire n-a lucrat cumva sub ordinele lui Sydney Waltham.

Drace!

*

**

Ce noapte groaznică! Ce noapte uluitoare! Oare am dormit? Habar n-am. Totuși, parcă am ațipit câte puțin până la vreo trei și jumătate.

La ora aceasta, s-a produs o schimbare în mersul corăbiei. O schimbare și o potolire.

Nu mai era lupta îndărătnică și zadarnică a „Elseneurei” împotriva uraganului, țopăitul acela pe loc dacă mi-e îngăduit s-o spun.

Era de netăgăduit că mergeam, iar loviturile de pumn pe care le primisem până atunci încetaseră.

Ce se întâmplase? În loc de a mai merge cu corabia împotriva vântului, căpitanul West făcuse stânga-mprejur și' acum fugea de furtună.

Mergeam spre nord-est.

Pesemne că primejdia fusese amenințătoare, de vreme ce căpitanul West luase o asemenea hotărâre. Fiindcă direcția aceasta era cea din urmă, spre care s-ar fi convenit să ne îndrumăm.

Oricum, însă, zvârcolirile „Elseneurei” slăbiră și se răriră întrucâtva și putui să dorm cu adevărat.

La ora cinci fui trezit de bubuitura talazurilor care năvăleau pe punte și pe duneț, în timp ce apa găsea puțința să pătrundă până pe gangul ce ducea la cabine.

Stewardul îmi aduse cafeaua, pe care mă apucau s-o beau ca un echilibrist de circ, sprijinit pe perne și de cutiile de săpun. Am izbutit să duc la capăt această operație anevoioasă, privind cum clătinăturile corăbiei îmi plimbă pe jos cărțile și revistele, dintr-un capăt la altul al cabinei.

Possum, ieșit fără prevedere de sub pătură, chelălăia de spaimă către cărțile mele groase și legate, ce se izbeau zgomotos și care păreau că se reped asupra-i în fiecă clipă.

Nu-mi putui stăpâni râsul, când văzui că-i cade pe bot „Ce merge prost pe lume? De Chesterton, în timp ce eu mă încununai cu „Coroana de carton” desprinsă dintr-un raft.

— Tu ce crezi despre cutremurul ăsta? Întrebai pe steward, care-mi lua cu grijă din mâini, ceașca și farfurioara.

Omul galben ridică din umeri și ochii lui oblici se luminau cu un fulger iute.

— Eu bătrân, îmi răspunse, văzut multe ori lucruri astea. Văzut și mai rău. Dar acum timp murdar! Tare murdar! Multă treabă toată lumea!

Ce se întâmpla afară?

Pe la ora șase, în timp ce o lumină cenușie se strecura printre ferestruici, în puținele clipe când nu mai erau inundate, mă aplecai ca un gimnast pe marginea patului și-mi prinsei în zbor papucii. Îi încălțai tremurând, fiindcă erau reci și uzi. De pe gang, apa se prelinsese până în cabină.

Renunțai să mă îmbrac și, punându-mi doar un halat de lină, pornii la drum, lăsând pe Possum să scâncească din toate puterile, pentru că-l părăsesc.

Hotărârea mea era îndrăzneată. Mergeam încet, asta se înțelege. Din când în când, mă agățam cu vârful degetelor, fie la dreapta, fie la stânga, de orice reazim puteam găsi. Când aveam norocul vreunei pauze între două clătănături, mergeam ceva mai iute.

Eram lângă scară și voiam tocmai să mă agăț de parapetul ei, când se produse o zdruncinătură puternică a „Elseneurei”, pricina întregii mele nenorociri.

Corabia se aplecă pe partea dreaptă cu o iuțeală atât de năpraznică, încât mi se păru că am rămas în aer și fui aruncat ca un bolid în ușa cabinei căpitanului West.

Omul, așa am învățat, trebuie să-și croiască singur drumul în viață. Pe mare, învățătura asta se aplică și corăbiilor, și oaspeților ei. Cele o sută șaptezeci de livre pe care le cântăresc se năpustiră vijelios peste frumoasa tăblie lustruită de lemn și ușa zbură în țândări, împreună cu încuietoarea, care sări și ea.

Mă străduii, în chip caraghios și zadarnic, să opresc în treacăt traiectoria pe care o descriam. Dar nu izbutii decât să-mi rup patru unghii ale mâinii drepte și să zgârii pe suprafața lustruită patru dungi paralele.

Continuându-mi drumul drept înainte, năvălii drept în cabină.

Mă primii Miss West, îmbrăcată într-un elegant capot catifelat, cu ochii încă grei de somn și, de data aceasta, cu părul ei frumos nepieptănat și fluturând în voie.

Privirea ei uimită se încrucișă cu a mea, care era tot atât de mirată de ceea ce se întâmpla. Nu era tocmai momentul să-i cer iertare, cu atât mai mult

cu cât, continuându-mi cursa, descrisei în aer o curbă neașteptată, în urma căreia m-am prăbușit drept în mijlocul patului de aramă al căpitanului West.

Miss West începu să râdă.

— Intrați, vă rog! Nu vă sfiți!

Mă stăpâni cât putui, oricât de înciudat eram, ca să nu-i răspund repezit. Tăcui și mă mulțumii să-mi pun la subțioară mâna care mă durea rău.

Văzui pe steward, care urmărea pe covor, fără să le poată apuca, Biblia căpitanului West și niște note de muzică ale fiicei sale.

Nu pot tăgădui că, trântit pe pânțele în pat, aveam o mutră tare zăpăcită; cum și stewardul, de-a bușilea pe covor, era tot atât de caraghios, Miss West începu să râdă cu hohote.

Și, în loc să fiu supărat pe ea că-și bate pe față joc de mine, îmi dădui deodată seama că mă năpădește un alt simțământ.

În aceste jocuri ale vijeliei, era între ea și mine o apropiere atât de tragică, dar și caraghioasă totodată, încât încetam să mai fim străini unul față de altul.

Zarurile erau aruncate. Aveam înaintea-mi o femeie. O femeie pe care doream să-o strâng în brațe.

Oare și Miss West simți aceeași pornire nelămurită și mută, care-mi străbătu creierii și carnea?

Oricum însă, își înfrână râsul și mă dumerii încet, ca și cum am fi fost așezați unul în fața celuilalt într-un salon:

— Venisem aici cu stewardul, ca să-mi dau seama de pagubele pricinuite de furtună în cabina tatei, fiindcă el nu s-a culcat deloc.

— Auzisem din cabina mea cum dansează mobilele și bibelourile.

— Și deodată v-ați năpustit dvs. Dar ce vi s-a întâmplat? V-ați rănit cumva?

Privindu-mi mâna, îi răspunsei:

— Mi-am stâlcit puțin degetele.

— Sărman prieten! Își rosti ea compătimirea. Da, recunosc, ultima zdruncinătură a fost foarte puternică și ea v-a pricinuit tot necazul.

— Aveam de gând, reluai, să ajung pe dunetă, nu să dărâm ușa și nici nu mă prăbușesc pe patul tatălui dvs.

— Nici nu mă îndoiesc măcar!

O nouă serie de clătinături ne zgâlțâi și fu rândul stewardului de a se rostogoli ca un clown, strângând la piept lucrurile adunate.

Folosii o clipă prielnică și dispărui, ajungând la scara aceea năbădăioasă care, în urma plecării înainte a corăbiei, te făcea să cobori în loc să urci.

Ajunsei totuși teafăr la prima, sau dacă vreți ultima treaptă, gândindu-mă la Miss West, al cărei chip fermecător și desfătător îl aveam în fața ochilor.

Când ajunsei la capătul scării, „Elseneura” își recăpătă poziția firească și mă găsi la același nivel cu duneta.

Căpitanul West. În mantaua lui care strălucea în mii de picături de apă, cu pălăria lui impermeabilă mare și neagră, asemănătoare căștii vreunui erou legendar și cu picioarele vârâte încă în cizmele lui marine, era lungit pe

jumătate pe canapeaua din camera hărților și-și ținea picioarele pe peretele cabinei. El îmi surâse prietenos.

Mi se păru iarăși obosit și îmbătrânit. Trandafirul din obraji pierise. Acum avea obraji mai palizi și mai străvezii ca oricând; dar ei rămâneau limpezi și senini.

Pretutindeni pe corabie era apă. „Elseneura” se zbătea în tumultul acela spumos, urmărit neconținut de valuri enorme, care se întindeau și se spărgeau fără răgaz.

Aerul era ca o ceață de stropi de apă, care ne șfichiuiu și ne înțepau obraji, cum ar fi făcut-o mii de ace.

La cârmă, sub un adăpost boltit în formă de gheretă, care-i ocrotea prost, rămaseră doi inși acoperiți cu câte o manta, de pe care curgea apa șiroaie.

Le dădui „bună-ziua” și mă apropiai de ei.

Unul dintre ei era Tom Spink, bătrânul englez căruia i se putea încredința un asemenea post, cu toată vârsta lui. Celălalt era Billy Quigley, care făcea parte dintr-un „trio” vesel și foarte unit, alcătuit, în afară de el, de Frantz Fitzgibbon și Richard Giller.

De fapt, nu erau marinari adevărați și Mr. Mellaire îi socotea, în glumă, drept niște „zidari care și-au greșit cariera”.

Dar cei trei știuseră să se lupte, când a trebuit, cu ceata de ticăloși care-și avea „sediul” în partea de dinainte a corăbiei și cu care refuzaseră cu înverșunare să se înhăiteze. Astfel, fiind uniți și dârzi, ei izbutiseră să-și apere și să-și facă respectată libertatea.

Învelit în halatul meu ud, pe care vântul mi-l lipea mereu cu zgomot de trup, văzui că puntea „Elseneurei” fusese înecată în întregime. Mr. Pike și vreo șase inși se bălăceau în vârtejurile în care se vârașeră, până la genunchi.

Apoi, se produse o nouă clatinătură a corăbiei, puntea se înclină și toată apa se prăbuși în cascade prin găurile de scurgere.

Singurele pânze întinse erau cele trei puse pe catargurile de cafas. Nu se zărea niciuna din pânzele mici.

Nu văzusem niciodată vreo corabie, care să țină în bătaia vântului o suprafață atât de mică. Cele trei bucăți subțiri de pânză, întinse de uragan cu o strășnicie de fier, erau de ajuna și o minau cu o iuțea nebunească.

Înțelesei atunci pricina, pentru care căpitanul West se hotărâse să fugă dinaintea vântului „pampero”. El avusese de ales între a se resemna, sau a lăsa vasul să se scufunde.

După ce se scurse apa, descoperii pe dulgher și cele două ajutoare îndeletnicindu-se cu astuparea găurilor produse mai peste tot pe punte și cu fixarea unor grinzi noi, în locul celor care fuseseră frânte.

Văzui pe de altă parte pe Mr. Pike, srăduindu-se împreună cu câțiva oameni din echipaj să prindă o grămadă de scânduri sfărâmate și de oțel strâmbat, care se întindea pe o lungime de vreo sută de picioare.

Numai când mă uitai cu atenție, îmi dădui seama că era vorba de puntea lungă de oțel, care se rupsese.

Privind această luptă spinoasă a lui Mr. Pike și a piticilor săi cu acest berbec mișcător care, după frământările corăbiei, se arunca și lovea când într-o parte, când într-alta, nu mă puteam opri de a-mi aduce aminte de uimitoarea descriere a lui Hugo, cu privire la eforturile unui marinar ce încearcă să pună iar mâna pe un tun, căruia i s-au rupt odgoanele în timpul unei furtuni.

Marea, cum am mai spus, înăsprește inima omului. Începeam să simt cât e de adevărat lucrul acesta.

Tot atât de nepăsător ca și când, citind un roman, aș fi răsfoit foile cărții pentru a urmări drama pe care o istorisea stăteam acum pe dunetă, în halatul meu prefăcut în burete și priveam cu multă curiozitate, dar fără vreo grijă, pe oamenii care luptau sub mine, cu prețul propriei lor vieți.

Ei nu însemnau nimic.

În sfârșit, Mr. Pike izbuti să prindă epava punții de oțel, cu ajutorul unui odgon subțire, pe care-i fixă bine și începu să-l lege de catargul de dinapoi.

Tocmai în clipa aceea, un munte verzui de apă se ridică pe mare, gata să se năpustească pe puntea „Elseneurei”.

Toți oamenii din echipa de serviciu dădură în același timp drumul punții și fugiră pe unde putură, spre a se adăposti.

Mr. Pike nu se clinti. El privi rece și curajos puhoiul ce înainta, primindu-l în întregime.

Și se ivi puțin după aceea, ținând de capătul funiei, legată la vreme de piciorul catargului, puntea vagaboandă devenită acum captivă.

Oamenii apărură iar unul câte unul.

Întâi veni Faunul, surd ca o cizmă, care se apucă să dea o mână de ajutor lui Mr. Pike.

El fu urmat curând de Tony, grecul chinat de ideea sinuciderii, apoi de Shorty. Nancy încheia alaiul, cu obișnuitul lui aer deznădăjduit, de om care așteaptă să fie spânzurat.

În timp ce prăpădiții aceștia se osteneau să lege mai temeinic epava și s-o înțepenească, se abătu asupra-le un nou puhoi de apă.

De data aceasta, niciunul dintre ei, viteaz sau fricos, n-a mai avut când să-și caute un loc de scăpare. Pe suprafața spumoasă și bubuitoare care acoperea din nou puntea corăbiei, se iveau ici și colo câte un braț, un cap, un spate, odată cu scânduri rupte și bucăți răsucite de oțel, care dovedeau că epava punții de oțel suferise iarăși.

Ce se întâmplase cu Mr. Pike? Mărturisesc sincer că e singurul, a cărui soartă mă îngrijoră timp de câteva minute. Făcea parte din aceeași lume cu mine. Luam zilnic masa cu el. Ceilalți... Ei bine, nu, hotărât, ceilalți nu mă interesau!

Sutele de tone de apă sărată din Atlanticul de sud, cu care fusesem dăruiți, începuseră să se scurgă.

Dar nimeni nu izbutise încă să se ridice iar în picioare, când zării apărând pe Mr. Pike, acest moșneag uriaș, târând după el doi inși leșinați: Faunul și Nancy.

De data aceasta, îmi tresări inima în fața acestui omorător și îmblânzitor de sclavi, care-și punea viața în. Primejdie, înfruntând aceleași încercări ca și viermii pe care îi comanda și scăpă de la moarte pe doi dintre ei.

Aproape că plângeam, atât de mișcat eram! Cu o înfiorare de trufie, care-mi străbătea șira spinării și ajungea până la creier, mă simțeam nespus de mândru că fac parte, cu pielea mea albă și ochii mei albaștri, din aceeași rasă cu bărbatul acesta viteaz.

În ce privește pe ființele slabe și căzute pe care le comanda el, în ce privește pe cei cu pielea oacheșă, corciturile, cei cu sânge amestecat, lepădăturile și drojdia societății, sortite să slujească veșnic, adică pe cei care Miss West, tatăl ei și cu mine îi stăpâneam împreună cu el, simțeam din ce în ce mai mult că puteam fi necruțător față de toată omenirea aceasta inferioară.

De mii de generații și de sute de secole, oamenii aceștia fuseseră aduși pe lume, nu-i așa, Doamne? Ca să-i călcăm pe grumaz și să-i silim să muncească pentru noi.

„Elseneura” începu iarăși să se zbată și alte tone de apă se revărsară pe punte, târând cu ele de-a valma bucăți de lemn și oțel.

Și din nou se ivi în puhoiul înspumat uimitorul uriaș blond, Mr. Pike, târând după el două ființe leșinate pe care le puse la loc sigur, alături de dulgher, lângă balustrada din jurul catargului mare. Apoi, secundul se înapoie să-i ajute lui Larry să scape, fiindcă acesta se clătina pe picioarele lui neputincioase și dădea îndărăt cu doi pași, dacă înainta cu unul.

Veni apoi rândul greului, care se târa de-a bușilea și care ajunsese până aproape de balustradă, cu totul istovit dar fără să mai dea semne că se mai gândește la sinucidere. Însă în ciuda eforturilor pe care le făcea, nu izbutea să se agațe de balustradă. Atunci, apucându-l zdravăn de ceafă prin manta, Mr. Pike îl ridică prin aer cu o singură mână și-l aruncă în brațele dulgherului.

Urmă Shorty, cu obrazul însângerat, cu un braț care-i atârna țeapăn și fără cizmele de mare pe care i le smulseseră valurile. Mr. Pike îl culese ca și pe ceilalți și se întoarse încă o dată din drum, spre a se îngriji de Henry, începătorul. Pe acesta-l văzusem cu totul nemișcat, plutind pe apă ca un înecat, afundându-se și dispărând, spre a se ivi iar după câteva clipe și a fi în sfârșit aruncat pe dune.

Intrat în apă până la umeri, după ce fusese trântit în două rânduri în genunchi și acoperit de apă, Mr. Pike izbutise să prindă pe Henry și să-l aducă în partea din față a corăbiei.

După o oră, întâlnii în sufragerie pe Mr. Pike, cu hainele schimbate și ras proaspăt, venit să-și ia gustarea de dimineață.

Ce-aș fi putut spune unui asemenea erou, care se arătase vrednic de numele acesta? Să-i tămâiez însușirile și să-i adresez laude serbede?

Mă mulțumii să-i spun, cu o simplitate convingătoare:

— Dar știi că aveți o chereștea zdravănă, Mr. Pike!

— Eh, la naiba! Îmi răspunse, tot atât de simplu. Am făcut și eu vreo câteva băi, nu tocmai obișnuite.

Asta a fost tot.

O fi știut el oare, că eu fusesem în dimineața aceea mohorâtă, singurul om care-i privea de pe dunetă isprăvile uimitoare?

Isprăvi uimitoare? În mintea lui, îndeplinise pur și simplu, treaba pentru care era plătit. Atât.

Îl întrebai dacă sunt răniți în urma furiei valurilor.

— Ah! Spuse, au fost câțiva cu jolituri din cauza unor izbituri foarte puternice, dar fără oase rupte.

„Harry e silit să stea o zi în pat. A fost răsturnat de valuri și s-a lovit la cap. Mi s-a părut că Shorty are un umăr lovit rău”.

„Davis, ascultați-mă, a trebuit să fugă din patul de jos al chilioarei lui. Un val uriaș s-a năpustit în văgăună și a inundat-o. Muiat ca o cârpă udă, a fost silit să se întoarcă repede la locul de sus, cel pe care-l urâse atâta.” „E bună, nu? Când l-am văzut, nu m-am putut stăpâni de a râde cu poftă și de a-i ura să-și reînceapă acrobația cât de curând”.

Mr. Pike tăcu o clipă, apoi oftă:

— Simt că îmbătrânesc. Ar trebui să-i succesc gâtul, fără să mai aștept. Dar n-am curaj s-o fac. Îmi pare rău, dar așa e!

„Nu-i nimic! Cu toate acestea, tot va zbura peste bord înainte să ajungem noi la țintă”.

— Mă îndoiesc... îi spusei.

— S-ar putea ca până la urmă să nu-i succesc gâtul, dar într-un fel sau altul tot se va rostogoli în mare, cu un sac de cărbuni la picioare. Un sac greu, care nu se va desprinde niciodată. Nu se poate altfel!

„Pun rămășag cu dvS. Pe o livră de tutun, că așa se va întâmpla! „

— Țin rămășagul!

— S-a făcut! Și acum, tare aș îmbrăca la repezeală orice, că mi-e foame!

CAPITOLUL XXIV.

Spre „Capul anevoios”

De ce să mă ascund? Mă simt din ce în ce mai mult atras de Miss West.

Nu știu dacă făptura ei mă vrăjește într-adevăr, sau dacă singurătatea în care mă aflu mă face să descopăr în ea farmece neobișnuite, pe care nu le-aș fi luat în seamă dacă aș fi fost pe uscat.

Ceea ce nu pot tăgădui este că mă uit la ea ca la o femeie pe care o doresc tot mai mult, că mă frământă gândul la ea, că adesea mă ascund ca un ștregar, în spatele ușii vreunei cabine, ca s-o văd trecând fără să știe că sunt acolo.

De o sută de ori pe zi, recit în gând încântătoare versuri ale lui Richard de Gallienne: „Dacă soarta m-ar fi făcut femeie, De dimineață până seara M-aș fi privit într-una în oglindă Și aș fi repetat cuvinte dulci: „Sunt femeie!”

Și aș fi cântat, zeiță blondă, Frumusețea mea”.

Până acum, îmi făurisem despre femei o părere păcătoasă. Multe dintre ele, chiar prea multe, fugiră după mine, îndrăgostite de mine... sau de dolarii mei.

Dar de data aceasta, sunt îndrăgostit de-a binelea. Mi se spusese că voi „păți” într-o zi ca toată lumea. Nu voiam să cred. Și la urma urmelor, dacă s-a întâmplat, n-are nici un rost să mă mai necăjesc.

Bineînțeles, multă vreme noi n-am fost în cursul acestei călătorii decât doi camarazi adevărați.

În ce mă privește, cel puțin, timpul acesta s-a sfârșit. Pe aceea pe care am numit-o până acum Miss West, o voi numi de azi încolo, când voi vorbi de ea, Marguerite.

Marguerite... Ce nume drăguț! Un nume ușor, asemănător aripei unei păsări care-și ia zborul pe valuri. Un nume ușor și fermecător.

Margurite, așadar, e în vârstă de douăzeci și patru de ani. Cum am aflat? Foarte simplu.

Am întrebat pe Mr. Pike când s-a produs ciocnirea dintre „Dixie” și barca aceea cu vopori, la San-Francisco. M-a lămurit: în 1901.

Marguerite avea pe atunci doisprezece ani. Suntem în 1913, așa că socoteala e lesne de făcut. Are douăzeci și patru de ani. După cum se vede, aritmetica e o invenție minunată.

Binecuvântez neîncetat îndemnul care m-a hotărât să întreprind călătoria aceasta, care iese cu totul din comun. Cum se va sfârși, cu echipajul alcătuit din smintiții și ticăloșii ce se află pe corabie? Aceasta-i întrebarea. Bine sau rău, presupunerea e îngăduită.

Deocamdată „Elseneura” înaintează mereu, voinicește, împotriva tuturor piedicilor, spre Oceanul înghețat de sud și vijeliile Capului Horn. Ea târăște cu sine o întreagă dramă plutitoare, o dramă pătată de sânge.

Cât despre mine, eu plutesc mândru, împreună cu stăpânii corăbiei, deasupra nenorocirilor și suferințelor zilnice, al căror martor sunt. Ele nu mă ating întru nimic, și dacă vreau să dăruiesc ochilor o priveliște odihnitoare, nu am aproape de mine pe Mărguerite?

Dar să ne reluăm firul povestirii.

Azi e 1 iunie. Au trecut zece zile de la necazurile pricinuite de „pampero”.

Îndată ce vremea a devenit priicioasă, căpitanul West a schimbat iarăși direcția corăbiei și, cu vântul în pânze, am izbutit să câștigăm timpul pierdut. Ne-am continuat drumul și ne aflăm acum la înălțimea insulelor Falkland, având rând pe rând ceață și ploaie, furtuni și vreme potolită.

Coasta Argentinei se zdrobește spre vest, dincolo de orizont și azi-dimineață am atins al cincizecilea grad de latitudine sudică. Aici, de fapt, începe pentru marinari trecerea Capului Horn. Ea se sfârșește la Pacific, la aceeași latitudine.

Timpul e frumos și, deocamdată, „Elseneura” alunecă sub o adiere prielnică.

Din zi în zi crește frigul. Înăuntrul corăbiei, duduie soba bine încălzită din salonul cel mare și ușile sunt deschise, ca să se poată răspândi în toate cabinele de dindărăt, căldura plăcută și îmbietoare.

Dar afară frigul e aspru și mușcător. Când ne plimbăm pe dunetă, sau ne încumetăm să mergem pe puntea îngustă de oțel, Marguerite și cu mine ne îmbrăcăm cu veșminte groase. Puntea aceea vestită a fost reparată cum s-a putut și așezată la locul ei.

Am făcut o vizită la coteț, reparat și el de dulgher. Bietele păsări sunt într-o stare de plâns, fiindcă, apropiindu-ne de iarna strașnică de la Capul Horn, unde ele ar fi avut nevoie să aibă toate penele ca să le țină cald, dimpotrivă năpârlesc. Asta din pricină că acum e vară în țările de unde vin.

Legea anotimpurilor e răsturnată aici, dar ea nu încetează să se facă totuși simțită pentru sărmanele păsări.

*

* *

Ieri au început să se facă pregătiri serioase și prea puțin liniștitoare, în vederea trecerii Capului Horn.

Nu numai că au fost cercetate în amănunțime funiile și vintrelele, de sus și de jos, ale tuturor catargurilor, iar mânuirea și funcționarea lor au fost simplificate cât mai mult cu putință, dar s-au întins „funii de ajutor” de la un capăt la celălalt al punții, la înălțimea umărului, pentru ca oamenii care ar fi răsturnați de valuri și amenințați să fie târați de ele, să aibe de ce să se agațe.

În afară de asta, cele două uși de fier de la babord și tribord, care duc de la cabină spre puntea principală, au fost închise bine, și astupate cu câlți. Ele nu se vor mai deschide, decât când vom ajunge în Pacific, plutind spre nord.

În timp ce noi ne pregătim astfel, ca să ne luptăm cu „Capul anevoios” (acesta e porecla pe care o dau marinarii Capului Horn), unul dintre locurile cele mai vijelioase și mai de temut de pe glob, situația de pe bord se întunecă.

Azi-dimineață, Petru Marinkowitsch, unul din oamenii echipei lui Mr. Mellaire, a fost găsit ucis. I se aplicaseră mai multe lovituri de cuțit și una dintre ele îi tăiasse beregata.

Dar care din oamenii echipajului o fi săvârșit crima? Unul sau mai mulți? E greu de aflat taina acestei ticăloșii.

Spre amiază, corpul a fost aruncat peste bord, cu obișnuitul sac de cărbuni. E un fapt divers acum și fără însemnătate.

Dar nu se poate tăgădui că spiritele sunt încordate. Fiecare așteaptă ceva, fără să știe ce anume.

În cursul zilei, mi-am îndreptat pașii spre partea din față a corabiei și am simțit prima dată trădându-le o vrăjmășie surdă împotriva mea.

Cu toate că nu sunt decât un călător oarecare, fac parte din clasa asupritorilor, care domnesc în partea de dindărăt. Nu mi-a făcut nimeni nimic, dar mi-am dat seama că oamenii au ceva cu mine, din ura pe care o zăream în unele priviri ce-mi erau aruncate, ca și din aceea ce se ghicea în ochii celor care dinadins întorceau capul în altă parte.

Numai Mulligan Jacobs și Charles Davis au fost mai lămuriți.

— Ați scăpat bine! Îmi mormăi pe sub nas Mulligan Jacobs. Cobaiul ăla de Petro Marinkovitch e bine unde e! S-a lăsat ucis ca un purcel. Viața i-a fost

păcătoasă și păcătoasă i-a fost și moartea. Cel puțin nu mai e silit să se istovească pe lumea asta.

„Sunt destui pe bord, care trebuie să-i invidieze soarta. Îi așteaptă suferințe și mai mari”.

— Ce vrei să spui? Îl întrebai.

— Tot ce vrei să înțelegeți... Îmi răspunse cu un zâmbet groaznic smintitul de Mulligan Jacobs.

Cât despre Charles Davis, spre a cărui celulă de fier îmi aruncă-i privirea în treacăt, el izbucni într-o veselie zgomotoasă.

— O poveste „pe cinste” pentru tribunalul din Seattle, nu-i așa Mr. Pathurst? Cazul lui Marinkovitch nu va face decât să dea mai multă greutate cazului meu.

„Ha! Ha! Ha! Veți vedea tărăboiul, când se vor năpusti reporterii asupra istoriei ăsteia. „Elseneura,, corabia iadului! Vor avea ce să scrie!”

Îl întrebai dârz:

— De ce-i „Elseneura” o corabie a iadului?

— De ce? Doar ați văzut cum s-au purtat cu mine! Ați văzut ce chinuri am îndurat!

— Am văzut că ești un ucigaș și nu încetez să te socotesc astfel!

— Bine! Curtea va hotări! Nu veți avea alt rol, decât acela de a mărturisi faptele.

— Voi mărturisi că, dacă aș fi fost în locul secundului, te-aș fi spânzurat numaidecât de vârful unei vergi.

Ochii lui Davis scânteiară.

— Înaintea tribunalului, îmi răspunse cu glas răgușit, vă voi aminti convorbirea aceasta, după ce veți depune jurământul. Răbdarea acestui om trezea fără voie în mine admirație, mărturisesc sincer.

Privii locul acela strâmt, cu pereții de fier, pe care-l pustiise vântul „pampero” și-l inundase apa. Vopseaua albă care acoperea metalul se cojise și apăruseră pete mari de rugină. Podeaua era de o murdărie respingătoare, zăceau pe ea gamela și farfuria care slujiseră prăpăditului de Davis, cu câțva timp înainte. Haine și rufe ude și murdare erau trântite unele peste altele. Nu mai puțin udă și tot atât de murdară era bocceaua cu hainele lui de schimb.

Davis se afla în același pat în care îl omorâse O'Sullivan. De luni de zile trăia în cocioaba asta îngrozitoare. Și va avea de zăcut alte luni aici, dacă va vrea să trăiască.

Puterea lui de viață, vrednică de a unui animal, mă minuna la culme. În același timp, ființa asta mă știrbea.

Exclamai:

— Ei aș! Tribunalul maritim... Vorbești prea mult de el. Ești cel puțin atât de sigur, că o vei duce până la sfârșitul călătoriei?

„S-au făcut rămășaguri, știi, în privința șanselor pe care le ai, ca să ajungi sau nu la Seattle.”

Când îmi auzi cuvintele, ciuli urechile și se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

— Ha! Ha! Ha! Rânji. Și dacă v-aș cere precizări, v-ați încumeta să mi la dați?

— În tot cazul, pot să-ți spun că eu am pus rămășag că vei ajunge până la capătul călătoriei.

— Înțeles. Prin urmare, alții au pus rămășag că nu voi ajunge. Ha! Ha! Ha!

„Asta-i lovitura ce se pregătește. Sunt pe „Elseneura” inși interesați, bănește, să dispară.

În această clipă, stewardul, care venea dispre partea de dinapoia corăbiei, se opri la rându-i. În fața ușii chilioarei strâmte și mârșave și ascultă convorbirea, rânjind.

Îndată ce-l zări, Charles Davis reluă:

— Din ce în ce mai bine! Veți mărturisi toate astea la Seattle, dacă nu cumva ați mințit pe un biet bolnav sau dacă nu veți minți chiar în fața Curții, după ce veți fi câțiva inși interesați bănește să dispar! U.

— Ne-am înțeles, răspunsei. Voi mărturisi! Dar vorbind since mă tem că, de acum și până atunci, voi pierde rămășagul.

— Pierdeți sigur... interveni stewardul. El îndată mort.

— Prindeți-vă cu el, Mr. Pathurst! Strigă Davis. Vă dau un sfat bun. Voi trăi până ce se va sfârși călătoria, vă jur. Haide steward, cât pui?

— Cinci dolari, zece dolari, douăzeci dolari., răspunse galbenul dând din umeri, ca să arate că nu se sinchisește de sumă.

— Foarte bine, steward! Mr. Pathurst ține prinsoarea. Sunteți de acord cu douăzeci de dolari? Adăugă, privindu-mă.

— Dar, de ce, îl întrebai, nu faci tu singur prinsoare cu el?

— Am s-o fac și pe asta! Vrei, steward? Pun rămășag, cu tot curajul, pe douăzeci de dolari, că nu voi muri.

Stewardul făcu semn cu capul, că nu vrea.

— Atunci, douăzeci de dolari contra zece?! Se înverșună muribundul. Ce mai stai la îndoială?

— Dacă tu trăit, eu pierd și plătesc la tine. Dacă tu murit, eu câștigat: dar tu crăpat atunci și nu plătești la mine.

Și stewardul se duse.

— Foarte frumos, n-am ce spune! Încheie înfuriat Charles Davis. Și asta veți mărturisi, Mr. Pathurst. Ce mai pradă pentru reporteri!

*

* *

Cercul galbenilor, care se întrunește mereu în odaia bucătarilor, are oarecari bănuieli cu privire la uciderea lui Marinkovitch, dar nu îndrăznește să le dea în vileag.

În afară de clătinări din cap și de șoapte nedeslușite, n-am putut afla nimic nici de la Wada, nici de la steward. Am încercat, să descos pe unul din

cei doi galbeni care repară pânzele. Dar în loc să mă lămurească, mi s-a plâns că mâna lui rănită îl doare cumplit, și că ar fi mulțumit, dacă ar putea să găsească un chirurg la Seattle.

Am stărut. Dar mi-a răspuns că mortul nu era nici japonez, nici chinez, așa că nu-i pasă de cele întâmplate.

Îl întrebai până și pe Louis, corcitura aceea anglo-chineză, care vorbește englezește cu accentul de la Oxford. Îl întâlnii în drum spre cămară, unde se ducea să ia niște alimente.

El fu ceva mai vorbăreț, după ce avu grijă să mă încredințeze că el face parte dintr-o rasă deosebită de cea a oamenilor din echipaj.

— Astfel că, mă lămuri, politica noastră cea mai chibzuită constă în aceea că-i lăsăm să se descurce între ei. Am discutat chestiunea între noi și soluția aceasta ni s-a părut bună.

„Altceva nu vă pot spune, Mr. Pathurst, cu desăvârșire nimic.

„Dealtfel, puneți-vă în locul meu. Am de lucru și în partea de dinainte și în cea de dindărătul corăbiei și sunt neîncetat printre marinari. Când mă aflu în mijlocul lor, sunt unul dintre atâția inși.

„Singurul meu compatriot pe corabia aceasta este stewardul. Wada, servitorul dvS. Și cei doi reparatori de pânze sunt japonezi. Ei sunt, cum să vă spun, un fel de rude îndepărtate.” „Cu toate acestea, ne-am alăturat strâns, pentru a ne apăra împreună drepturile când s-ar ivi prilejul. Și prima poruncă a grupului nostru este: tăcerea”.

— Uiți pe Shorty... spusei, amintindu-mi deodată aprecierea lui Mr. Pike cu privire la naționalitatea sa destul de împetrișată.

— Ah! Noi nu-l socotim ca pe unul dintre ai noștri. Are ceva de portughez, ceva de malaiez și, recunosc, și ceva de japonez. În totul, însă este o ființă corcită rău și degenerată. Apoi, mai e și netot. De la început l-am îndepărtat din cercul nostru.

„Astfel că-mi îngădui să închei, Mr. Pathurst, că ne aflăm prea puțini pe bord și suntem siliți să păstrăm cea mai strictă neutralitate”.

— Drace! Strigai. Nu prea vezi lucrurile în bine. Cum crezi oare că se vor sfârși?

— Ah! Presupun că e foarte probabil să ajungem la Seattle... În tot cazul, un anumit număr dintre noi.

„În cursul îndelungatei mele cariere maritime, n-am văzut niciodată, o repet pentru a o suta oară, un asemenea echipaj, un asemenea amestec de smintiți, ticăloși și tâmpiți.

„Vă rog să observați că nu numesc pe nimeni, Mr. Pathurst. Altminteri, s-ar putea să mă căiesc.

„Așadar, eu sunt numai Louis, bucătarul. Îmi îndeplinesc corect și sincer slujba și nu văd nimic. Îmi păzesc pielea. Mi-e destul!

Îi spusei:

— E dreptul tău. Ah! Încă o întrebare. Vei răspunde, dacă socotești că se cuvine.

„Charles Davis e dintre cei care, după părerea ta, vor ajunge la Seattle?
— Vă mulțumesc pentru bunăvoință, Mr. Pathurst.

„Ei bine, nu cred. Stewardul ne-a povestit că ați pus rămășag că va ajunge. Jocul e primejdios și miza nu-i sigură.

„Nu peste mult timp vom avea de înfruntat trecerea Capului Horn. Nu-i o treabă ușoară, o știu din experiență. Suntem în toiul iernii și mergem de la est spre vest.” „Închisoarea de fier a lui Davis va fi neconținut inundată, săptămâni la rând. Va fi mereu apă, acolo. Chiar un om zdravăn s-ar putea înăbuși într-o asemenea văgăună și și-ar lăsa acolo viața. Ei bine, Davis e bolnav, putred de bolnav.” „Știința doctorilor i-ar putea prelungi viața mai mult sau mai puțin, în condiții normale. Dar în grozăvia de furtuni năprasnice, în care vom intra, viața i se va sfârși repede. Asta-i părerea mea.” „Mr. Pathurst, respectele mele!”

Și pântecosul Louis îmi făcu o plecăciune mare.

CAPITOLUL XXV.

Semne neplăcute.

În ultimele trei zile, au fost două semne foarte neplăcute.

Mr. Mellaire continuă să alunece pe o pantă primejdioasă. E limpede că nu poate îndura gândul că se află pe aceeași corabie cu omul care a jurat să răzbune uciderea căpitanului Somers, mai ales când acest om este temutul Mr. Pike.

Am băgat de seamă, Marguerite și eu, că al doilea locotenent avea mereu ochii umflați și congestionați și obrazul slăbit.

Astăzi, s-a dezvăluit taina.

Wada nu prea iubește pe Mr. Mellaire și azi-dimineață, în timp ce-mi aducea gustarea, am înțeles numaidecât, din licărirea răutăcioasă care țâșnea din ochii lui oblici, că avea să-mi istorisească lucruri interesante.

Iată, așadar, ce-am aflat:

De mai multe zile, stewardul și el se străduiau să găsească soluția unei probleme ciudate. Dintr-o damigeană care conținea cincisprezece litri de spirt denaturat și era așezată în camera cea mare de dindărătul corăbiei, lipsea regulat câte o cantitate. Cei doi inși și-au împărtășit observația și au hotărât să lucreze așa cum ar fi făcut însuși Sherlock Holmes.

La diferite ore ale zilei, ei măsurară cantitățile de spirt ce dispăreau din damigeană. Și ajunseră astfel la constatarea că scăderile se produceau totdeauna după prânz. Însemna, așadar, că vinovatul nu putea fi decât al doilea locotenent sau dulgherul, singurii care mănâncă împreună cu ei în odaia aceea.

Nu le mai era greu să urmărească faptele până la capăt.

Într-adevăr, de fiecare dată când Mr. Mellaire sosea și pleca odată cu dulgherul, cantitatea de alcool nu scădea deloc. Același lucru de fapt se întâmpla și când dulgherul pleca ultimul.

Dar dacă Mr. Mellaire mai întârzia la masă, scăderea se producea la sigur. Și încheierea ce se putea trage era tot atât de orbitoare ca soarele. Din

ziua aceea, stewardul a dus damigeana în cabina lui, pe care o încuie de câte ori iese.

Alcoolul denaturat este o otravă înfricoșătoare. Cât de vânjoasă o fi constituția lui Mr. Mellaire, așa un bărbat de cincizeci de ani, de vreme ce a fost în stare să înghită aproape o săptămână o băutură atât de tare? Prin urmare, n-are de ce să ne uimească obișnuita înfățișare a ochilor lui. Dar cum nu l-a ucis băutura asta?

Tare așa avea poftă să atrag luarea-aminte a lui Mr. Pike asupra acestei descoperiri. Dar șovăii s-o fac, fiindcă dacă află cine este într-adevăr Mr. Mellaire, se va săvârși o crimă, fără îndoială.

În acest timp, continuăm să plutim spre sud, îndepărtându-ne din ce în ce mai mult spre vârful atât de neprimitor al continentului american.

Astăzi am. Făcut o linie închipuită, trasă de la strâmtoarea lui Magellan la insulele Fankland; iar mâine, dacă nu ne va părăsi vântul, vom recunoaște coasta Țării de Foc, aproape de intrarea strâmtoării Le Maire, prin care se gândește căpitanul West să treacă.

*

* *

A doua întâmplare de care vorbeam adineauri s-a produs în noaptea din urmă.

Mr. Pike nu e prea vorbăreț și nu spune tot ce știe. Dar deschide ochii în patru și nu se sperie de jocul primejdios, în care este de datoria lui să intre.

De la uciderea lui Marinkovitch, m-am putut încredința în mai multe rânduri, în cursul plimbărilor mele târzii, pe puntea îngustă aeriană, că Mr. Pike nu se încumetă niciodată să meargă pe puntea principală, după căderea nopții.

Într-o seară, așadar, eram pe puntea de oțel și mă duceam spre coteț, în „serviciul comandat”. Fusesem însărcinat de Marguerite să văd dacă stewardul îi îndeplinise bine toate poruncile, dacă mușamaua pentru ferirea florilor de frig era pusă la locul ei, dacă ventilația era bună și dacă soba cu gaz ardea bine.

Constatând că stewardul își îndeplinise datoria fără greșală, ca de obicei, mă pregăteam să mă înapoiez spre partea de dindărăt a corăbiei, când îmi fu atrasă atenția de țipetele stranii ale unei cete de pinguini care zburau deasupra valurilor, țipete în care se amestecau și răsuflarea greoaie, ceva mai îndepărtată dar lesne de recunoscut, a unei balene.

Era o noapte înstelată și fără lună și, sub vântul Țării de foc, „Elseneura” alerga fără greutate cu opt noduri pe apele liniștite.

Mă oprii în umbra unei luntre.

De acolo, zării pe Mr. Pike stând în picioare pe acoperișul locuințelor echipajului. Nu se mișca și părea că ascultă.

Deasupra noastră, pe puntea principală, se auzeau iarăși o sumedenie de șoapte, printre care putui să deosebesc glasurile lui Kid Twist, Nosey Murpy și Bert Rhine, cei trei tovarăși de rele.

Steve Roberts era cu ei, cu toate că nu făcea parte din banda lor; de asemeni, Mr. Mellaire. Așadar, era ceva necurat la mijloc.

Curios să știu ce avea să urmeze, cu alte cuvinte ce dramă se pune la cale cu atâta chibzuială, nu mă clintii și rămăsei pitit în umbra luntrei.

Trecură cinci minute. Apoi zece. Ticăloșii continuau să vorbească în șoaptă. La rându-le, pinguinii țipau asurzitor, iar balena se apropiase de noi. Ea atinse chiar atât de aproape „Elseneura”, încât apa sărată pe care o improșca ajunsese până la mine. Enormul cetaceu ar fi putut fi lovit lesne cu o piatră.

Mr. Pike, care nu se vedea bine din pricina întunericului, auzii zgomotul apei zvârlite de balenă și întoarse capul spre mine. Dar nu mă zării și începu să asculte iar murmurele acelea tainice.

Pe unul din colțurile locuințelor echipajului fu așezată o scară, iar pe scară se cățara cineva încet. Era Mulligan Jacobs.

Apariția lui se datora întâmplării? Sau era trimis de ceilalți, ca iscoadă! Nu știu.

Aflai însă pe neașteptate de ivirea lui, auzind răcnetul lui Mr. Pike.

— Ce dracu face acolo?

În același timp, întrevăzui în întuneric silueta cenușie a lui Mulligan Jacobs, înălțându-se înaintea secundului.

— Ce fac...?! Ce vă pasă?! Răspunse noul sosit, pe un ton dușmănos.

Dedesubt, glasurile amuțiseră. Pesemne că toți ticăloșii ciuliseră urechile și-și încordaseră atenția.

— Ah! Mulligan Jacobs asta!... Un tip făcut anume ca să zăpăcească pe psihologi și să tăgăduiască toate concluziile lucrărilor lor. Ei nu se urnea din loc, făptura șubredă cu șira spinării răsucită singur și fără teamă în fața secundului.

Mr. Pike revărsă asupra-i un potop de amenințări înspăimântătoare și de înjurături, pe care nu mă încumet să le reproduc.

Și-l întrebă din nou: ce caută și ce face acolo?

— Mi-am uitat a... aici... tutunul, când am fost., să înfășor odgoanele, spuse Mulligan, de parcă improșca venin.

— Șterge-o numaidecât! Urlă Mr. Pike, sau te zvârl jos cu tutun cu tot!

În loc să se dea îndărăt, Mulligan Jacobs făcu un pas înainte și-i zării umbra care, datorită clătinării corăbiei, se legăna sub nasul secundului. Mr. Pike se înăbușea de o furie cumplită. Nu putu să rostească decât atât:

— Jacobs!... Pentru numele lui Dumnezeu... Ia seama!

— Ești o bestie bătrână! Răspunse obraznic stârpitura.

Mr. Pike îl apucă de guler și-l ridică, zgâlțâindu-l.

— Vrei să cobori de bunăvoie?... Sau vrei mai bine să te duci de-a dura?

— Întâi să-mi vorbești cuviincios... Și apoi să-mi dai drumul!

Secundul scutură din nou pe beteag și zbieră.

— Cobori? Da sau nu?

— Ești o brută!

— Nu repeta!

— O brută! O brută! O brută bătrână! Spuse gâfâind Mulligan Iacobs.
Și fu zvârlit.

El zbură în noapte ca o ghiulea, repetând mereu, ca o mașinărie învârtită din nou:

— Brută! Brută! Brută bătrână!

Apoi, se prăbuși printre cei care conspirau jos. Unul dintre ei se pomeni cu el pe cap, ceea ce amorți căderea lui Mulligan Iacobs și-l feri să-și zdrobească oasele pe podeaua punții.

Se auziră barecare mișcări și mormăituri.

Mr. Pike merse câțiva pași, scrâșnind din dinți; apoi, se opri, își puse coatele pe parapetul punții de oțel, își sprijini capul pe mâini și murmură:

— Unde vom ajunge, Dumnezeuule mare? Unde vom ajunge?

CAPITOLUL XXVI.

Capătul lumii.

Zilele devin din ce în ce mai posomorâte, soarele își micșorează căldura și, la fiecare amiază, cu prilejul trecerii sale spre meridian, coboară mereu mai jos în cercul Nordului. Toate stelele cu care ne obișnuisem au dispărut de multă vreme și s-ar părea că soarele vrea să le urmeze.

Lumea pământescă.

— Singura cel puțin, pe care o cunosc – a pierit și ea, spre Nord.

Acest ocean trist și singuratic, cenușiu și friguros, pare sfârșitul Universului, prăpastia fioroasă în care dispare totul. Și cu cât se urâtește vremea, cu cât se face mai rece, cu atât mai puternic țipă în noapte pinguinii, cu atât mai mult se bălăcesc printre valuri marile cetacee, plescăind îngrozitor.

Fără răgaz, albatroșii mari și cenușii, care par îmbătrâniți în lupta lor neconținută împotriva vijeliilor Capului Horn, se rotesc în aer.

— Pământ! A strigat ieri-dimineață santinela de pe catarg.

M-am înfiorat când am văzut pământul, primul pe care-l atingeam de aproape de la plecarea noastră din Baltimore... acum câteva secole.

Pe firmament nu era nici o rază de soare. În locul ei, o păclă umedă și rece, însoțită de un vânt aspru care pătrundea în haine.

Pe dunele, termometrul arăta două grade sub zero. Din când în când, mici rafale de zăpadă ne biciuiau obraji.

Tot pământul pe care-l putem vedea era acoperit de zăpadă. Un lanț lung și alb de piscuri joase ieșeau la suprafața oceanului. Nu se vedea nici un semn de viață. Era un pământ abrupt, sălbatic și pustiu, părăsit.

Pe la ora unsprezece, atinserăm intrarea strâmtoarei Le Maire.

Rafalele de zăpadă încetară, vântul reîncepu să bată mai regulat și fluxul se statornici în direcția spre care mergeam noi.

Având semnele acestea prielnice, căpitanul West nu șovăi. Dădu lui Mr. Pike ordine rezezi. Omul de la cârmă schimbă drumul și cele două echipe de serviciu, trăgând de scripete, desfășurară pânzele mici și mari din vârful catargurilor.

„Elseneura” se avântă spre intrarea strâmtă, cu ajutorul vântului și cu toate pânzele întinse.

Căpitanul West își dădea seama de primejdiile care îl amenințau, înfruntând acest înspăimântător cimitir al corăbiilor; cu toate acestea, vroia să-și încerce norocul.

Sub această dublă îmboldire a curentului și a vântului, priveam înșirându-se într-o iuțea ameziță de o parte capurile stâncoase ale Țării de Foc, iar de alta coasta ciopârțită a Insulei Statelor.

Deodată, căpitanul West șterse mașinalicește sticlele, duse binoclul la ochi și-l îndreptă spre un fel de fiord, foarte sălbatic, deschis între două ziduri de stânci negre, pe care nici zăpada nu se putuse agăța. Luai și eu binoclul și privii la rându-mi.

Mă străbătu un fior, mărturisesc, atunci când văzui ieșind din apă catargurile unei corăbii, care trebuie să fi fost tot atât de mare ca a noastră și al cărei naufragiu nu părea să se fi întâmplat demult.

— Fără îndoială, observă Mr. Pike, e unul din vapoarele acelea germane care fac numai transporturi de nitrat.

Căpitanul West întări aceste cuvinte printr-un semn de aprobare și continuă să se uite la epavă, spunând:

— Pare părăsită cu desăvârșire. Cu toate acestea, Mr. Pike, trimiteți pe catarguri pe cineva cu ochi buni și cercetați și dvS. Înșivă.

„Poate că sunt pe uscat oarecare supraviețuitori, care încearcă să facă semne”.

Dar nu se văzu nimic și ne urmarăm drumul.

Mr. Pike era încântat de norocul nostru. Măsura puntea în lung și în lat, frecându-și mereu mâinile de bucurie și râzând de unul singur.

Mă lămurii că nu mai atinsese strâmtoarea Le Maire de prin 1888 și adăugă că-și amintește de unii căpitani care, nici măcar o dată în cursul a vreo patruzeci de înconjurări făcute pe la Capul Horn, nu putuseră folosi drumul acela, cel mai scurt. Trecerea obișnuită este, dincolo de Insulele Statelor, mult mai jos, spre sud și est.

Ei bine, în ceea ce privește acest capăt al lumii, „Capul Horn”, „Instrucțiunile nautice” sunt răspiccate: „Milă cu milă și, dacă trebuie, metru cu metru, îndreptați-vă cât de grabnic puteți spre vest! „

La începutul pupă-amiezii, ieșirăm din strâmtoare și curentul ne părăsi. Dar, mereu în bătaia vântului Țării de Foc, continuarăm să alunecăm regulat, de-a lungul continentului, cu opt noduri pe oră.

Mr. Pike nu-și mai putea stăpâni bucuria. Niciodată nu-l văzusem încă atât de vorbăreț.

— Bătrâna mea „Elseneura”, vorbi el către sine însuși, duci pe partea de dinainte o putreziciune îngrozitoare. Dar Dumnezeu veghează asupra-ți pentru ceea ce duci pe partea din urmă!

Fără să se poată smulge de pe dune, își trosnea degetele și-și freca mâinile, cântând încet fragmente din Liturgia de Crăciun.

Și-și repeta de o mie de ori:

— Numai să nu sufle prea tare vântul! Asta-i totul!

„Măine dimineață, dacă nu se ivește vreo piedică, vom fi trecut de „Capul anevoios„ și, cu iuțea cu care mergem, îl vom fi lăsat cu douăsprezece sau cincisprezece mile în urmă. Măreață ispravă!” „Niciodată în viața mea nu mi-a fost dată fericirea asta!”

În unele clipe se răzgândea, scădea vocea și părea că mormăie o rugăciune:

— Vântul, da, el e totul!... Numai dacă ar ține așa cum suflă acum... încă puțin...

Mr. Mellaire era cu totul de altă părere.

— E cu neputință de crezut că vom trece în chipul acesta! Spuse. Nu s-a întâmplat încă niciodată așa ceva.

„Așteptați puțin... Se apropie furtuna. Ea se ridică totdeauna dinspre nord-vest, ca un fum”.

— Atunci, întrebai, o corabie nu poate izbuti, după părerea dvs., să atingă Capul Horn dintr-o dată?

— Sunt prea mulți sorți potrivnici, îmi răspunse și prea puternici!

„Vreți să punem rămășag? În lipsă de altceva, ne vom distra...” „Mă prind, deci, pe o livră de tutun, că de acum în douăzeci și patru de ore vom merge încet de tot, având numai câteva pânze întinse”.

„Și așa pune tot atât de bucuroși rămășag zece livre contra cinci, că nu vom fi în vestul Capului Horn, înainte de a se fi scurs o săptămână”.

„Cât despre întreaga trecătoare, care se întinde după cum știți de la a cincizecea paralelă din Atlantic la a cincizecea din Pacific, ei bine! Mă prind pe douăzeci de livre contra cinci, că înainte de două săptămâni, cel puțin, n-o vom fi depășit!”

— S-a făcut!

Trecând de strâmtoarea Le Maire, după ce lăsase triumfător în urmă toate primejdiile obișnuite, căpitanul West a coborât iar în salonul cel mare, s-a lungit în fotoliu, cu picioarele vârate în papuci și și-a reluat cutia cu țigări.

N-a făcut nici o reflecție și ne-a lăsat, pe Marguerite și pe mine, să cântăm bucuroși izbânda repurtată.

Și azi-dimineață, pe o mare liniștită și cu o adiere mângâietoare, Capul Horn ne-a apărut la o distanță de mai puțin de șase mile spre nord.

Da, el era!

Întâlnind pe Mr. Mellaire, îl întrebai râzând:

— Care-i azi prețul tutunului?

— În urcare, n-aveți grijă. Mi-aș dori să am o mie de rămășaguri în felul celui pe care l-am făcut cu dvs.

Îmi îndreptai privirea pe mare și spre cer. După fuga grăbită a spumei care clocotea în urma noastră, putui să-mi dau seama de iuțea cu care mergeam și nu descoperii nimic, în stare să îndreptătesc neliniștea celui de-al doilea locotenent.

Timpul era într-adevăr minunat. Numeroase găște sălbatice zburau în jurul corăbiei și stewardul se distra, prinzându-le cu ajutorul unui ac îndoit și prevăzut cu o momeală legată la capătul unei sfori.

Pe dunetă întâlnește pe Mr. Pike. Mă salută cu un mormăit.

Îi spusei într-o doară:

— Ei bine, suntem pe cale să trecem „Capul anevoios”!

Fără să-mi răspundă de-a dreptul, secundul se întoarce și se uită, cu aerul cel mai încruntat pe care i-l văzusem vreodată, spre cenușiuul ce se zărea la sud-vest.

Apoi, murmură ceva neînțeleș, și-l rugai să repete.

— Spun că se pregătește o vreme afurisită. Nu vedeți? Clătina din cap.

— Atunci, pentru ce credeți că strângem pânzele de sus.

Ridicai ochii.

Oamenii erau cățărați pe catarguri. Rândul de sus de pânze era strâns și se începuse strângerea rândului al doilea.

Vântul dinspre nord urmă totuși să ne împingă încet-încet. Chiar prea încet, pentru un cunoscător.

— M-aș lăsa spânzurat, îi strigai, dacă se arată un singur semn că se apropie vreme rea!

— Duceți-vă să vă uitați la barometru, mormăi Mr. Pike și vă veți încredința singur!

Mă dusei în camera hărților și găsii pe căpitanul West, pregătindu-se să-și încălze cizmele de mare. Până să mă mai uit la barometru, pregătirile căpitanului mă și convinseseră.

Dar și barometrul întărea prevestirile secundului. De când cu „pampero”, nu coborâse niciodată atât de mult! L-am privit înspăimântat.

— Programul obișnuit al Capului Horn... îmi spuse căpitanul, zâmbind și ridicându-se, înalt și slab, ca să-și îmbrace mantaua.

Era tare mulțumit.

Întrebai:

— E încă departe vijelia?

Fără să-mi răspundă, căpitanul West ridică mâna, făcându-mi semn să ascult.

„Elseneura” înainta anevoie. De afară venea până la noi, ca o bubuitură surdă, zgomotul pânzelor dezumflate, care plesneau și se împiedicau de catarguri.

Nu trecură nici cinci minute și „Elseneura” se culcă pe o parte, în timp ce printre scripete, pânze și catarguri se înălțau șuierăturile care prevesteau uraganul.

— Țasta-i începutul!... Îmi spuse căpitanul West.

Auzii pe Mr. Pike urlându-și ordinele și-mi simții inima pătrunsă de o mare teamă față de Capul Horn.

După o oră, aveam numai câteva pânze întinse și mergeam încet de tot, cum îmi prezisese Mr. Mellaire.

Vântul sufla acum dinspre sud-vest și ne făcea să ne îndepărtăm de țarm.

Față de primejdia ce ne amenința de a fi aruncați pe coastă, căpitanul West dădu lui Mr. Pike instrucțiunile trebuincioase pentru schimbarea drumului cum făcusem în fața vântului „pampero”.

De pe dunetă, priveliștea „Elseneurei”, în lupta ei vitejească împotriva vijeliei, era măreață.

Era uluitor că marea, care acum năpădea în întregime corabia, se putuse umfla într-un timp atât de scurt.

Cele două echipaje de serviciu se îndeletniceau cu strângerea pânzelor. Ca de obicei oamenii se mișcau încet, fără un pic de vlagă. Semănau cu niște vite nesimțitoare.

Mr. Pike și Mr. Mellaire îi dojeneau și-i zgâlțâiau neîncetat. Căpitanul West privea totul cu un aer nepăsător, cel puțin în aparență. Urletele vijeliei creșteau din ce în ce. Atmosfera era plumburie. În cabine, lămpile ardeau ca noaptea.

Aerul și apa, totul înghețase. Stropii mărunți înghețau numaidecât pe lemn ca și pe metal, pe pânze ca și pe funii.

Întâi, corabia nu voi să-și schimbe drumul. Se înclină din pricina unei rafale, fără ca prora să se întoarcă de la îngrozitoare; coastă de fier, spre care eram întinși tot mai mult.

Cu toată dezlănțuirea elementelor naturii, așteptam clipa în care corabia se va hotărî să se supună.

Oamenii lăsaseră capul în piept, vădit îngrijorați. Mr. Pike își încleștă pumnii. Liniștit și semeț, „Samuraiul” aștepta ca și noi. Și înainte-ne, Capul Horn făcea la fel, așteptând rămășițele „Elseneurei” și pe ale noastre.

În sfârșit, prova se îndură să se supună. Unghiul de atac al uraganului se schimbă și corabia se întoarse cu totul, începând să fugă cu o iuțeață nebună în direcția opusă drumului pe care trebuia să-l urmăm.

Fuseseră necesare treizeci de minute ca „Elseneura” să schimbe direcția și înțelesei cum cei mai pricepuți căpitani pot, fără să săvârșească vreo greșeală, să-și piardă corabia. Fiindcă, dacă „Elseneura” s-ar fi împotrivit până la sfârșit, am fi fost sfârâmați împreună cu ea.

Sub conducerea celor trei șefi eroici și aproape supraoameni, niște ființe păcătoase și neputincioase izbutiră să înfrângă furia naturii.

Pentru a încetini fuga corăbiei, Mr. Pike se grăbi să poruncească strângerea unora din pânzele ce rămăseseră la locurile lor. Și nu obosea, cercetând amănunțit fiecare scripete, spre a se încredința că totul merge cum se cuvine.

Istoviți, oamenii păreau în unele clipe că nu mai sunt în stare de nimic.

Mr. Mellaire alerga neconținut de la o echipă la alta, străduindu-se să înzdrăvenească pe slăbănogii care abia se mai țineau pe picioare și să le îndrume munca.

Mr. Pike, mereu pe dunetă, mârâia, bombănea și urla în vijelie ocări nesfârșite.

Mă apropiai de el și-l întrebai:

— Nu merge cum ați vrea?

— Priviți-i, Dumnezeuule! Așa cum merg lucrurile, mă întreb dacă nu vom fi aici și peste o lună!

Tresării amărât și strigai:

— Peste o lună?!

— O lună! Îmi răspunse răstit Mr. Pike. Păi asta-i un fleac pentru „Capul anevoios*!

„Am rămas odată aici șapte săptămâni fără să pot trece și am fost silit până la urmă să mă întorc de unde am plecat”.

„Adică să urc iar Atlanticul până la Groenlanda și până la Marea lui Baffin, spre a mă strecura în Oceanul înghețat de Nord prin trecătoarea dinspre nord-vest și să înconjur Alaska”.

— Nu se poate! Mă pripii.

— Ba da, Doamne Dumnezeuule! Am făcut aproape ocolul Americii. Ce vreți? N-aveam alt mijloc de a ajunge la San Francisco, unde mă duceam 15.

„Capul Horn e Capul Horn, n-ai ce-i face!”

Degetele îmi erau amortite de frig. Mă trecu un fior, când îmi aruncai ultima privire spre amărății ce se cocoșaseră pe catargurile acoperite de gheață.

Coborâi, ca să mă încălzesc, înăuntrul corăbiei. Totul era îmbietor la tihnă.

La ora prânzului, masa principală avea oaspeții obișnuiți: căpitanul West și Marguerite, Mr. Pike și cu mine. Tacâmurile și sticlăria erau la locurile lor.

Stewardul ne servea cu o prefăcută nepăsare, dar observai uneori o licărire de îngrijorare în ochii lui, când punea vreo farfurie cu mâncare pe masă și că făcea eforturi să nu cadă când „Elseneura” se legăna, se afunda sau se apleca furtunos.

Și mă gândii la ființele acelea nenorocite care abia-și puteau păstra echilibrul, afară, pe catargurile înghețate.

Lămpile aprinse, care se legănau și săreau, păreau că se află în luptă neîntreruptă cu întunericul înconjurător, în care-și dăntuiau lumina, desenând sub ele umbre mișcătoare.

Enormul cilindru de oțel al catargului din urmă, care străbătea odaia dintr-o parte într-alta, pentru a se afunda apoi în pânțele corăbiei, răsuna înspăimântător. Sub biciul vijeliei și șfichiuitul furios al funiilor care îl loveau fără răgaz, el suna ca o căldare.

Lemnăria trosnea și scotea gemete.

În tărăboiul acesta drăcesc, de care se bucura nebunește, Miss West râdea cu hohote.

Mr. Pike era morocănos. Îl cunoșteam de ajuns, pentru a-mi da seama că supărarea lui nu era pricinuită de nebuniile înfricoșătoare ale vijeliei, ci de neputincioșii care degerau zadarnic pe verge.

În ceea ce mă privește, îmi contopisem cu totul sufletul în cel al tovarășilor de drum și mi se părea că am trăit de mii de ori, prin strămoșii mei îndepărtați, prăpăduri tot atât de cumplite, ca și acelea în care se zbătea acum „Elseneura”.

CAPITOLUL XXVII.

Sub ochiul albatrosului.

După prânz, m-am dus în cabină.

Ghemuit între perne, citeam o carte. Deodată, văzui pe Miss West ivindu-se în ușa pe care o lăsasem deschisă. Își îmbrăcase din nou mantaua și pălăria impermeabilă și-și trăsese iar cizmele de mare.

— Ați fi dispus să vă cățarați pe catarguri, Mr. Pathurts? Mă întrebă cu șiretenie.

„De când am pornit, nu v-am văzut niciodată încumetându-vă să vă urcați mai sus pe puntea îngustă de oțel, sau de dunetă”.

„Nu suferiți de amețeli, nu-i așa?”

Pusei un semn pe pagina la care mă oprisem, sării repede din pat, bătui din palme, în gang ca să chem pe Wada.

— Așadar, primiți? Mă întrebă Marguerite cu voce caldă.

— Primesc, răspunsei cu voioșie. Primesc, dacă-mi făgăduiți că veți urma rugămintea mea și că vă veți ține bine.

„Unde vreți să mergeți?”

— Aș vrea să ne urcăm la cafasul catargului de dindărăt. E mai lesne. În ce privește recomandăția să mă țin bine, v-aș da același sfat.

„Am făcut de multe ori isprava aceasta și nu sunt neliniștită decât de dvs.”

— Atunci, e în regulă! Arătați-mi drumul, vă rog și vă jur că nu voi cădea.

— Ah! Făcui alergând, nu vă supărați, dar am văzut mulți călători „nemarinari”, căpătând amețeală în timpul unui asemenea urcuș.

„Cu atât mai mult, cu cât acum cafasul nu era nici o deschizătură prin care s-ar putea trece”.

Îi răspunsei, îmbrăcându-mi mantaua pe care mi-o ținea Wada:

— Vă mărturisesc sincer, că n-am făcut niciodată, ca dvS. Astfel de cățărări.

„Și dacă, așa cum presupuneți, mă cam tem, veți avea prilejul să râdeți”.

Ea mă privi cu seriozitate.

Văzu că de pe dunetă, priveliștea avea înfățișarea obișnuită în zvârcolirile marine: marea și îngrozitoare, în același timp. Întregul univers părea că s-a dezlănțuit și se năpustește asupra „Elseneurei”, a cărei punte inundată era de netrecut.

Era ora două după-amiază și oamenii aceia neputincioși din echipaj continuau să degere fără de folos pe verge, de care se agățau cu deznădejde.

Căpitanul West ridică ochii spre ei.

— Niciodată, spuse lui Mr. Pike, nu vor izbuti să adune pânza asta pe vergă!

„Puneți-i să strângă toată pânza și s-o lege cumsecade!”.

Dacă era ceva în stare să mă îmbărbăteze și să mă lecuiască de teama de care-mi pomenise Marguerite, era fără îndoială vederea acestor sărmani slăbănogi, cu desăvârșire lipsiți de curaj.

Cum aș putea eu, unul din „marii boieri” de pe partea din urmă a corăbiei, să șovăi o clipă măcar și să nu mă arăt mai viteaz decât nemernicii din partea de dinainte, care își aveau culcușul în cocinile acelea?

Marguerite nu-mi respinsese mâna pe care i-o întinsei, spre a o ajuta să se cațere pe frânghiile care duceau spre Catarguri. Dar o făcu doar ca să-mi fie pe plac, fiindcă aproape numaidecât își retrase mâna înmănușată dintr-a mea, ca o adevărată fiică de „Samurai” și se avântă cu fața în jos pe funii începând să se cațere în sus.

Mă simții parcă ridicat pe sus de pilda ei și o urmai aproape fără vrere, nedându-mi prea bine seama de primejdiile care mă amenințau, datorită nepriceperii mele în asemenea exerciții. Cum începui să mă avânt, mărturisesc sincer, înțelesei că urcușul meu era anevoios și încet.

În unele clipe, rafalele mă împleticeau în funii și mă trânteau ca pe un fluture de zid. Atât de puternică era bătaia vântului, încât aș fi putut să-mi dau drumul mâinilor și picioarelor, fără să fiu amenințat de a cădea.

Și nu uitați, vă rog, că o asemenea prăbușire ar fi însemnat de-a dreptul moartea, fie că mi-aș fi sfărâmat coloana vertebrală pe punte, fie că aș fi fost azvârlit dincolo de punte, în marea înghețată.

Începeau să cadă fulgi de zăpadă ce acopereau „Elseneura”, pe care o vedeam micșorându-se dedesubtul meu mereu.

Marguerite se cățara mereu, fără să se oprească. Curând, ajunse pe cafasul catargului și-l înșfăcă. Apoi, avântându-se și folosindu-se de o clătănătură priincioasă a corăbiei, se așeză în picioare pe mica dușumea aeriană. Isprava părea lesne de înfăptuit.

Îmi strânsei bine mâinile pe funii și, fără să-mi tremure inima și fără să mă rog lui D-zeu să mă ocrotească, săvârșii aceeași ispravă. Eram pradă unui fel de extaz mistic și m-aș fi încumetat să fac orice. Dacă Marguerite s-ar fi avântat în aer, cu brațele întinse, încredințându-se vijeliei, aș fi urmat-o fără să stau o clipă pe gânduri.

Când o ajunsei, îi văzui ochii strălucind de mândrie.

— A! Îmi strigă în ureche atingându-mi ușor obrazul, e bine pentru început!

Ochii scânteiară printre fulgii de zăpadă. Apoi, se așeză pe marginea platformei, lăsându-și libere picioarele atârinate în cizmele marine și legănându-le. Îmi zâmbi și înțelesei ușor că mă-ndeamnă să mă așez lângă ea, ceea ce și făcui.

Eram atârnați în aer, ca o pereche de păsări de mare. Fulgii de zăpadă care roiau în jurul nostru, măreau și mai mult adâncimile deasupra cărora stăteam povâmiți și în care părea că se pierde „Elseneura”.

Deasupra noastră, catargul de oțel care ne ținea, părea și el că se pierde între fulgi.

Deodată, se ivi printre fulgii deși un albastros uriaș. Aripile lui întinse, care păreau să aibă vreo șase metri, erau nemișcate. Pasărea se lăsă mânată de vânt, cu o iuțea care putea atinge optzeci până la nouăzeci de mile pe oră.

Încă puțin, și ne-ar fi izbit. Dar își dăduse seama de primejdie și, răsucindu-și corpul sub o rafală, își schimbă mărșăzător direcția, astfel că izbitura fu înlăturată.

Capul și gâtul albatrosului aveau o învelitoare și un guleraș de culoare albă făcute de fulgii înghețați.

Pasărea aceea uriașă, bătând din aripi, se roti în jurul nostru și-i văzurăm bine micul ochi strălucitor, care ne privea.

Marguerite îmi strânse mâna cu duioșie.

— Numai pentru atât, și încă s-ar fi convenit să ne urcăm până aici! Îmi spuse ea.

În această clipă, „Elseneura” devie puternic și mă simții strâns puternic de mâna Margueritei, în timp ce din adâncuri nevăzute se ridica până la noi zgomotul năprasnic al valurilor spumoase, pe care marele vânt dinspre vest le arunca pe punte.

Apoi, tot așa de neașteptat cum venise, zăpada vijelioasă încetă să mai cadă și zărirăm numaidecât silueta „Elseneurei”.

Întrucâtva mirați, revăzurăm corabia acoperită de apa clocotitoare, cu prova care se afunda mereu într-o mare înfuriată și cu pupa de pe care se scurgeau șiroaie; zărirăm și pe Mr. Mellaire înflăcărându-și cum putea supărătorul său echipaj, în timp ce căpitanul West, clătinându-se ușor pe dune, urma să dea instrucțiuni lui Mr. Pike.

Acum, puteam vedea totul. Stăpâneam marea cenușie și zvăpăiată, ca și puzderia îmbelșugată a valurilor, în timp ce albatrosul acela uriaș se lăsa purtat de vânt în jurul nostru, aplecându-se din când în când și dând câte o lovitură de aripi, spre a-și păstra stăpânirea aerului împotriva furtunii.

Marguerite își aținti privirea în ochii mei, cu o întrebare mută și mișcătoare.

Și-mi reveni vedenia existențelor mele anterioare prin strămoși, mai poruncitoare ca până atunci.

Mă apropiai mai mult de tânăra mea prietenă, și, îndepărtându-i urechea de gluga mare cu degetele groase ale mânușii strigai:

— Nimic din toate astea nu-i nou pentru mine. Retrăiesc aici existența înaintașilor mei.

„Obrazul mi-e înghețat, sarea marină îmi înțeapă nările, vântul îmi suflă în urechi; totul nu-i decât o reamintire, pe care mi-au lăsat-o moștenire vechii vikingi, din care mă trag”.

„Eu sunt sămânța pe care au presărat-o în cursul raitelor de neînchipuit, făcute atunci când se năpusteau cu corăbiile spre coastele reci ale Angliei, sau

când, înfruntând și biruind coloanele lui Hercule, prădau țărmurile albastre și însorite ale Mediteranei”.

„Sunt urmașul acestor eroi ai mării, despre ale căror isprăvi ne vorbește legenda”.

„Și, mai departe în timp, în epoca ghețarilor, am rătăcit pe mările polare, acoperindu-mi umerii cu pieile însângerate ale renilor și doborând mamutul”.

„În peșterile adânci, mi-am săpat în stâncă amintirea izbânzilor repurtate și am supt mamelele lupoaicelor, alături de puii lor, care mă îndepărtau mușcându-mă”.

Marguerite începu să zâmbească drăgălaș, în timp ce o nouă rafală de zăpadă se repezea asupra noastră, înghețându-ne obrajii.

După obiceiul ei, „Elseneura” se aplecă atât de tare, de parcă n-ar mai fi trebuit să se ridice niciodată, în timp ce, agățându-ne zdravăn de platformă, Marguerite și cu mine descrieserăm în spațiu un arc de cerc amețitor.

Când corabia își reluă poziția firească, Marguerite, zâmbitoare și încântată, trase la rândul-i spre sine gluga mea și-mi strigă la ureche:

— În lucrurile acestea vă pricepeți mai bine ca mine. Dar ele îmi sună în urechi ca o poezie frumoasă.

„Poate că vor fi fost aieveja, în timpurile în care, în țările și locurile unde trăim astăzi, oamenii erau îmbrăcați în piei de animale, cântând și jucând în jurul focurilor care goneau gerul și întunericul.

„Oricum, însă – răspundeți-mi sincer – orele pe care le trăim acum nu prețuiesc mai mult decât toate descrierile cărților cu care v-ați încărcat bagajele?”

— Aveți dreptate! Strigai. La naiba toate cărțile și toată literatura lor zadarnică!

Vântul îmi întretăia cuvintele, în timp ce Marguerite zâmbea mereu, ținându-se zdravăn de funii și legându-se în gol.

CAPITOLUL XXVIII.

Diavolul pe corabie!

— Care-i prețul tutunului?

Aceasta fu, a doua zi dimineața, salutul lui Mr. Mellaire, când mă urcai pe dună.

După cele șaiszeci de ore de cumplită zvârcolire în toate direcțiile, pe care le îndurasem, eram buimăcit și amorțit, de nu-mi mai simțeam nici oasele, nici mușchii.

Vântul se potolise de-a binelea, iar „Elseneura” înainta greoi, după ce alergase nebunește atâta vreme.

Cele câteva pânze, care putuseră fi așezate la locurile lor, atârnav de-a lungul catargurilor și se izbeau de ele.

Mr. Mellaire își îndreptă degetul arătător spre partea dreaptă a corăbiei și putui deosebi o fâșie subțire și înghețată de pământ, cu niște munți albi și retezați.

— Insula Statelor! Îmi spuse. Iată marginea ei răsăriteană.

Cu alte cuvinte, eram exact în situația unei corăbii care înconjurase această insulă, înainte de a se îndrepta spre Capul Horn. Și cu toate acestea, erau patru zile de când atinsesem strâmtoarea Le Maire și de când trecusem de-a curmezișul Capului. Ba, îl și depășisem cu câteva mile!

Trebuia s-o luăm de la început! Și asta, după ce dădusem atâta înapoi de la punctul nostru de plecare.

În cursul îngrozitoare furtuni pe care o îndurasem, locuințele echipajului fuseseră inundate cu desăvârșire, în două rânduri. Mai bine zis, tot ce era acolo: îmbrăcăminte, cearsăfuri, plăpumi, fusese muiat și înghețat, urmând să rămână în starea aceasta până când vom fi trecut de „Capul anevoios” și vom fi ajuns în latitudini mai temperate.

Același lucru s-a întâmplat și în partea centrală a corăbiei.

Am aruncat o privire în cocioaba lui Charles Davis. Însăpăimântătoare priveliște!

Din patul de sus în care era trântit, el începu să rânjească și, clătinându-și capul ca o maimuță, îmi azvârli:

— Ha! Ha! Ce fericit o fi O'Sullivan, că s-a cărăbănit de aici într-o lume mai bună!

„Dacă mai era pe aici, știți foarte bine că s-ar fi înecat în patul de jos în care zăcea!”.

„Vă dau cuvântul că am fost silit să înot, ca să ajung aici sus. Și apa sărată face mult rău rănilor mele deschise”.

„E o cruzime fără pereche de a osândi o faptură omenească să zacă într-un asemenea culcuș, în timpul traversării Capului Horn. Uitați-vă puțin la gheața de pe podea. Aici, temperatura este sub zero grade”.

„Cearsăful și plapuma îmi sunt ude. Și eu sunt doar un biet bolnav, lucru de care poate să-și dea oricine seama, așa cum mi se vede și nasul în mijlocul obrazului”.

— Negreșit că te plâng! Îi răspunsei. Dar, cu toată sinceritatea, în situația aceasta e și vina ta!

— Ei vina mea?! Glumi. Dar să nu credeți că pentru asta sunt un om sfârșit!

„Dimpotrivă, regimul ăsta priește. M-am îngrășat. Și nimic altceva nu mă împiedică să mor decât gândul la procesul ce se va desfășura înaintea tribunalului din Seattle”.

„Dacă mă credeți primiți rămășagul cu stewardul. Nu puteți pierde. Vă dau un sfat sigur, fiindcă nu sunteți un om rău și v-ați purtat totdeauna frumos cu mine”.

— Îți mulțumesc. Dar ia spune-mi, cum te-ai încumetat să faci o asemenea călătorie în starea în care te afli?

— Starea în care eram?... Care stare?... Răspunse Charles Davis cu un aer nevinovat. Când ne-am imbarcat, n-aveam nimic și nu sufeream de nimic. Altfel, nu m-aș fi imbarcat!

„Boala mi-a venit pe urmă. M-ați văzut, cred, cocoțat pe catarguri, când nu eram vârât în apă până la gât. Jos, în fundul corăbiei, am muncit la cărbuni. E un meșteșug aspru, de care un bolnav n-ar fi fost în stare”.

„Și nu uitați, Mr. Pathurst, că despre toate astea veți avea să depuneți mărturie. Mi-am făcut cu prisosință datoria”.

Îi întorsei spatele și mă îndepărtai, în timp ce el striga:

— Dacă într-adevăr credeți că am să crăp, puneți rămășag cu mine că nu va fi așa, vreți? Da, am spus, bine, prindeți-vă cu mine însumi...!

*

* *

Ca urmare a istovirii la care este supus echipajul, a cărui sănătate se îmbunătățise, începe să slăbească iar. Obrajii oamenilor sunt iar trași și crăpați de ger. Sub mantalele de mușama pe care curg șiroaie de apă, îmbrăcămintea e un fel de burete, pe care căldura corpului se silește să-l usuce.

Ceea ce e ciudat, silueta oamenilor, pare să se fi lărgit, ca și cum ei s-ar fi îngrășat. Dar această închipuită schimbare se datorează adaosului de haine pe care-l poartă la ei.

De fapt, fiecare om se umflă sub manta cu două flanele, două veste și două sau trei pardesiuri. Și picioarele lor par uriașe, fiindcă ei și-au înfășurat în jurul cizmelor mari fâșii de pânză de sac. Văzându-i legănându-se pe punte, te-ai putea crede în fața unei cete de elefanți.

La urma urmelor, n-am de ce cărti în privința asta. Din, curiozitate, am pus pe Wada să-mi cântărească îmbrăcămintea și încălțăminte. Fără manta și cizme, echipamentul meu are o greutate de optsprezece livre. Și când bate vântul nu mi-e prea cald.

Cum pot oare marinarii, după ce au îndurat suferințele pricinuite de trecerea Capului Horn, să se mai imbarce vreodată pentru aceeași călătorie? Nedumerirea aceasta depășește puterea mea de a înțelege și-mi dovedește prostia lor.

Henry, pilotul-ucenic, îmi stârnește o milă adevărată. Însușirile lui se ridică mult deasupra celor ale lepădăturilor care îl înconjoară. E aproape din clasa noastră și într-o zi va fi un bun secund ca și Mr. Pike.

Deocamdată, îndură aceleași necazuri ca și oamenii din echipaj, în tovărășia lui Buckwheat, un tânăr cu care e prieten și care locuiește în partea centrală a corăbiei. El are pielea fină și albă și am observat azi după-amiază, în timp ce trăgea de o funie, că mânecile mantalei sale, întărite de apa sărată, i-au jupuit încheieturile mâinilor, încât carnea îi sângerează și e plină de „bube de mare”.

Mr. Mellaire, căruia i-am vorbit în privința aceasta, mi-a declarat că în opt zile mâinile și încheieturile tuturor oamenilor se vor „împodobi” cu asemenea bube.

— Când credeți că vom fi făcut înconjurul Capului Horn? Am întrebat aproape cu naivitate pe Mr. Pike, care mergea înaintea mea pe punte.

Mr. Pike s-a întors și m-a privit înfuriat, de parcă l-aș fi înjurat. Apoi, a mârâit încet și s-a îndepărtat, fără să-mi răspundă măcar. El știa că nu se poate glumi cu marea și tocmai lucrul acesta face din el un marinar desăvârșit.

Zilele se scurg mereu, dacă pot fi cumva numite zile răstimpurile cenușii și posomorâte, care despart întunecimi nesfârșite.

N-am mai văzut soarele de o săptămână. Pe întinsul acesta lichid, morocănos, întunecat și vijelios, poziția pe hartă a corăbiei se stabilește după apreciere.

Suntem ca o jucărie aruncată de colo până colo, fără să ne dăm seama ce se întâmplă cu noi. Într-o zi, mi s-a părut că ajunseseam la vreo sută de mile în sudul Capului. Bine!

Dar a început să bântuie o nouă vijelie dinspre sud-est, sfâșiindu-ne dintr-o dată o pânză din față, smulgându-ne o pânză nouă și măturându-ne înapoi până la blestemata insulă a Statelor, „Pluțiți spre vest! Împingeți spre vest!” repetă într-una „Instrucțiunile nautice”. Da, e foarte simplu pe hârtie! Dar atunci când Majestatea Sa Marele Vânt dinspre vest (cu mari litere, vă rog) nu vrea... E un personaj de temut, care te târăște necruțător spre est!

Frigul e din ce în ce mai nesuferit și fiecă nouă vijelie aduce și zăpadă din belșug.

În salonul cel mare și-n cabine, lămpile ard neîncetat. Mr. Pike și-a părăsit fonograful cel drag și Ms. Marguerite nu-și deschide pianul. Ea se plânge că are pe tot corpul vânătăi pricinuite de izbiturile neconținute pe care le îndură.

Și pe mine mă doare umărul, de la zborul acela prin ușa, cabinei căpitanului West. Wada și stewardul șchioapătă.

Singurul meu refugiu este patul, în care mă trântesc și mă înghesui între cutii, perne și pernițe. Și-mi iau toate măsurile, ca nici cele mai puternice scuturături să nu mă azvârle din pat. Nu-mi părăsesc bârlogul plăcut, decât să mă duc la masă, sau să mai dau câte o raită pe dunetă, să mă dezmoțesc puțin. De obicei, rămân culcat și citesc timp de optsprezece sau nouăsprezece ore din douăzeci și patru. Așa că, orice ar spune Marguerite, și cărțile sunt bune la ceva!

Dar zdruncinătura fizică și nervoasă, căreia îi sunt supus într-una, ajunge istovitoare până la urmă. Ceea ce trebuie să îndure oamenii din echipaj îmi depășește din ce în ce mai mult închipuirea.

Wada mi-a povestit că oamenii nu se mai dezbracă și se prăbușesc năuciți în paturi, cu aceleași veșminte muiate de apă și aproape înghețate, pe care le poartă în timpul lucrului. Și eu mă mai plâng! Eu, care stau la căldură într-un pat uscat!

Epidemia „bubelor de mare”, prevestită de Mr. Mellaire, s-a năpustit într-adevăr asupra lor. Le-a rănit mâinile, încheieturile și brațele. E îngrozitor!

Când unul sau mai mulți inși se rostogolesc prea puternic pe punte, se târăsc până la paturile lor și zac o zi-două. Dar altfel dau mai mult de lucru tovarășilor lor, care sunt siliți să-i zgâlțâie și să-i pună iar pe picioare.

Andy Fay și Mulligan Jacobs mă uimesc prin răbdarea și puterea cu care îndură totul. Cum mai pot trăi slăbănogii aceștia, după câte suferă? Și, mai ales, cum se mai supun poruncilor ce le sunt date în Infernul înghețat în care trăim?

Fără îndoială, își dau oarecum seama că împreună și alături de frații lor de mizerie, luptă pentru însăși viața lor și că, dacă vreunul dintre ei își încrucișează brațele, merg cu toții la moarte. Sau, poate, sunt sclavi născuți, având psihologia sclavilor și nu sunt în stare să se împotrivescă unei porunci?

Ceea ce-i sigur este că cei mai mulți dintre ei se vor înrola pe bordul altor corăbii, după opt zile de la sosirea noastră la Seattle, spre a face iar înconjurul Capului Horn! E de neînțeles și de necrezut!

Marguerite susține că marinarul uită primejdia, îndată ce a scăpat de ea. Mr. Pike a de aceeași părere. De cum vom fi atins Pacificul și vom fi simțit mângâierea alizeelor, echipajul nu-și va mai aminti că s-a războit mai deunăzi cu Capul Horn.

Iată ce mă uimește și, dacă așa stau într-adevăr lucrurile, dacă nenorociții aceștia nu văd viitorul dincolo de ziua pe care o trăiesc, atunci zău că ființele acestea mărginite sunt la locul de care sunt vrednice, acolo unde le văd.

Pe deasupra, însă, sunt și fricoși. Spaima prostească, frica pe care o au animalele.

— Aceasta-i singura lor însușire.

Ascultați povestea.

*

* *

Astă-noapte, pe la ora două, era de veghe Mr. Mellaire.

Nu puteam dormi și, datorită unei ciudate potriviri, citeam „Mentalitatea oamenilor primitivi” de Boas.

Deodată aud deasupra-mi zgomot de pași.

În această clipă, „Elseneura” avea numai câteva pânze întinse și aproape sta pe loc. Mă întrebam ce se întâmplă și ce putuse să aducă pe dunetă echipa de serviciu, când auzii alt tropot urmând grăbit același drum. Era limpede, a doua echipă se dusesse după cealaltă.

Nu auzeam nici trăgându-se, nici ridicându-se funiile și-mi trecu prin minte gândul vreunei răzvrătiri a echipajului.

Apoi, nu mai auzii nimic. Neputându-mă împotrivi crescânde mele curiozități, îmi trăsei repede cizmele de mare, îmbrăcai grăbit cojocul, mantaua și mănușile, îmi trântii pe cap pălăria impermeabilă și mă urcai pe dunetă.

Mr. Pike venise înaintea mea.

Când e o vreme atât de neplăcută, căpitanul West nu doarme în cabina lui. Gata să apară ori de câte ori este nevoie, se culcă în odaia hărților. Se trezise și el acum și stătea în pragul ușii.

Razele care străbăteau din odaie luminau chipurile înfricoșate ale oamenilor. Era acolo întregul echipaj, afară de Charles Davis, Andy Fay și Mulligan Jacobs.

— Ce se întâmplă? Întrebă căpitanul West.

Înainte ca secundul să aibe timpul de a răspunde, izbucni rânjind Bert Rhine:

— Diavolul e pe bord căpitane!

Dar rânjetul acela prefăcut ascundea rău tulburarea de care era stăpânit netrebnicul Bert Rhine, cu toată străduința lui de a se arăta curajos.

Larry era îngrozit, se strâmba și scrâșnea din dinți, ca o maimuță întăritată și speriată de un ciomag ridicat asupra ei. Dădea cât putea din coate, pentru a ieși din beznă și a veni sub ocrotirea razelor de lumină ce tâșneau din odaia hărților.

Tony Grecul, tot atât de înspăimântat, bolborosea niște rugăciuni și se închina neconținut. Cei doi italieni, Guido Bombini și Mike Cipriani, îl imitau.

Arthur Deacon abia se mai ținea pe picioare, ca și Chantz evreul și se propteau unul de altul, ca să nu se prăbușească.

Bob, băiatul acela mare și prea voinic pentru vârsta lui, plângea cu hohote, în timp ce prăjina aceea slabă, Borry, tremura și plângea cu sughițuri, de-ți sfâșia inima.

Tot atât de înspăimântați erau și Tom Spink și Maltezul, cei doi marinari adevărați de pe partea din față a corăbiei – și nu era unul din toți oamenii aceia, care să nu întorcă îndârjit spatele spre întuneric și să nu se străduiască să se apropie pe nesimțite de lumină.

Toți netrebnicii aceștia mă scârbeau mai mult decât aș fi în stare să spun. Toată adunătura de vite, strânsă pe puntea ce se legăna, mă dezgusta grozav, fiindcă alcătuia cea mai groznică priveliște din câte se pot vedea pe lumea asta.

Într-adevăr, o clipă dacă aș fi avut o putere dumnezeiască, aș fi nimicit toată banda.

Pe unul singur, de care mi-era milă, l-aș fi cruțat. Era Faunul. Ochii lui sticloși, scâlțați în lacrimi, fugeau înspăimântați, de la un obraz la altul, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Surd ca o cizmă și nedându-și seama despre rostul adunării tuturor, urmase grămada cu convingerea că trebuie împlinită vreo poruncă.

Privii cu luare-aminte și pe Mr. Mellaire. Poate că e un ucigaș și că din pricina aceasta se teme de Mr. Pike. Dar cel puțin nu se înspăimântă de supranatural. Cu toate că puntea fusese invadată de echipajul îngrozit, el nu simțise deloc nevoia de a-și întrerupe veghea și nici să se ducă să ceară ajutor și sfat lui Mr. Pike, sau căpitanului West. Se legăna înainte și înapoi, într-un ritm asemănător celui al mișcărilor puternice ale „Elseneurei” și privea oamenii cu un aer batjocoritor și vesel.

— Și cum arată diavolul? Întrebă căpitanul West pe Bert Rhine.

Bert Rhine rânji cu un aer neghiob.

— Răspunde domnului căpitan! Tună Mr. Pike.

În privirea ticălosului străluci o privire ucigașă împotriva secundului. Apoi, el se întoarse spre căpitan.

— Nu știu nimic căpitane și m-am ferit să-l privesc de aproape. Tot ce am putut să văd este că arată ca un uriaș!

— Da, căpitane, interveni Billy Quigley. E greu ca o balenă și mare cât un hipopotam.

„M-am trezit fără să vreau în fața lui. Atunci, am fugit cât am putut de repede. Dar el a alergat după mine și am avut mare noroc că nu m-a înhățat”.

— Zău, căpitane! Întări Larry, ceea ce spune el e adevărul curat.

„Când s-a izbit Diavolul de locuințele noastre, credeam că a venit ziua Judecății din urmă”.

— Mi se pare că exagerezi puțin... observă căpitanul West, zâmbind liniștit.

Și întorcându-se spre Mr. Pike:

— Vreți să vă duceți în partea de dinainte și să stați de vorbă cu Diavolul ăsta? Puneți mâna pe el, legați-l bine și voi veni și eu să-l văd cum s-o crăpa de ziuă!

— Da, domnule căpitan! Răspunse Mr. Pike.

Și-mi răsună în urechi aceste versuri de Kipling: „Bărbat sau femeie, Diavol sau Dumnezeu, Nu ne temem de nimic, nicăieri”...

Mr. Pike porni așadar spre partea de dinaintea a corăbiei, în beznă noaptea și sfichiuită de ploaia subțire și deasă.

Mr. Mellaire și cu mine îl urmarăm. Nici un om din echipaj nu avu curajul să ne întovărășească.

În timp ce ne apropiam de locuințele personalului, primirăm un duș atât de grozav, încât și acum mă înfior când mi-l amintesc. Mă îmbrăceam în grabă, astfel că nu-mi potrivisem mantaua cum se cuvine. Apa se strecura perfid prin locul pe care-l lăsasem liber la gât și se scurgea pe tot corpul.

Ne continuarăm drumul. Deodată, fu azvârlit pe punte ceva care se izbi cu putere de locuințele echipajului, cu un zgomot înspăimântător.

— Ha! Ha! Exclamă Mr. Pike. Acolo-i diavolul! Se joacă.

Și încercă să vadă obiectul ce se izbise, cu ajutorul lămpii de buzunar. Raza de lumină cutreieră apa posomorâtă și cu spume albe, care clocotea sub picioarele noastre.

— Iată-l!... Colo!... Urlă secundul.

Dar, tocmai în clipa aceea „Elseneura” se afundă într-o viitoare. Tustrei ne ținurăm cum puturăm, îndoindu-ne sub torentul care urmă.

Deodată, auzirăm iar o lovitură groznică pe punte. Și în timp ce prova se ridica, văzui, în bătaia luminii ce țignea din lampa secundului, o nedeslușită masă neagră care se rostogolea pe punte, în ritmul corăbiei.

Mr. Pike și Mr. Mellaire se repeziră spre lucrul acela răătăcitor care, din pricina unei noi clătănări a corăbiei, se năpusti spre ei. Amândoi săriră în lături, pentru a nu fi zdrobiți.

Un val se năpusti peste mine și pierdii din ochi pe cei doi locotenenți.

Dar Mr. Pike se îndârjea. Izbutise să pună mâna pe lucrul acela drăcesc și să-l înconjoare cu un capăt de funie. Mr. Mellaire îi veni într-ajutor și obiectul misterios fu în sfârșit înțepenit. Înaintai, pentru a-mi da seama despre ce e vorba. Și, sub lampa secundului, se ivi un butoi uriaș, acoperit în întregime cu iarbă de mare și de scoici diferite.

— Trebuie să fie vreo patruzeci de ani, de când plutește butoiul ăsta! Aprecie Mr. Pike.

„Ia uitați-vă câtă iarbă de mare s-a adunat pe el!”.

— E plin... observă Mr. Mellaire. Stejarul din care-i făcut a ținut bine. Și nădăjduiesc că înăuntru nu-i apă!

Săvârșii nesocotința de a vrea să ajut celor doi locotenenți să-și înțepenească mai bine prada. Dar cu toate că purtam mănuși, mă tăiai serios la mână, din pricina unei scoici sparte.

— După părerea mea, întări Mr. Pike, trebuie să fie plin cu băutură gustoasă. Vom afla la ziuă ce-i măuntru. Nu-i nimerit acum să-i dăm cep!

Întrebai:

— De unde-o fi venind?

— E în voia valurilor de mulți ani, Mr. Pathurst. Desigur, acum ni l-a dăruit un val.

— Și conținutul lui trebuie să se fi îmbunătățit în timpul acesta!... Încheie Mr. Mellaire, plescăind.

Mă îndreptai spre locuințele de dinainte ale echipajului, a căror ușă oamenii o uitaseră deschisă în fuga lor nebună. Locul, pe care-l lumina doar o mică lampă fumegândă, era înfricoșător. Apa-mi ajunsese aproape de genunchi. Sunt sigur că nici oamenii care locuiau în peșteri n-ar fi dorit să zacă într-un asemenea culcuș.

Într-unul dintre paturile de sus, era trântit pe o parte Andy Fay, care mă privea liniștit cu ochii lui albaștri și triști.

Pe o masă urâtă, făcută din resturi de scânduri grele, unuroase și nedate la rindea, era așezat Mulligan Jacobs, trăgând rotogoale dintr-o pipă și legănându-și în apă picioarele vârate în cizme.

Când mă zări, îmi arată resturi de cărți și pagini rupte, care pluteau ici și colo.

— Mr. Pathurst, îmi spuse, vă înfățișez ce s-a ales din biblioteca mea. Iată pe Byron al meu, care călătorește în tovărășia lui Emil Zola, Browning, Carlyle și un fragment din Shakespeare. Nu-i de plâns?

În clipa aceea „Elseneura” se aplecă pe partea dreaptă și toată apa din locuințele echipajului se revărsă pe punte, târându-mă și tăvălindu-mă în toate chipurile.

Când izbuti să mă țin iar pe picioare, începui să scuipe apă sărată pe care o înghițisem și, amețit încă, mă dusei spre partea de dindărăt a corăbiei.

Pe drum, mă întâlui cu oamenii din echipaj, care se liniștiseră și se hotărâseră să-și reia locurile.

Coborâi zorit spre cabina mea, ca să-mi usuc hainele, să mă încălzesc și să mă întind puțin pe pat.

Reluai, la pagina unde mă opriseam, „Mentalitatea oamenilor primitivi”.

Dar nu se scurse nici un sfert de oră, și auzii iar un tropăit de pași deasupra capului. Ciulii urechea. Era aceeași alergătură nebună, ca la începutul nopții.

Mă îmbrăcai din nou și mă avântai spre dunetă.

Echipajul era adunat în păr. Mai întărâtați decât prima dată și mai zăpăciți, trâncăneau și țipau toți odată.

— Tăcere! Tuna Mr. Pike în clipa când soseam.

„Să vorbească numai unul și să povestească totul d-lui căpitan!”.

— Căpitane, începu Tom Spink, acum nu mai e vorba de butoi.

„E ceva care merge așa, ca dV. Și ca mine. Are mâini și picioare. Și dacă nu e chiar Diavolul, atunci e cu siguranță stafia vreunui înecat care a venit să ne viziteze.

„Am văzut omul foarte limpede. Omul... sau cel puțin ceea ce a fost odată om”.

— Sunt doi, domnule căpitan! Îl întrerupse Puchard Giller.

— Cel pe care l-am văzut, continuă Tom Spink, semăna cu un frate cu Pedro Marinkovitch, zvârlit de curând peste bord, după cum știți.

— Și celălalt era Jespersen... îl completă Giller. I-am văzut tot atât de bine, cum vă văd pe dv.!

— Vă cer de o mie de ori iertare, căpitane! Îndreptă Nosey Murphy pe tovarășii care vorbiseră. Niciunul, nici doi: erau trei și al treilea era O'Sullivan.

„Nu sunt diavoli. Sunt ființe omenești, pe care ni le-a trimis marea îndărăt”.

„Au fost zvârlite pe punte de valul care-i ducea. Apoi, s-au proptit pe picioare și s-au îndreptat spre noi, legănându-se încet, de parcă se îmbătaseră”.

„Primul care a văzut pe cei trei, Sorensen. El m-a apucat de braț și mi i-a arătat. I-am văzut și eu apoi”.

„Întregul echipaj a văzut bine, căpitane, cele trei stafii de care vă vorbesc. Și a fost o zăpăceală generală”.

„Poate că sunt mai mulți. Nu pot spune nimic altceva, fiindcă m-am cărăbănit odată cu ceilalți”.

Căpitanul West făcu un gest, spre a potoli năvala aceasta de cuvinte.

— Mr. Pike, spuse plictisit, vreți încă o dată să cercetați și să lămuriți toate prostiile astea?

— Da, domnule căpitan! Răspunse secundul.

Și întorcându-se spre oameni:

— Veniți toți cu mine! O să-mi ajutați să leg fedeleș pe acești trei diavoli noi.

Dar niciunul nu se urni. Dimpotrivă, câțiva fricoși se dădură îndărăt.

— Trăsni-v-ar!... Mârâi Mr. Pike.

Renunțând să-i mai bruffuluiască, Mr. Pike se răsuci pe călcâie și porni. Ca și data cealaltă, Mr. Mellaire și cu mine îl urmarăm numaidecât, luptându-ne iarăși cu ploaia, care ne uda fără milă.

Dar nici pe puntea cea mare, unde continua să clocotească apa albă și neagră, nici printre scripete, funii și pânze, prin care vântul urla cu furie, nici pe puntea mică pe care se rostogoleau valurile cu un zgomot asurzitor, lampa de buzunar a lui Mr. Pike nu putu descoperi nimic.

— Fără îndoială, spuse răsând Mr. Mellaire, că stafiile acestea, dându-și seama că au fost lăsate singure, au început să guste băutura din butoiul acela faimos.

Dar butoiul nu se clintise din locul unde-l legasem și era tot acoperit de ierburile acelea de o mărime uimitoare și de scoici dintre care unele aveau diametrul unui măr mare.

— Nu sunt aici! Declară Mr. Pike. Desigur s-au dus să se adăpostească în locuințele echipajului.

Ne duserăm acolo, strecurându-ne cum puturăm printre valurile care se rostogoleau pe punte.

Mr. Pike deschise larg ușa și lumina mare a lămpii sale, pe care o ținea drept înainte, păru că îngHITE licăreala posomorâtă a lămpii fumegânde, atârnată de tavanul încăperii.

Cele trei stafii erau în odaie. Nosey Murphy nu mințise. Trei erau. Închiiți-vă priveliștea.

În încăperea aceasta cu tavanul scund, umplută cu două rânduri suprapuse de paturi, și mirosind urât, în pofida spălăturii neconținute făcută de apa mării, din pricina celor treizeci de inși care dormeau acolo, trei oameni însângezați stăteau în picioare, unul lângă altul, mărunței, în haine marinărești. Din cauza legănărilor „Elseneurei”, cei trei inși se clătinau încet, lovindu-se între ei.

Andy Fay era tot în patul lui de deasupra, trântit pe o parte și privea mirat pe noii veniți. Cu aceeași uimire îi privea și Mulligan Jacobs, așezat pe masă și cu picioarele spânzurate în apă.

Fără îndoială, amândoi se întrebau ca mine însumi de altfel, cărei rase puteau să aparțină cele trei făpturi enigmatice. Cu siguranță că nu erau nici de rasă mediteraneană, nici scandinavă. Nu puteau fi mulatri, nici negri, nici galbeni. Sub pârleala soarelui și a aerului mării, se întrezărea pielea lor albă. Părul lor muiat de apă nu era nici brun, nici blond, ci fără culoare. Aducea cu nisipul. Ochii lor nu erau nici albaștri, nici negri, nici cenușii, nici verzui. Erau galbeni ca topazul, rotunzi ca ochii de pisică și ne priveau zgâiți, ca într-un vis.

S-ar fi spus că e vorba de niște lunatici pe care ni-i dăruise vijelia. Ei nu făcură nici o mișcare spre noi și nici măcar nu zâmbiră. Nemișcați, continuau să se uite la noi cu ochii lor ca topazul.

Andy Fay rupse cel dintâi tăcerea.

— O noapte drăcească!... Gemu, cu o voce tânguitoare.

„Cu neputință să închizi ochii, cu festele acestea ale Diavolului!”

— Dar de unde au apărut păsările astea, Dumnezeule? Bombăni înfuriat Mulligan.

„Asta-i vreme să te apuci să vizitezi oamenii, pe vântul ăsta?!”

— Îmi închipui că ai limbă, mormăi Mr. Pike. Întreabă-i singur de unde au răsărit!

— Da, sigur că am limbă! Răspunse Mulligan Iacobs. Am limbă ca să vă spun că nu sunteți decât o bestie bătrână!

Dar nu era clipa nimerită spre a se reîncepe cearta veșnică dintre Mulligan Iacobs și secund, astfel încât Mr. Pike nu se sinchisi de mojie.

Și, întorcându-se spre noii veniți, cufundați încă în visare, îi întrebă, într-un amestec de fraze mai mult sau mai puțin coerente, prin cuvinte mai mult sau mai puțin stâlcite, împrumutate dintr-o duzină de dialecte deosebite, cu care orice anglo-saxon ce rătăcește prin lume a avut prilejul să-și îmbogățească memoria, cine sunt și de unde vin.

Să-și îmbogățească memoria... În cazul lui Mr. Pike, care nu e prea priceput în limbi străine, e un mod de a vorbi.

Nici un răspuns. Nici măcar o clătinare din cap. Cei trei oameni, cu înfățișare plăcută la urma urmelor, păreau împăiați. Și cu toate astea, erau oameni, așa cum o dovedea sângele ce curgea din rănile lor și le mânjea îmbrăcămintea.

— Sunt olandezi... încheie Mr. Pike, pe un ton disprețuitor.

Cunoștințele etnice ale secundului nu sunt prea numeroase. În afară de anglo-saxoni, propria lui rasă, nu mai cunoaște decât trei feluri de oameni: negrii, mediteranienii și olandezii.

Făcând un gest, îndemnă pe cei trei oameni să se așeze pe câte un pat. Necunoscuții schimbă între ei o privire satisfăcută, se cățără liniștiți în trei paturi de deasupra și închiseră ochii.

Nu trecuse nici un minut și pot să jur că dormeau duși!

CAPITOLUL XXIX.

Moartea „Samuraiului”

Totuși, nu izbutim să ne îndreptăm spre vest. Dimpotrivă, din noaptea în care cei trei necunoscuți fuseseră aruncați pe bord, am fost împinși cu vreo două grade îndărăt.

Acești trei „fii ai mării” constituie marea taină a corăbiei noastre. Marguerite îi numește râzând „Vagabonzii Capului Horn” și Mr. Pike se încapătănează să-i socotească olandezi.

Un lucru e sigur. În talmeș-balmeșul de naționalități din care e alcătuit echipajul, nimeni nu-și poate da seama din ce neam sunt oaspeții nocturni și nici să prindă cel mai mic indiciu asupra limbii lor, atunci când vorbesc între ei.

Mr. Mellaire crede că ar putea fi finezi. Dar dulgherul nostru cel cu picioare mari s-a împotrivit cu înverșunare unei asemenea susțineri, declarând că el însuși e finez și nu-i recunoaște ca pe frații săi.

Louis bucătarul ne-a povestit că undeva, în lume, cu prilejul unei călătorii de demult, a întâlnit oameni cu înfățișarea vagabonzilor noștri, dar, din nefericire, nu-și poate limpezi amintirile. Ca și întregul cerc al asiaticilor, privește cu oarecare bunăvoință pe oaspeții misterioși.

Dar restul echipajului nu-i poate suferi și-i privește cu oarecare neliniște.

În tovărășia Margueritei, fac în fiecare zi, între ora unsprezece și amiază, câte o plimbare pe punte și pe dunetă.

Azi-dimineată, ne-am oprit o clipă lângă Tom Spink, care se afla la cârmă și l-am întrebat ce crede despre oaspeții misterioși.

Tom Spink a clătinat din cap, cu un aer ursuz.

— Nu știu decât un singur lucru, ne-a răspuns, că s-ar putea să pățim ceva din pricina lor. Era mai bine dacă nu veneau!

Îmbrăcată în mănușă, mâna Margueritei se sprijinea pe brațul meu, în timp ce ne hâțâneau legănările corăbiei.

— Dar, întrebă ea, ce însușiri neobișnuite au oamenii aceștia la urma urmelor?

— Ce-i neobișnuit la ei?... Este că nu sunt deloc oameni! Adică oameni ca oricare alții, cel puțin.

— E adevărat, recunosc Marguerite, că n-au prea ținut seama de reguli în felul cum au apărut.

— Nu-i așa? Strigă Tom Spink, fericit că a fost înțeles.

„De unde vin? Firește, nu vor să spună și n-o vor spune”.

„Cu toată înfățișarea lor cuviincioasă, sunt numai suflete. Sufletele unor marinari, înghițiți de valurile corăbiei lor, care s-a înecat. Ei s-au scufundat odată cu butoiul pe care ni l-a aruncat marea cu puțin înaintea lor”.

„Sunt, adică, niște strigoii dintr-o epocă îndepărtată. Foarte îndepărtată, așa cum oricine poate să înțeleagă, uitându-se la mărimea ierburilor de mare prinse de butoi”.

— Crezi ceea ce spui? Îl întrebă Marguerite.

— Sigur că da. Și tot echipajul crede la fel ca mine. Aceia care și-au trăit viața pe mare, ca mine, cunosc o grămadă de lucruri și întâmplări, nedesluite și de necrezut pentru cei de pe uscat.

„Când vorbești oamenilor de pe uscat de vasul-fantomă, ridică din umeri și izbucnesc în râs. Cu toate acestea vasul-fantomă există, asta e sigur”.

„Dacă le vorbești despre lucrurile marine, iarăși nu cred. Dar ce știu ei? Nu și-au simțit niciodată piciorul prins fără veste de un duh necurat, cum am pățit eu acum vreo treizeci și cinci de ani pe „Kathleen,.. Mă înțepenisem tocmai între două lăzi și duhul s-a folosit de nemișcarea mea, ca să-mi tragă o gheată din picior și să fugă cu ea”.

„După vreo două zile mi-am scrântit umărul, căzând pe punte”.

Îi spusei:

— Acestea mi se par uluitoare și greu de lămurit!

— Ei, dar mai sunt și alte lucruri, Mr. Pathurst, care nu pot fi lămurite.

„De pildă, ce putere or fi având finezii asupra vremii? Și cum se folosesc ei de puterea asta tainică, jucând feste corăbiei pe care se află?” „De ce ne căznim atât de mult să trecem de Capul Horn? Ați fi în stare să-mi răspundeți la întrebare, Mr. Pathurst?”

Dădui din umeri.

— Ei, vedeți că nu știți? Să vă lămuresc eu: dulgherul e de vină! E finez. La Baltimore nu știam încă, dar acum i-am descoperit taina.

— I-ați descoperit taina? Îl întrerupse Marguerite. Dar el singur a spus lucrul acesta!

— Da, le-a spus abia acum, după ce au apărut strigoii. Dar tot timpul tăcuse chitic...!

„Eu bănuiesc însă că știe despre ei mai mult decât vrea să mărturisească. Pe scurt, fiecare a auzit că finezii sunt vrăjitori care evocă spiritele și care aduc furtunile”.

Tresării, uimit:

— Vrăjitorii care evocă spiritele”... Acestea sunt cuvinte de om învățat. De unde le știe?

— Nu le-am întrebuințat bine?

— Dimpotrivă. Dar de unde le știi?

— De la nimeni și de nicăieri. Le-am cunoscut totdeauna. Așa că, repet,ăștia sunt finezi: vrăjitori care evocă spiritele, necromani.

— Atunci, după părerea ta, cei trei trebuie puși în rândurile acestora...!

— Ba nu!... Ei sunt, așa cum am avut cinstea să vă spun, stafiile unor oameni înccați de mult. Și cel care ni i-a dăruit este dulgherul.

Oricum, pentru echipajul nostru istovit, oaspeții aceia ciudați constituie o întărire care nu-i de disprețuit, fiindcă sunt vânjoși, plini de bunăvoință și dornici de muncă.

Mr. Pike le-a dăruit certificatul de „Adevărați marinari”.

Prin semnele schimbate cu ei, în lipsa cuvintelor, a ajuns la convingerea că fuseseră pe vreo corabie de mic tonaj, pe care „Elseneura” a lovit-o și scufundat-o în timpul vijeliei.

E presupunerea cea mai aproape de adevăr. Cu atât mai mult, cu cât catargul nostru de dinainte a fost vătămat rău, în ciocnirea de care nu știm nimic sigur. Și gândindu-mă mai bine, îmi amintesc acum că, în timp ce mă aflam în cabină, am auzit un fel de lovire, căreia, din pricina zvârcolirilor drăcești ale „Elseneurei”, nu i-am dat atenție.

Pentru a nu uita nimic, trebuie să spun că faimosul butoi a fost dus pe partea de dindărăt a corăbiei și găurit în prezența lui Mr. Pike, de steward și Wada. Conținutul lui, vărsat numaidecât în damigene și sticle, e minunat, dar greu de identificat.

O fi vin? Ce fel de vin? Mr. Pike crede că s-ar putea să fie un fel de rachiu dulce.

Căpitanul West, Marguerite și cu mine presupuneam că e mai degrabă un vin foarte tare.

Mr. Mellaire e de părere numai că băutura din butoi e „dumnezeiască”.

*

* *

Oamenii din echipaj sunt într-o stare din ce în ce mai jalnică. Rezistă totuși, fiindcă sunt bine hrăniți.

Frigul și umezeala, însă, înfățișarea înfricoșătoare a locuințelor, lipsa de somn și munca neîncetată pe care trebuie s-o săvârșească mereu amândouă echipele, din pricină că oamenii sunt nepricepuți – toate astea îi istovesc îngrozitor.

Întâmplător am aflat că dacă „Elseneura”, atât de mult încărcată cum este, se împotrivește cu atâta vitejie asaltului de neînchipuit al valurilor, faptul se datorește construcției de oțel. Lemnăria ei este de asemeni bine închegată, încât o singură găleată e de ajuns pentru a goli apa ce s-ar strecura printre încheieturi.

— O corabie făcută numai din lemn, m-a lămurit Mr. Pike, care ar fi fost supusă unui asemenea regim, ar fi fost nimicită până acum!

Vom izbuti să trecem? Sau nu vom izbuti? Aceasta e întrebarea care ne frământă mințile.

Mr. Mellaire mi-a istorisit că în tinerețe, i-au trebuit odată două luni întregi, ca să facă circuitul dintre al cincizecilea grad din Atlantic, până la al cincizecilea grad din Pacific.

„În cursul acestei călătorii, ne-a spus în timp ce ne înapoiam, încercând să ne adăpostim în insulele Falkland, am naufragiat tocmai pe când intram în portul Stanley, în urma unei schimbări neașteptate a direcției vântului. Oamenii au scăpat teferi și nevătămați, în timp ce corabia se scufunda. O! Nu era mare lucru de capul ei!

„Când am ajuns pe uscat, n-am găsit nici un vas care să ne culeagă și să ne ia cu el.

„După o lună, sosește alt vas nenorocit „Lucy Powers”.

„Ce priveriște, Dumnezeuule! Catargul din față fusese târât de furtună, împreună cu scripetele și funiile iar căpitanul ucis de căderea unei vergi. Secundul avea ambele brațe zdrobite. Al doilea locotenent era bolnav rău. În ce privește echipajul, adică ceea ce mai rămăsese din echipaj, singura lui îndeletnicire era să pompeze apa ce pătrunsese în vas.

„Puserăm în funcțiune pe „Lucy Powers” așa cum puturăm, iar căpitanul nostru preluă conducerea. Cele două echipaje fură reunite într-unul singur și, pompând neîncetat zi și noapte, izbutirăm să ne urnim din loc și să trecem de Capul Horn.

„V-am spus acestea, ca să vă fac să vedeți, Mr. Pathurst, de ce port respect Capului Horn. Respect care acum crește și mai mult!”

Luptând din răspuțeri, continuăm să alunecăm și să ne învârtim în același loc, cu toată răbdarea și încetineala, ca bilele pe un biliard. În același timp, ne mișcăm și rămâneam pe loc totuși!

În două rânduri, în cursul ultimelor zece zile, am fost mânați până la înălțimea stâncilor din Diego Ramirez. Am ajuns acum la vreo două mii de mile spre vest de ele. E, într-adevăr, de deznădăjduit!

În săptămâna din urmă, ne-au fost smulse șase pânze. Șase pânze bune și bine legate.

Lars Jacobsen, care-și rupsese un picior la începutul călătoriei și se însănătoșise de câțva timp, a fost rostogolit pe punte de un val năpraznic. Și și-a zdrobit din nou piciorul.

Ditman Olansen, norvegianul spanchiu, a înnebunit noaptea trecută. Înarmat cu un cuțit, el amenința pe oricine voia să se apropie de el și să încerce să i-l smulgă. Că să fie potolit, a fost nevoie de intervenția celor doi „zidari care și-au greșit cariera”, Fitzbbon și Gillier, a Maltezului și a lui Steve Roberts, văcarul. Ceilalți o șterseră frumușel, după cum mi-a istorisit Wada.

Nemulțumiți ascultă cu bunăvoință crescândă pe ticăloșii care le îndrugă vrute și nevrute și-și măresc în chip vădit numărul adeptilor.

Chiar azi-dimineață, Mr. Pike a înhățat de ceafă și a azvârlit afară pe Charles Davis, care se dusesse la locuințele echipajului din partea de dinainte și începuse să înfățișeze unor ascultători amărâți ce cuprinde „Codul maritim” și ce drepturi netăgăduite au oamenii din serviciul vaselor pe mare.

Mr. Mellaire, dimpotrivă, deși vede și aude toate, nu face nici o observație. Dar și echipa de sub conducerea lui e cea mai agitată.

Până acum nu s-a întâmplat nimic serios, cu toate semnele acestea neliniștitoare.

Charles Davis tot nu moare. Pare că se îngrașă mereu. Îl privesc adesea pe furiș, când se strecoară din chilioara sa, cu ceașca și farfuria în mână ca să-și primească hrana. Trece cu îndemânare printre două valuri și nu-și pierde echilibrul în timpul zvârcolirilor corăbiei. Trebuie să recunosc că e un maestru în arta de a se feri să fie răsturnat sau udat de marile talazuri.

*

* *

Astăzi, s-a întâmplat o mare minunăție. La amiază, s-a arătat soarele timp de cinci minute.

Dar ce soare! Un disc palid și rece, un biet soare bolnav care, trecând la meridian, abia se ridică deasupra orizontului.

În mai puțin de o oră după aceea, cerul era negru cum e cerneala și „Elseneura” se lupta din greu cu rafalele.

Și e mereu cu neputință să ne îndreptăm spre vest! Capul Horn e de fier, astfel că e nevoie tot de o voință de fier, a-l înconjura de la est la vest.

Am mai spus-o; multă vreme căpitanii au avut obiceiul să-și împingă vasele spre sud de-a binelea între ghețurile Polului, spre a căuta vântul și curente prielnice, printr-un ocol uriaș.

Astăzi, nu se mai procedează astfel, iar sistemul e socotit învechit. Iată pricina, pentru care căpitanul West, în ciuda vântului potrivit și a vrăjmășiei

curenților, se încapățânează să plutească de-a lungul țărmlui și cât mai aproape de el.

Aș fi plictisit de călătoria aceasta sălbatică, mărturisesc sincer de neplăcerile pe care le îndurăm, și de faptul, că nu înaintăm o dată, fără a fi siliți să ne înapoiem, dacă gândurile și inima nu mi-ar fi pline de Marguerite.

M-o fi iubind ea? Nu știu, dar nici nu-mi pasă. Sângele îmi zvâcnește cu putere în vine și asta-i ceea ce mă schimbă cu desăvârșire.

Dacă nu mă iubește încă, mă va iubi mâine. Credința că așa va fi, e bine înfiptă în creier. Și amândoi, supunându-ne legii neînduplecate a naturii ne vom clădi cuibul.

*

* *

A trecut o săptămână, de la scurta apariție a soarelui. Cerul e mereu cenușiu și copleșitor, umed și rece.

De o lună ne luptăm! Pe oceanul posomorât și pustiit de vijelii, se luptă și alte corăbii dar niciuna n-a izbutit să treacă de Capul Horn. În fiecare zi numărul lor crește și zărim mereu câte două-trei, uneori câte o duzină, care așteaptă cu pânzele strânse să-și reia strădania.

După părerea căpitanului West, azi se află în apele Capului Horn vreo două sute de corăbii.

În fiecare noapte suntem amenințați, din cauza ceței și a beznei, de vreo ciocnire cu una din acele corăbii. Și primejdia nu e mai mică în plină zi, când rafalele de zăpadă împiedică vederea.

*

* *

În timp ce ne aflam pe dunetă, biciuiți de vânt, m-am hotărât să-i spun Margueritei că o iubesc.

Și, ca toți îndrăgostiții, i-am înșirat o sumedenie de nerozii.

Ea mi-a primit mărturisirea cu mândrie, înălțându-și statura mlădioasă și subțire și nu mi-a răspuns nimic. I-am zărit însă în ochi o licărire caldă, iar un freamăt o străbătea.

Fără să mai rostesc un cuvânt, m-am îndepărtat. Zarurile erau aruncate.

Sunt fericit, ca un copil. Romeo și-a găsit Julieta. Iubesc și sunt iubit. Și, de pe duneta înghețată arunc sfidarea mea mării care urlă. De acum încolo, ea nu va mai fi în stare să mă înghită.

Mai-mai să-mi strig fericirea albatroșilor neobosiți care zboară în jurul meu.

De atunci, am mai vorbit cu Marguerite, în cabina ei, despre simțămintele noastre.

— Știi prea bine, Mr. Pathurst, mi-a spus fata, că imbarcându-mă la Baltimore cu acel călător oarecare, care erai d-ta., fusesem foarte hotărâtă că nu-ți îngădui orice s-ar fi întâmplat, să-mi faci curte.

— Și cu toate acestea, când am apărut prima dată în fața d-tale îmi amintesc bine; m-ai cercetat și măsurat din cap până-n picioare.

— A! Numai din curiozitate!

— Era destul de mult și așa! Dar stăruie, cum puteai să știi că-ți voi face curte?

— Fiindcă, îmi răspunse râzând, când se află o femeie pe o corabie, e obiceiul tuturor tinerilor care călătoresc împreună cu ea să n-o slăbească deloc.

— Înaintea mea au procedat și alții la fel?

— Bineînțeles, Mr. Pathurst!

Auzind aceste cuvinte, simții că mă năpădește un pic de gelozie. Era un simțământ destul de caraghios și mi-l înfrânai numaidecât.

Răspunsei:

— E legea firii. În timpurile cele mai depărtate, cum a spus, nu știu ce vechi filosof chinez, ea a fost cunoscută oamenilor din caverne.

„În același timp, legea femeii a fost să bată din aripi spre a fugi pe dinaintea bărbatului care-i împărtășește dragostea”.

— Ești cam obraznic! Îmi spuse Marguerite. Aș vrea să știu, când m-ai văzut bătând din aripi înaintea d-tale? Mă socotești oare o pasăre domestică?

— Să lăsăm asta... Dar aș fi curios să aflu și cred că nu e nimic necuviincios în întrebarea mea, când anume ai înțeles prima dată că te iubesc?

— Prima impresie pe care am avut-o despre d-ta. A fost, cu prilejul manevrei de plecare; mă priveai cu ochi răi și erai foarte necăjit, aflând că voi călători și eu pe corabia asta. E adevărat?

— Recunosc, dar nu răspunzi întrebării mele.

„Când ai simțit că s-a produs în mine o schimbare cu totul contrarie?”

— Atunci când, lucrul e destul de comic, ai fost aruncat de „pampero” prin ușa cabinei tatei și te-ai prăbușit în pat, înaintea mea.

„În suferința care te năpăstuiuse, m-ai privit într-un fel pe care nu știu să-l numesc. Dar din clipa aceea, sfârși coborând glasul, nu mă mai îndoiam că mă iubeai”.

Prinsei cu dragoste mijlocul fetei și o trăsei spre mine. Ea nu se împotrivi.

— Cu toate astea, șoptii ea, erai tare caraghios. Mă cuprinsese o dorință nebună de a râde. Țineai la subțioară mâna strivită...

Buzele ei se deschiseră pe frumoșii ei dinți albi.

— Astăzi, cel puțin, încheie cu seriozitate, pot râde cât îmi place de tumba d-tale!

*

* *

Aceasta-i întrebarea! Cum spune Hamlet.

A săvârșit oare „Samuraiul” o asemenea greșală, în plinătatea puterilor sale, cu judecata normală a creierului său rece și limpede ca stelele? Și oare faptul că și-a dat seama că a săvârșit-o a fost pricina morții șale?

Sau, poate, apropierea amenințătoare a morții i-a întunecat judecata?

Nu știu și n-o voi afla niciodată.

Dar să urmărim pe rând întâmplările.

Ieri după-amiază, exact la cinci săptămâni de la prima noastră ieșire din strâmtoarea Le Maire, ne găseam încă o dată drept de-a curmezișul Capului Horn.

La ora patru ne-am schimbat direcția, cu fața spre vânt, îndepărtându-ne de uscat, care putea să fie la vreo cincizeci de mile.

Atunci, căpitanul West dădu lui Mr. Pike ordinul să cârmească, spre a ne apropia de Cap.

Rămas singur cu căpitanul West, îl întrebai:

— Nu vi-i teamă că în cursul nopții corabia va fi abătută din drumul ei tocmai în direcție contrarie și mânată spre uscatul acela al nenorocirii, mai mult decât ați vrea?

„Față de starea actuală a vremii, îmi răspunse, lucrul acesta, nu-mi pare de temut.

„Dacă adierea va continua să ne fie prielnică, nădăjduiesc că vom putea înconjura Capul Horn în zorii zilei!”

Nici o clipă nu mă gândii să pun la îndoială îndreptățirea judecății căpitanului West, care coborî spre cabina sa, puțin după ce vorbisem cu el.

Rămăsei pe duneț și văzui pe Mr. Pike luând măsurile trebuincioase pentru îndeplinirea ordinului primit. Apoi, secundul se duse în odaia hărților.

Nu știu ce îndemn mă făcu să mă apropii de una din ferestruici și să-l privesc. Mr. Pike stătea în picioare. Își scoase mantaua și pălăria de pe care șiroia apa pe podea.

Cu rigla de calcul și compasul în mână, secundul se aplecase pe hartă. Obișnuita lui mână aspră dispăruse. Pe obraji i se citea un fel de neliniște. Zbârciturile erau acum mai vădite. Ele vorbeau despre cei șaiszeci și nouă de ani și despre luptele aprige duse toată viața împotriva mării.

Mă dădui îndărăt și mă simții la rându-mi cuprins de spaimă. Știam că spre nord, încotro mergeam, se înălța dincolo de ceața cenușie care ni-l ascundea, un tărâm cu stânci uriașe, de care se spărgeau valurile, neîntrerupt și zgomotos. Și aproape de mine, un om deprins cu meșteșugul, se apleca îngrijorat pe hartă...

Apoi, gândul mi se îndreptă spre căpitanul West. În el trebuia să am toată încrederea. La urma urmelor, Mr. Pike nu era decât un om istovit, căruia vârsta începea să-i tulbure judecata.

Și coborâi, mai liniștit, ca să văd pe Marguerite la ea în cabină.

În timpul prânzului, Mr. Pike, stătu pe gânduri și nu vorbi mai nimic. Ciulind urechea, părea că ascultă neîncetat zgomotele din afară, legănarea și izbirea funiilor în catargul de oțel, ciocnirea valurilor de lemnăria corăbiei și năvălirea lor pe punte.

Mă trezii că iar îi împărtășesc teama. Dar e de la sine înțeles că, față de căpitanul West și Marguerite, îmi înfrânai dorința oricărei întrebări nehibzuite. Și nu întrebai nimic nici la ora opt, când zării pe secund îndreptându-se spre duneț, pentru a-și lua în primire quart-ul până la miezul nopții.

Mă culcai și adormii numaidecât.

Puțin după miezul nopții, mă deșteptai. Lampa ardea încă în tavan. Auzii limpede schimbarea echipelor de serviciu și pe Mr. Pike trecând prin gang și îndreptându-se spre cabina sa.

Prin ușa care rămăsese întredeschisă, îl văzui oprindu-se, potrivit obiceiului său, spre a-și răsuci o țigară. Și tuși, așa cum făcea totdeauna când după ce-și aprindea țigara, îl năvălea fumul în plămâni.

După câțva timp îi auzii iar pașii pe gang. Îmi aruncai privirea și-l văzui trecând din nou, îmbrăcat tot cu pălăria și mantaua și încălțat tot cu cizmele de mare. Cu toate acestea, știam că era scurtul său răstimp de odihnă, de odihnă la care-și câștigase cu prisosință dreptul.

Mă cuprinse iar neliniștea și, ridicându-mă din pat, îmbrăcai grelele mele veșminte marine. Ajungând la scară, trecui pe dinaintea cabinei Margueritei. Pentru primenirea aerului, ușa era întredeschisă. Bătui încet, vârâi capul pe ușă și intrai.

Marguerite citea. O întrebai de ce nu doarme.

— Fiindcă nu mi-e somn! Îmi răspunse.

Vorbind drept, nu cred să se fi temut de ceva. Cât despre puțința ca „Samuraiul” să se fi înșelat cu adevărat, nici prin gând nu-i trecea așa ceva.

Nu-i era somn, atâta tot! Și cu toate acestea, îngrijorarea resimțită de Mr. Pike pătrunsese până la ea, prin cine știe ce căi nelămurite. Dar ea își gonise din minte o asemenea temere.

Pornii spre dunetă și mă îndreptai spre odaia hărților.

Întins pe spate, căpitanul West dormea pe canapea. Nu era învelit și nu-și scosese decât mantaua și cizmele.

Respirația-i era liniștită și trăsăturile de pustnic ale obrazului său se îndulceau parcă în amestecul de umbră și lumină al încăperii, în care ardea lampa cu fitilul coborât.

Din acest mediu odihnitor se desprindea o adâncă seninătate.

Îmi continuai plimbarea și întâlnii pe Mr. Mellaire. Era plin de vioiciune și nu-l frământa nici o neliniște. Nici o clipă nu-i venise în gând să judece ordinele date ieri de căpitanul West.

— Timpul tinde să se îmbunătățească... Îmi spuse, ridicându-și mâna și îndreptându-și-o spre o parte înstelată de cer, ce se ivea între nori.

„Dar de ce nu dormiți la ora asta, Mr. Pathurst?”

— Sunt plictisit de tot, răspunsei, din pricina zvârcolirilor corăbiei și mi-am pierdut cu desăvârșire somnul. Vreau să spun: somnul adevărat. Așa că mal bine mă plimb!

„Invidiez pe căpitanul West, pe care l-am zărit acum în odaia hărților. Dormea ca un copil”.

— E un obicei pe care l-ați putea deprinde! Îmi răspunse Mr. Mellaire. Toți îl avem.

„Cu atât e mai vitregă vremea cu atât ne sunt mai mari eforturile pe care le depunem – și cu atât dormim mai strașnic. În ce mă privește, sunt aproape mort când pun capul pe pernă.

„Mr. Pike adoarme nițel mai greu, fiindcă trebuie să-și sfârșească întâi țigara. Dar în timp ce se dezbracă, ațipește”.

Unde era oare Mr. Pike la ora asta? Iată ce mă neliniștea.

Mă îndreptai spre partea din față a corăbiei, în timp ce norii continuau să se depărteze, iar stelele să strălucească mereu mai mult.

În partea din mijloc a corăbiei, nu găsii pe Mr. Pike.

Pe punte era o santinelă. Mi-o lumină o fâșie limpede de cer, arătându-mi apoi și silueta secundului.

Mă uitai câțva timp la cei doi inși. Și-mi dădai seama că ochii bătrânului marinar străpungeau ca niște burghie întunericul mugitor, care despărțea „Elseneura” de tărâmul nenorocit.

Înapoiindu-mă pe duneță, dădai iar de Mr. Mellaire.

— Cum? Tot nu v-ați culcat? Negreșit că...

— Poate c-o voi face îndată! Răspunsei. Aștept să deger bine mai întâi, pentru a simți nevoia să mă încălzesc sub plapumă.

— Vă invidiez. Sunteți un diletant al mării.

„Dacă mă voi îmbogăți cândva, voi întreprinde și eu o călătorie cum faceți dvs., dar vă jur că-mi voi petrece în cabină toate quart-urile.

„Voi lua și eu cu mine un servitor japonez, care mă va înștiința despre tot ce se întâmplă pe bord și, înțelegându-mi fericirea și binefacerile ei, mă voi întoarce pe partea cealaltă și voi adormi iar”.

Izbucnirăm amândoi odată în râsete.

Mă hotărâi să mă duc în sfârșit în cabină și pornii. Pe drum, azvârlii o privire în odaia hărților. Căpitanul West continua să doarmă.

El nu se mișcase din poziția în care-l văzusem. Dar băgai de seamă că, la fiecare clătinare a corăbiei, corpul i se legăna și era amenințat să se prăbușească pe podea.

Jos, în cabina Margueritei, lampa ardea încă. Dar fata adormise, cu capul într-o parte.

Prea tulburat încă pentru a mă trânti în pat, pusei să mi se usuce îmbrăcămintea lângă soba din salonul cel mare și mă infundai într-un fotoliu, în care adormii pe nesimțite.

La ora patru spre ziuă, Mr. Pike, care tot nu coborâse, spre cabine, își reluase în primire quart-ul, care trebuia să dureze până la ora opt.

Deodată, mă trezii.

Pe punte, se auzeau mișcările neîntrerupte ale echipajului, pe care le domina vocea lui Mr. Pike urlându-și ordinele.

Sării afară din cabină, tocmai când secundul striga:

— Cârma spre vânt! La vergelele catargului din urmă! Lăsați funiile să alunece, pentru numele lui Dumnezeu! Lăsați funiile să alunece! Haideți, mișcați-vă dacă n-aveți poftă să beți din ceașca aia mare!

„Dacă nu ascultați, vă sparg capetele! Haideți, repede!”

Supuși, oamenii se grăbeau să îndeplinească ordinele.

Dar unde era căpitanul West? De ce nu i se auzea glasul însufletitor, în toiul pregătirilor acelora, sub palidul clar de lună?

Fără să-mi dau seama, alergai spre odaia hărților și deschisei ușa. Căpitanul era așezat pe canapeaua unde-l lăsasem dormind, cu obrazul palid – și ținea în mâini una din cizme.

Mă înapoiai pe dunetă, unde continua să răcnească glasul lui Mr. Pike. Știam de ajuns, pentru a înțelege că trebuia făcut totul, ca „Elseneura” să-și schimbe direcția.

Operația se săvârșea încet, prea încet chiar.

— Grăbiți-vă! Grăbiți-vă! Striga secundul. Dacă nu, suntem pierduți. N-auziți tâmpiților?!

Desigur că oamenii auzeau și înțelegeau, fiindcă-i vedeam trăgând de funii cu o râvnă de care nu-i crezusem nicicând în stare.

Obrajii le erau sălbăticiți de groază. Cei mai mulți dintre ei nici nu erau îmbrăcați cum trebuie. Dar cu toții își îndoiau strădania și ascultau orbește ordinele celui care putea să le scape viața chinuită, de o moarte și mai chinuită.

Între ei erau bucătarul cu mâini subțiri și Yatsuo, reparatorul de pânză cu o mână paralizată, care trăgeau de funii împreună cu ceilalți.

Până și Sundry Buyers uitase să-și mângâie pânțele și, smuls parcă din starea lui de tâmpenie, muncea cu râvnă ca un tânăr de douăzeci de ani.

Mă dusei spre Tom Spink, care ținea cârma și nu-mi dădu nici o atenție. Sub limpezimea din ce în ce mai strălucitoare a lunii, care se ivea acum printre nori, privirea lui nemișcată și parcă fermecată se ațintea spre dreapta.

Îi urmai privirea și, cum partea dindărăt a „Elseneurei” se ridica pe un munte de apă, văzui lămurit, ivindu-se la mai puțin de trei sute de metri, pământul cu stâncile lui râpoase și negre, ale căror vârfuri erau însă albite de zăpadă. Pământul care se îndepărta.

Era o priveliște îngrozitoare!

Apoi, luna se ascunsese iar și nu mai văzui decât marea cenușie.

Atunci, Mr. Pike strigă lui Mr. Mellaire să pună numaidecât să întindă pânza cea mare.

Operația era plină de primejdii și Mr. Mellaire șovăi. Dar minutele erau numărate. Trebuia să fugim cât mai iute de uscatul acela aprig, ori să ne sfărâmăm.

Mr. Pike își înnoi ordinul:

— Mă auziți, Mr. Mellaire? Pânza cea mare! Sau ajungem cu Toții în Iad!

Oamenii se repeziră cu toții și pânza cea mare fu întinsă.

Dacă vântul care se năpusti asupra-i ne-ar fi împins spre uscat, s-ar fi sfârșit cu noi.

Dar pânza se umflă și furăm aruncați pe neașteptate spre largul mării, prin câteva sărituri înspăimântătoare.

— Încetiniți cârma! Urlă Mr. Pike lui Tom Spink și cârmacilor care-l ajutau.

„Încetiniți cât mai mult, sau ne înccăm. Bătu-v-ar Dumnezeu! În ce fermă de vaci ați învățat marinăria?”

În clipa aceea, se deschise ușa odăii hărților și apăru căpitanul West, pe care-l uitasem cu totul.

Înaintă câțiva pași spre noi. Văzându-l că tremură și se clatină, mă repezii la el și-l prinsei de braț. Apoi, păru că-și recapătă echilibrul, dar capul îi căzu greoi pe piept.

— Mr. Pike, murmură cu voce stinsă, este un ofițer desăvârșit. Manevra era primejdioasă, fără îndoială, fiindcă nu se schimbase cu totul direcția corăbiei.

„Dar ea a izbutit, totuși! Un ofițer adevărat, vă spun...” „Sunteți bun, Mr. Pathurst, să-mi dați ajutor să mă întorc? Nu mă simt bine...”

Ușa grea de fier se închise în urma lui și mi-a trebuit o mare sfortare mușchulară pentru ca, în ciuda legănărilor și zvâcolirilor corăbiei, să ajut pe căpitanul West să treacă pragul. El îmi mulțumi printr-un semn făcut cu mâna, se întinse pe canapea și, la întrebarea mea dacă are nevoie de ceva, îmi făcu semn că nu.

Îl lăsa singur și mă dusei iar pe dune, tocmai la timp pentru a vedea țâșnind o adevărată santinelă înaintată a „Capului anevoios” și a șirului de stânci care îl păzesc.

Nu ne puteam întemeia nădejdele de a scăpa de acest dinte uriaș înfipt în valuri, decât pe vreo minune.

— Strângeți pânzele! Strângeți-le! Urlă Mr. Pike.

Echipajul se năpusti la manevră, în timp ce secundul se repezi spre roata cârmei, pe care o smulse din mâinile lui Tom Spink și o răsuci furios.

Dar e neîndoios că orice strădanie ar fi fost zadarnică, dacă o rafală n-ar fi împins mai tare pânza cea mare, tocmai la vreme.

Trecurăm la mai puțin de o aruncătură de piatră de blocul uriaș, în jurul căruia clocoteau valurile spumoase și, îngroziți de moartea ce ne amenința, fiecare din noi își simți respirația oprită.

Numai datorită întâmplării, vergele de sus ale catargurilor nu se izbiră de stâncă.

De pe punte, răsună un țipăt:

— A căzut un om în mare!

Primejdia fiind înlăturată, Mr. Pike părăsi cârma.

El ridică mâinile spre fer.

— Care-i nătărăul? Întrebă pe Mr. Mellaire, cu un aer ursuz.

— Boney, mi se pare. De altfel, nu era bun de nimic.

— Cu atât mai bine! Că doar n-om alerga după el...!

Mă înapoiai spre odaia hărților, neliniștit de starea căpitanului West, a cărui greșală de neînțeleș ne-ar fi făcut pe toți să pierim, împreună cu „Elseneura”.

Mă uitai printr-o ferestruică. „Samuraiul” zăcea pe podea: un trup țeapăn, care se mișca la fiecare legănare a corăbiei...

CAPITOLUL XXX.

Dulgherul finez dispăre cu „vrăjitori” cu tot.

Moartea căpitanului West a fost o lovitură crâncenă pentru Marguerite în ciuda eforturilor ei de a se arăta tare și a nu-și trăda durerea. Ea mi-a amintit temerile pe care le avea cu privire la sănătatea tatălui ei, de la începutul călătoriei; îngrijorarea aceasta a fost una din pricinile care au hotărât-o să se imbarce împreună cu el. Suferea de inimă, fără îndoială.

Nici Mr. Pike nici Mr. Mellaire, nici eu nu făcurăm în fața fetei vreo aluzie la groaznică greșală a căpitanului West, pe urma căreia am fi dispărut cu toții în valuri.

„Samuraiul” a fost scufundat în apă la ora patru după-amiază, după ritualul obișnuit.

Numaidecât, Mr. Pike a preluat conducerea corăbiei.

El a adunat mai întâi cele două echipe de serviciu și le-a dat sfaturi. Fiecare din cuvintele lui era câte un punct ascuțit, sortit să pătrundă până și în creierii cei mai mărginiți.

În mod deosebit, a înștiințat oamenii că au un nou conducător și că de-acum încolo lucrurile vor merge altfel decât înainte.

— Până acum, încheie Mr. Pike, v-ați făcut poftele și ați trăit ca niște rentieri. Acum trebuie să munciți serios. Puțin suflet, ce dracu! Puțin suflet!

Oamenii au plecat capul tăcuți. Se tem de Mr. Pike, care nu încetează să-i hărțuiască și-i lovește neconținut cu pumnii lui pătrați, așa cum o dovedesc numeroși obraji umflați și învinețiți. Fără îndoială, vor face tot ce sunt în stare!

Vântul a încetat deodată și „Elseneura” plutește ca o bucată de plută pe marea liniștită. Din când în când, câte o adiere ușoară ne împinge puțin.

În cursul după-amiezii, Mr. Mellaire, care era de veghe, s-a apropiat de mine și, trăgându-se deoparte, îmi destăinuie gândurile sale cele mai ascunse.

— Păcătos sistem, Mr. Pathurst, mi-a spus, e cel al noului nostru comandant. Istovește prea mult oamenii!

„Ocărăți și loviți orbește, nu se gândesc deocamdată să se împotrivescă. Sunt prea prăpădiți.

„Dar asta nu ține așa până la sfârșitul călătoriei. Mr. Pike e învechit. Nu-și dă seama că, din tinerețea lui și până acum, s-au schimbat vremurile. Nici legile maritime nu mai sunt aceleași. Nu te poți purta cu un echipaj atât de rău, cum se poartă el zilnic.” „Să așteptăm urmările și veți vedea că am dreptate!”

Îi răspunsei cu toată cruzimea:

— Ha! Ha! După cum văd, ați plecat urechea binevoitoare la acuzațiile ticăloșilor pe care-i avem la bord.

„Dați-mi voie să vă spun, că atitudinea dV. Nu-i deloc potrivită unui ofițer!”

Lovitura fu bine țintită. Vălul subțire de blândețe ce se așezase pe privirea înșelătoare a lui Mr. Mellaire, pieri pe neașteptate.

Ochii lui de ucigaș scăpărară și părură că se țintesc asupra-mi.

Dar Mr. Mellaire își reveni curând, buzele îi schițară un surâs și privirea îi deveni oarecum liniștită.

— Ați înțeles greșit, îmi răspunse blând, reflecție foarte firească pe care, în interesul tuturor, mi-am îngăduit să vi-o împărtășesc.

„Aș fi mâhnit dacă v-ați supăra pe mine. Să presupunem mai bine că nu ați auzit nimic! Fiți incredințat, vă rog, că sunt, ca oricare altul, un ofițer pătruns de îndatoririle lui.” „Dar vă repet, creierii oamenilor, sunt mai frământați acum, ca altădată. Sunt eu de vină? Și nu-i mai bine să fim cu ochii în patru?”

Convorbirea noastră alunecă asupra unor probleme. Căzurăm de acord, Mr. Mellaire și cu mine, că necunoscuții pe care ni-i dăruise Capul Horn și în privința cărora echipajul continuă să fie stăpânit de aceeași groază superstițioasă, dădeau neconținut dovadă de o bunăvoință fără margini, spre a fi folositori.

Aceștia, cel puțin, fiind izolați de restul echipajului, din pricina neputinței de a se înțelege cu oamenii noștri într-o limbă cunoscută, nu vor fi molipsiți. Mă uit uneori la ei cu luare-aminte, în timp ce se află pe punte, proptiți bine pe picioare și am impresia că vor să cerceteze nemărginit cu privirea lor visătoare. Neîndoios că se gândesc la țările îndepărtate în care s-au născut, unde au mame cu ochii ca topazul, la fel ca ai lor, unde locuiesc frații lor de rasă, al căror păr este de culoarea nisipului, ca și al lor.

Zilnic am convorbiri prietenești cu Tom Spink, pe care-l găsesc mereu la bara cărmei. Îl încurajez pe cât pot, fiindcă acest anglo-saxon, oțelit, pare cu totul pierdut, deși este un marinar încercat.

Lăsându-și deoparte la modul propriu, nu-și ascunde descurajarea, și nu încetează să se tânguiască:

— Niciodată, mi-a spus amărât, nu mă voi mai imbarca pentru înconjurul Capului Horn! Am jurat-o de o mie de ori, dar de data asta-mi voi ține jurământul.

„Nu, niciodată, Mr. Pathurst! Niciodată!”

Mi-a istorisit și el o pățanie. Iat-o:

Era pe „Nahoma”, acum vreo patru ani. Două sute treizeci de zile de la Liverpool la San-Francisco. Da, două sute treizeci, nu mai puțin!

„Aveam o încărcătură de creozot și ciment. Și creozotul cere să fie așezat cu multă grijă, altfel nu stă locului.

„Luni de zile, mi-a fost cu neputință să trecem de Cap. Între timp, muri căpitanul și fu scufundat în mare, chiar aici.

„Apoi, începură să ne lipsească merindele și ne îmbolnăvirăm toți de scorbut. Mulți dintre noi muriră. Era un blestem!”

— Cu toate acestea, îi pusese răsând, te-ai imbarcat iar...!

Tom Spink rămase tăcut câteva clipe, pentru a-mi mărturisi apoi, cu glas încet:

— Dacă marea ar fi înghițit pe dulgher, în locul lui Boney...!

Mai întâi, nu-l înțelegeai. Apoi, îmi adusei aminte că dulgherul era „finezul”, vrăjitorul afurisit care „aduce timp bun sau rău, când vrea” și „nu se gândește decât să joace renghiuri bieților marinari. „

*

* *

De ieri, vremea s-a schimbat cu totul, ca prin farmec.

Având în spate un vânt puternic dinspre est, alergăm în sfârșit spre vest, cu o iuțeală de douăsprezece noduri.

Cum dulgherul a dispărut, potrivirea între aceste două fapte dă de gândit.

Azi-dimineață, când m-am trezit și în timp ce Wada mă ajută să mă îmbrac, am fost uimit de seriozitatea obrazului său, Și mi-a împărtășit noutatea, cu un aer posomorât. Din ajun, nu se mai știe nimic despre dulgher.

Din ordinul lui Mr. Pike, au fost scotocite toate colțișoarele corăbiei. Nu s-a găsit însă nimic.

— Și ce crezi că i s-o fi întâmplat? Întrebai.

— Oamenii ucis pe el și aruncat apă. Toți neghiobi și ticăloși! Adevărată bandă de câini și porci!

Întrebai pe steward, care îmi adevăra spusele lui Wada și socoti, ca și el, că dulgherul a fost omorât.

El adăugă:

— Toți aici gândesc numai la omor. Și pe mine omorât, sigur, azi, mâine! „Foarte bine! Dar eu apă la mine. Și întâi omorât câțiva!”

Spunându-mi aceste cuvinte, își descheie vesta și văzui de-a lungul corpului său, în partea stângă ca s-o poată avea oricând la îndemână, o teacă de pânză, legată cu o curea. Din teacă se ivea mânerul unui cuțit lung, cu care taie măcelarii carnea în bucăți.

Bătrânul chinez scoase încet arma de temut, care avea o lungime de vreo două picioare. Pentru a-mi arăta că era bine ascuțită, tăie o foaie de ziar în bucățele.

— He-he! Adăugă el cu un rânjat batjocoritor. Eu numai „galben murdar”, „maimușoi”, „fleac”. Înțeles!

„Dar ei lasă pace pe mine!”

Nimic nu-mi dădea putința să aflu adevărul. Noaptea fusese liniștită, Ninsese. Nici un val nu scâldase puntea corăbiei. Așadar, presupunerea unui accident trebuie înlăturată.

Pe la ora opt, Mr. Pike a întrunit pe toți oamenii pe corabie și i-a întrebat pe rând. Răspunsurile au fost aceleași: „Nu știu nimic!”

Când i-a venit rândul, Mulligan Jacobs a fost neobrăzat ca de obicei:

— Dulgherul?! Mârâi. Dar ce credeți că puteam să-i fac?

„Îmi închipui că mă veți învinui că m-am repezit la uriașul acela și l-am aruncat peste bord. Ce dovadă aveți, vă rog? E adevărat că sunt cel din urmă dintre nătărăi și că am, așa prăpădit cum sunt, o forță de taur!”

Mr. Pike se încruntă, dar nu stăruie și trecu la altul.

Scena era mișcătoare. De sus, de pe dunetă, Mr. Pike domina semeț pe oamenii adunați pe punte, vicleni și închiși în ei înșiși. O zăpadă ușoară își scutura vertical fulgii în aerul liniștit.

„Elseneura”, ale cărei pânze erau aproape amorțite, aluneca încet și suspinând pe valurile, care abia îi atingeau marginile.

Cu chipurile trase, oamenii se legănau în ritmul pe care-l impunea corabia, cu mâinile în mănuși și picioarele în cizme. Cei trei necunoscuți cu ochii ca topazul ascultau visători, fără să priceapă nimic.

Deodată, începu să bată vântul dinspre est.

Mr. Pike fu cel dintâi care simți. Îl văzui tresărind și întinzând obrazul spre vântul acela ușurel. În clipa următoare, îl simții și eu.

El așteptă o clipă, spre a se încredința că n-a fost numai închipuire. Apoi, uitând de dulgherul dispărut, începu să dea ordine scurte echipajului, care se grăbi să-și reia munca.

Toate pânzele pe care le aveam fură întinse pe vergi, până în vârful catargului: cârmaciul învârti roata barei și „Elseneura” începu să alerge spre est. Ochii mei întâlniră pe cei ai lui Tom Spink, a cărui privire era triumfătoare.

Părea că spune: „prevăzusem bine!” Și faptele o dovedeau cu prisosință. Dulgherul cu picioarele mari zburase peste bord, fără să știe cum, împreună cu traista lui cu vrăjitorii – și vântul cel bun venise!

Voios din cale-afară, Mr. Pike măsură duneta în lung și în lat. Disprețuind frigul, își scosesese mănușile și-și freca mâinile de bucurie. Își vorbea șie-însuși și-și manifesta mulțumirea într-un chip hazliu.

Își îndreptă privirea când spre partea de dinainte și spre oamenii a căror muncă o supraveghea, când, fericit, spre partea din care sufla vântul prielnic și cădea zăpada.

— Ei bine, ce credeți Mr. Pathurst? Mă întrebă fără veste.

De data asta am nimerit-o! Am nimerit-o! Ha! Ha! Ha!

Flecărea vrute și nevrute și începu să-mi vorbească despre restaurantele franțuzești din San-Francisco, ale căror bucătării erau neîntrecute în pregătirea unei anumite mâncări de rață.

— Rața trebuie apucată și aruncată într-un cuptor bine încălzit, unde stă șaisprezece minute... După mine, patrusprezece minute sunt de ajuns. Mâncarea e coaptă și delicioasă!

Vorbindu-mi, îi lăsa gura apă...

Pe la amiază, încetă să cadă zăpada și vântul deveni mai rece. Ne iuțirăm pasul și dulgherul acela uriaș aruncat în apa înghețată spre a servi de hrană peștilor, rămase mult în urma noastră.

La ora trei, începu furtuna și noi sfâșiam, cu o iuțeală nebună, Oceanul turbat, ale cărui valuri ce veneau dinspre est se spărgeau zgomotos de cele ce veneau dinstre Vest, respingându-le într-o luptă cumplită și triumfătoare.

Mr. Pike privea pierdut vergele vintrelor, care se bolteau sub rafale, ca arcurile sub mâna unui arcuș nevăzut și erau în fiecare clipă amenințate să fie smulse sau frânte.

Puțin îi păsa, îmi spunea, jurându-mi că – orice s-ar fi întâmplat – nu va strânge nici o bucățică de pânză.

Mai mult, dădu ordin să se întindă și pânza cea mai mare, susținând că nici Dumnezeu, nici chiar Diavolul nu vor izbuti s-o facă să sară din loc.

— Barometrul coboară! Îmi spuse Mr. Pike. Asta-i bine! Cu cât se va mări puterea vântului, cu atât mai repede vom înainta spre vest.

Doi inși, schimbați la fiecare jumătate de oră, se căzneau în același timp cu mânuirea barei de la cârmă. Și cu tot frigul, le șiroia sudoarea pe obraji.

Spre seară, ne încrucișarăm cu altă corabie care încerca să se îndrepte spre est și îndura, la rândul-i toate necazurile pe care le îndurasem noi.

Văzând-o, Mr. Pike începu să țopăie ca un sălbatic și salutând-o batjocoritor, își urlă disprețul voios spre formele îmbrăcate în mușamale, ce se zăreau pe duneta acelei corăbii nenorocite.

Noaptea care urmă în plină suferință și glorie, astfel că nu putui închide ochii.

Săriturile „Elseneurei” mutaseră din loc soba cea mare din salon și focul trebui să fie stins. În cabine au fost aprinse sobe cu gaz. Dar soba mea răspândea un miros înăbușitor, încât am stins-o.

Aflai a doua zi dimineață, că nici Marguerite nu putuse dormi. Dar alergătura nebunească a corăbiei n-o înfricoșa deloc.

În schimb, Mr. Mellaire era stăpânit de oarecare temeri, pe care mi le mărturisii:

— Să conduci în felul acesta o corabie atât de încărcată ca a noastră, e un lucru nechibzuit.

„Elseneura” nu-i un yacht ușor, cu care-ți poți îngădui orice îndrăzneală, ci un adevărat lădoi plin cu cărbuni. Ce s-ar întâmpla dacă ne-ar sfărâma catargurile? Am fi nimiciți!”

La ora opt, Marguerite și cu mine ne urcarăm pe dunetă și găsirăm pe Mr. Pike, care nu dormise deloc.

Ne salută voios.

Cât despre echipaj, el părea încă îngrozit. Nu i se putu da nici o mâncare caldă, întrucât bucătăria de pe partea din față a corăbiei fusese inundată în trei rânduri. Oamenii trebuiră să se mulțumească doar cu pesmeți de mare și carne de cal, conservată.

La amiază, ajunseserăm o corabie care avea puține pânze întinse și mergea în aceeași direcție cu noi.

— Ia priviți pe fricoșii ăștia! Zeflemi Mr. Pike. N-au măcar curajul să se lase mânați și-și pierd vremea asta bună degeaba, de ți-e mai mare mila!

În mai puțin de un sfert de oră, înconjurarăm și depășirăm vasul acela, destul de drăguț dealtfel. Atât de mare era iuțeala cu care mergeam, încât vasul celălalt părea că stă nemișcat.

Mr. Pike, întocmai ca un ștregar scăpat de curând de la școală, își reîncepu tropăiturile de bucurie din ajun și dădu cârmaciului ordinul să se alăture ușor de corabia aceea.

Ofițerii și echipajul ne priviră înmărmuriți trecând ca o trombă pe lângă ei și Mr. Pike le întinse un capăt de odgon, îndemnându-i parcă să se lase remorcați.

Până și Marguerite începuse să se înspăimânte. Privirea i se ducea fără voie spre vergelele care se încovoiau.

Amândoi întâlnirăm apoi pe Tom Spink, istovit din cale-afară și care fusese înlocuit la cârmă.

— Ei bine, îi spusei, dispariția dulgherului ne-a adus noroc, fără îndoială. Ești mulțumit?

— Doamne, Dumnezeu! Dacă secundul nostru l-ar fi însoțit în fundul apei, fericirea noastră ar fi fost și mai mare!

La ora cinci după-amiază, loch-ul de măsurat iuțea înregistrase, din ajun la aceeași oră, trei sute patrusprezece mile.

Acum e miezul nopții și, ghemuit în patul meu și fără somn ca de obicei, scriu în grabă rândurile acestea pe carnetul meu de notițe.

*

* *

Acum, am trecut de-a binelea de Capul Horn!

Vântul nu mai bate atât de tare, timpul se îmbunătățește și mersul nostru e iarăși normal. Temperatura e mai plăcută și în curând vom începe să simțim parfumul elizeelor.

Oamenii s-au înviorat. Ieri-seară am auzit pe unul din ei cântând.

Stewardul a pus deoparte cuțitul lui uriaș, iar gândurile negre i s-au luminat până într-atât, încât aseară l-am găsit jucându-se de zor cu Possum...

Și chipul lui Wada s-a înseninat.

Dar Mulligan Jacobs și Andy Fay rămân tot viperele veninoase ce au fost neîncetat.

Din ce în ce mai hotărât, Charles Davis nu vrea să moară.

Larry s-a lăsat să i se scoată un dinte. După trei zile de suferințe cumplite, a venit în partea din urmă a corăbiei și a rugat pe secund să-i ușureze durerile.

Mr. Pike s-a grăbit să-l satisfacă, dar n-a vrut să se „maimuțărească”, adică să întrebuințeze cleștele de oțel, folosit în asemenea cazuri și aflat în lădița cu medicamente.

— Nu-mi pasă, mi-a spus, de invențiile astea! Și după sistemul bun și bătrânesc pe care l-am îndrăgit totdeauna s-a servit de un cui și un ciocan.

Nu-i de crezut, știi, dar am văzut cu ochii mei: o lovitură de ciocan, dată cu îndemănare și dintele a sărit!

Și Larry a sărit în sus și a început să alerge în dreapta și stânga, urlând ca un turbat și ținându-se de falca pe care o credea crăpată.

Mr. Pike susține că în felul acesta a scos în viața lui sute de dinți, fără vreo urmare nenorocită. Totul e să te pricepi!

Ne-a mai istorisit că a călătorit cândva cu un căpitan, care se bărbiera în fiecare duminică fără brici. Cum?

Se folosea de o lumânare și de un ștergar ud, cu care-și ștergea fața pe măsură ce-și pârlea părul.

Secundul e din ce în ce mai vesel.

— Ha! Ha! Ha! Cred că, după moda veche, am dat echipajului o imagine vie despre navigația de altădată.

Oamenii nu vor uita curând lecția aceasta!

„Adică n-o voi uita cel puțin acei care nu vor zbura peste bord, cu sau fără sac de cărbuni la picioare, înainte de a ajunge în vreun port oarecare!”

Îl întrebai, oarecum uimit:

— Așadar, credeți că vom mai avea morți și afundări?

Mr. Pike se întoarse spre mine, mă privi o clipă drept în ochi și-mi răspunse:

— Fiți sigur de asta! Iadul n-a început încă să-și dezlănțuie puterile!

Secundul își face quart-urile înainte, schimbându-se regulat cu Mr. Mellaire.

Din delicatețe față de Miss West, Mr. Pike și-a păstrat cabina pe care o avea. De fapt, obiceiul este ca, în cazul când căpitanul moare în timpul călătoriei, secundul să se mute în cabina lui.

De la dispariția dulgherului, Mr. Mellaire mănâncă singur în încăperea cea mare din partea de dinapoi a corăbiei și doarme împreună cu Nancy în partea centrală.

CAPITOLUL XXXI.

Se dezlănțuie răzvrătirea.

S-au scurs două săptămâni de când am trecut de al cincizecilea grad în Oceanul Pacific. Ne aflăm acum la al treizecișisaptelea grad adică la aceeași latitudine sub Ecuador, ca și deasupra Ecuadorului.

Și iată că încep să se împlinescă prevestirile lui Mr. Pike și cele ale lui Mr. Mellaire.

Zilele bune n-au luat cu căe și amintirea suferințelor îndurate, iar vrăjmășiile strânse în timpul călătoriei s-au înrădăcinat mai mult.

Possum, biata mea javră, a dezlănțuit fără vrere rezvrătirea.

Ieri-dimineată, pe la ora nouă, Mr. Mellaire, care era de veghe, se afla tocmai sub cafasul catargului și dădea diferite ordine lui Sundry Buyers care, împreună cu Arthur Deacon, Ditman Olansen și Maltezul, era cocoțat pe catarguri.

Mr. Pike umbla pe podișca de oțel.

Pe acoperișul locuințelor centrale ale echipajului, Possum zburda în jurul cotețului, în care găinile, cu penele năpârlite dar dornice de viață, băteau din aripi și culegeau grăunțele și tărațe aduse de steward.

Câinele fericit și el de îndreptarea vremii, lega iar cunoștință cu păsările și, spre a le adulmea mai de aproape, își vârâse botul printre zăbrellele cotețului.

O găină înțelegându-i rău prietenia, se repezi spre câine și-i aplică în bot o puternică lovitură cu ciocul.

Dându-se înapoi, Possum scoase un țipăt de durere, un țipăt ascuțit și supărat.

Acest țipăt atrase luarea-aminte a lui Ditman Olansencare, aplecat pe vergă, întinse gâtul spre a vedea ce s-a întâmplat. El ținea pe umeri un scripete, pe care era înfășurată o funie. Când își întinse gâtul, Olansen scăpă de pe umeri scripetele, care căzu lângă Mr. Mellaire fără să-l rănească însă.

Dar funia, lovind în treacăt capul celui de-al doilea locotenent, îi smulse șapca, deși era prinsă cu o curea.

Mr. Pike, așa cum am spus, era pe aproape. De pe podișca de oțel, zări deodată dedesupt, îngrozitoarea crăpătură din țeasta lui Mr. Mellaire. Rămăsese încremenit câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva visează.

Fără să-și dea seama, își strânse pumnii, în timp ce privea cu toată atenția acest semn de neînălțurat datorită căruia putea recunoaște fără greș pe ucigașul căpitanului Somers.

În clipa următoare, cobori încet pe punte și se îndreptă spre al doilea locotenent, cu gândul vădit de a-și vâri degetele, ca ghearele unei păsări de pradă, în șanțul acela înfricoșător – și să-i sfășie creierul.

Mr. Mellaire se dădu iute înapoi cu doi pași, iar Mr. Pike păru că e iar stăpân pe sine. Brațele-i căzură de-a lungul corpului și se opri.

— Știu cine ești!... Spuse Mr. Pike cu voce surdă, care tremura de tulburare.

„Acum optsprezece ani, ai fost pe „Cyrus-Thomson”, care, rămânând fără catarguri din pricina vijeliei, se scufundă. Ai luat loc în singura luntre ce a fost salvată.

„După șapte ani, ai fost pe „Iason-Karrison”, la San-Francisco și căpitanul Somers a fost ucis de cel de-al doilea locotenent, ai său, care erai tocmai tu, adică unul dintre spravițuitorii de pe „Cyrus-Thomson”.

„Ucigașul, care avusese țeasta crăpată de un bucătar nebun, se numea Sydney Waltham, despre care ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai da noutăți”.

Fără să mai asculte Mr. Mellaire, sau mai curând Sydney Waltham, făcu în ciuda celor cincizeci de ani ai săi o săritură în lături, cu o uluitoare agerime și se rezezi spre partea centrală a corăbiei, unde-și avea cabina.

Dar nu fugise ca să se ascundă în ea, ci pentru a ieși curând ținând în mână un revolver automat Smith și Wesson, calibrul 32, cu care începu să tragă.

Câteva gloanțe se turtiră în parapetul punții înguste, spre care Mr. Pike se rezezi numaidecât. Și, cu toate că nu-i plăcea să lase să se creadă că fuge, se retrase și ajunse pe duneț, din câteva sărituri.

Atunci, răzvrătirea se dezlănțui pe neașteptate.

Arthur Deacon, cocoțat pe catargul din urmă, se aplecă și aruncă spre Mr. Pike, care tocmai trecea pe dedesubt, sula de desfăcut nodurile funiilor; ea se învârti de mai multe ori, scânteind în bătaia soarelui.

Sula era gata-gata să atingă pe Mr. Pike și să sfărâme pe Possum, care alerga spre partea din urmă, înnebunit de împușcăturile ce se auzeau, fiindcă

Mr. Mellaire, fără să țintească de ajuns de bine, trăgea neconținut. Vârful ascuțit al sulei pătrunse cu atâta putere prin lemnul punții, încât sula continua să vibreze cu furie câteva secunde.

În cele din urmă, în timp ce un ultim glonte se izbi de închizătoarea de oțel a odăii hărților și în timp ce omul de la cârmă își părăsea postul, văzui pe Mr. Pike coborând pe furiș spre cabine.

În ce mă privește, nu mă clintisem din postul meu de observație situat în partea centrală a corăbiei, fie din pricină că eram încredințat că nu mă amenința nici o primejdie, fie pur și simplu din lipsă de prezență de spirit în fața evenimentelor ce se produsese atît de neașteptat.

În timpul unei potoliri, izbutii să ajung pe dunetă, când răzvrățiții, conduși de Sydney Waltham și de cei trei ticăloși, dădură năvală, plini de avânt. Văzui banda îmbrâncindu-se și repezindu-se spre scară, pentru a se cățăra, dar nici nu mă gândii să încerc să-i opresc. Era foarte nimerit să nu mă împotrivesc, fiindcă n-aș fi izbutit; dimpotrivă, aș fi dat răzvrățiților prilejul să mă ucidă.

Atingându-și ținta, oamenii părură foarte zăpăciți de izbânda dobândită atît de lesne și cu totul dezamăgiți că nu găseau înainte-le nici un vrăjmaș.

Trecând pe lângă mine, Bert Rhine păru că vrea să se oprească, spre a mă lovi cu ajutorul cuțitului pe care-l avea în mână. Dar își reluă aproape numaidecât alergătura, socotindu-mă desigur „un număr fără însemnătate”. Mă simții nițel jignit, dar și fericit.

Când oamenii văzură că nu mai era nimeni pe dunetă, rămaseră uluiți. Oare conducerea corăbiei era părăsită în voia soartei? Asta-i supăra și-i îngrijora mult.

Bert Rhine trimise pe italianul Guido Bombini să înconjoare adăpostul care acoperea roata cârmei, spre a se încredința că nu se ascunsese acolo nici un dușman.

Apoi, dădu un ordin evreului Isaac Chantz, pe care O'Sullivan îl rănise la începutul călătoriei. Și, Chantz, urmat de câțiva voinici, se duse în chip de cercetaș spre odaia hărților, a cărei ușă o deschise fără veste.

În aceeași clipă, străluci și se prăbuși asupra-i un cuțit lung măcelăresc, pe care-l ținea o mână galbenă uscată. Cuțitul îi alunecă de-a lungul capului și gâtului și-i atinse umărul stâng.

Oamenii care însoțeau pe Isaac Chantz se dădură înapoi și evreul se clătină până la stinghia de sprijinire, apăsându-și rana cu mâna dreaptă.

Bert Rhine, care în timpul acesta se dusese să cerceteze sufrageria, veni în goană, odată cu Mr. Mellaire, care ținea încă în mână revolverul gol. Ei își croiră drum printre cei ce se înghesuiau, șovăitori, în fața odăii hărților, a cărei ușă se închidea și se deschidea, în ritmul clătinăturilor corăbiei.

Nu cumva cuțitul ascuns avea să lovească iar pe cel dinții ce s-ar fi încumetat să intre?

Înțelept și prevăzător, bătrânul chinez nu se arătă. În locul lui, Mr. Pike fu acela care se ivi pe neașteptate, venind pe scara lăuntrică. Era înarmat cu revolverul său, Colt, de calibrul 44.

Numaidecât porni spre el o serie de detunături, asemănătoare unor focuri de artificii. Dar răzvrățiții, care trăgeau fără să mai țintească și ale căror arme nu erau proaste, erau atât de zăpăciți, încât nici un glonte nu nimeri, pe secund.

Dar și el trăgea. Cu tot tărăboiul drăcesc, putui descoperi împușcăturile puternice și regulate ale revolverului său.

Deodată, văzui pe italianul Mike Cipriani, ducându-și îndurerat mâna la pânțele și prăbușindu-se pe punte.

Văzându-l corcitura de Shorty, care țopăia și se strâmba în mijlocul învălmășelii, dădu semnalul retragerii. Se rostogoli pe scara dunetei și toți îl urmară. Fu o dezordine nemaipomenită.

Isaac Chantz, care sângera neconținut, fu cel dintâi care fugi după Shorty.

Nosey Murphy își azvârli nebunește cuțitul spre Mr. Pike, dar nu-l nimeri. Tăișul izbi cu putere unul din mânerele de aramă ale roții de la cârmă și căzu apoi pe podea.

Al doilea locotenent fugi după ceilalți, însoțit de Bert Rhine. În alergătura lor disperată se izbiră de mine puternic, încât erau să mă răstoarne.

„Câmpul de luptă” începea să se golească. Mr. Pike trase încă o dată și nimeri pe Bill Quingley, care se prăbuși la picioarele mele.

Ultimul care trebuia să fugă era Maltezul. El se opri pe una din treptele de sus ale scării, pentru a privi cu îndrăzneală în față pe secund. Mr. Pike își îndreptă spre el țeava revolverului și trase. Dar se isprăviseră cartușele, astfel că, în timp ce Maltezul dispărea grăbit, revolverul făcu doar un zgomot sec.

Duneta era a noastră.

Stewardul ieși încet din odaia hărților, ținând în mână cuțitul său lung și pregătit să lovească dacă va fi nevoie.

Marguerite îl urmă. În spatele ei venea Wada, care-mi aducea carabina Winchester, o jucărie poate, dar de temut.

Mr. Pike își privea revolverul cu o mutră turbată, cercetându-l amănunțit ca să se încredințeze dacă se înțepenise, sau i se isprăviseră într-adevăr cartușele.

— Când Marguerite îl întrebă în ce direcție vrea să îndrume corabia.

Secundul tresări și răspunse:

— Puneți bara cârmei spre vânt!

— Înțeles! Spuse Marguerite. Și alergă spre roata aceea uriașă, pe care o mânuie cu ajutorul lui Wada în direcția arătată de secund.

Din fericire, marea era liniștită și fiica „Samuraiului” înlocui cu semeție pe cârmaciul dispărut.

După cum vă spusese, Wada îmi adusesese carabina.

— Ea gata pentru trageți! Îmi spusese. Trebuie numai ridicat piedica.

— Sunt la ordinele dvs.! Mă adresai lui Mr. Pike. Ce am de făcut?

— Țintiți pe Roberts! Îmi răspunse.

Și-mi arătă un om ce se afla pe punte.

Adăugă:

— E cel mai bun trăgător din echipaj. Dacă-l doborâți, e foarte bine.

„Dacă nu-l nimeriți, îi veți insufla cel puțin teama de Dumnezeu”.

Era întâia oară, când ținteam un om. Dar situația era atât de gravă, încât febra obișnuită într-o asemenea împrejurare nu puse deloc stăpânire pe mine.

Roberts, văcarul era la o sută de picioare de dunetă. Nu-l nimerii. Totuși, greșisem ținta cu atât de puțin, încât el sări în sus.

În clipa următoare, descoperindu-mă, Roberts își îndreptă spre mine revolverul cu care era înarmat.

Dar i-o luai înainte, trăgând iar. Atins de data asta, el se clătină și căzu pe spate, apoi încercă să se ridice și-mi trimise încă un glonte, care se pierdu în aer.

Mă cuprinse un fel de nebunie, și, sub apăsarea neîntreruptă a degetului meu arătător, o ploaie de plumb țâșni din arma mea, năpustindu-se asupra lui Roberts.

Îl nimerii de cel puțin trei ori. El căzu, după ce se roti de câteva ori, se ridică iar într-un cot și trase iar la întâmplare încă două gloanțe; apoi, se lungi pe punte și rămase țeapăn. Era mort.

În timp ce-mi priveam arma, simții că mă atinge cineva pe braț. Era Wada, care-mi aducea o duzină de cartușe. Le luai și le încărcai în armă, trimițându-l să-mi aducă altele.

De abia se îndepărtase Wada, când Bill Quingley, care zăcea la picioarele mele, îmi prinse gleznele și își înfipse dinții în pulpele mele. Scosei un țipăt de surpriză și de durere.

Dintr-o săritură, Mr. Pike îmi veni în ajutor. Trântind lui Bill Quingley o lovitură zdravănă de picior, îl făcu să-mi dea drumul. Îi trânti apoi încă una, mai zdravănă, trimițându-l peste bord, fără ca trupul să atingă măcar stinghia de sprijin.

Mike Cipriani era în agonie, nu departe de noi. El avu totuși puterea să se târască pe podea, părând că vrea să se îndrepte spre cârmă și să lovească poate, înainte de a-și da sufletul, pe Marguerite, ce se afla acolo.

Mr. Pike interveni iarăși și, folosindu-se de același mijloc ca și la Bill Quingley, îi tăie poftele și gândurile, oricare ar fi fost. Mike Cipriani zbură și se duse să-l întâlnească în mare pe Quingley.

Puntea de jos era goală. Nu se mai vedea nici un răzvrătit.

Mr. Pike își vârî revolverul în buzunarul bluzei și urlă spre partea din față a corăbiei:

— Unde v-ați ascuns, șoarecilor? Ieșiți din găuri și veniți aici. Vreau să vă vorbesc.

Guido Bombini, împins desigur de Bert Rhine, fu primul care se arătă și înainta în chip de soi, făcând o sumedenie de gesturi ca să dea de înțeles că are gând uri pașnice.

La rândul-i, Mr. Pike arătă că n-are nimic în mâini.

Când își dădură seama că într-adevăr secundul nu mai trage, începură să apară și ceilalți, unul câte unul, având între ei pe Bert Rhine, Nosey Murphy și Kid Twist, care conduceau „ostilitățile”.

— Bine! Spuse Mr. Pike, când îi văzu apropiindu-se destul.

Cei trei necunoscuți pe care ni-i dăruise Capul Horn urmau în neștire mulțimea, ca și Faunul, care nu înțelegea nici el nimic din întâmplările groaznice de pe corabie.

Și Charles Davis apăruse, tot viu. Obrazul lui, galben ca ceara, se deosebea în chip ciudat de fețele pârlite care îl înconjurau.

Lângă el se aflau Mulligan Jacobs și Andy Fay, plini de ură.

— Unde-i Sydney Waltham? Tună Mr. Pike. Vreau să-i vorbesc. De ce nu-i aici, printre voi?

„Să se ducă unul să-l caute! Apoi veți relua lucrul. Dacă nu, Dumnezeu să aibă milă de voi!”

Oamenii, neliniștiți, se frământară într-un tropăit tăcut.

— Sydney Waltham, ieși la iveală! Tună Mr. Pike peste capetele pe care le domina.

— Bestie bătrână! Mârâi Mulligan Jacobs.

— Tăcere, Mulligan! Porunci Bert Rhine, pe care infirmul îl privi cu fiere.

— Bert Rhine, reluă batjocoritor Mr. Pike, fii liniștit! Când îți va veni rândul, nu vei fi uitat!

Și începu iar să strige:

— Sydney Waltham, ucigașule, mă auzi? Haide, mișelule, apropie-te, avem o răfuială veche amândoi.

Se părea că în gândul lui stăruia mai mult ucigașul căpitanului Somers și pedepsirea lui, decât însăși răzvrătirea dezlănțuită.

Dar al doilea locotenent, făcându-se că nu aude, nu se arăta.

Mr. Pike se întoarse iar spre Bert Rhine și spre răzvrățiți și strigă:

— Haide, Bert Rhine, dă-le o pildă! Sau te arunc peste bord, ticălos fără pereche!

„Vă dau, ție și șobolanilor ciumați care te înconjoară, două minute ca să vă supuneți!”

Ticălosul și cei doi tovarăși ai lui rânjiră, cu râsul lor întunecat și dușmănos.

— Mai întâi, mârtoagă bătrână, va trebui să ascuți ce vrem să spunem!

„Davis, tu care nu te sperii și știi să vorbești, spune tu lecția!

— Deștept avocat, îl întrerupse Mr. Pike și strașnică lichea!

Charles Davis rămase cu gura căscată și Bert Rhine ridică din umeri și se răsuci pe călcăie, pregătindu-se să plece.

— A, bine! Spuse el liniștit. Dacă nu vreți să stați de vorbă...

Mr. Pike încuviință:

— Dă-i drumul, Davis! Scoate-ne neghiobiile pe care le ții în gât! La vremea potrivită, vom mai avea astfel încă o socoteală de încheiat.

Charles Davis tuși spre a-și drege glasul și începu:

Înainte de toate, țin să declar că nu mă amestec deloc în toată isprava asta.

„Sunt un bolnav, care abia se ține pe picioare și trebuia să mă aflu în clipa asta întins în patul meu.” „Dar mi s-au cerut informații privitoare la legea maritimă. Le-am dat... Era de datoria mea s-o fac!”

— Și ce îndrugă „legea maritimă”? Întrebă zeflemitor Mr. Pike.

Fără să-și piardă curajul, Charles Davis răspunse repede:

— Ea spune că, atunci când ofițerii unei corăbii nu mai sunt în stare să asigure conducerea, echipajul îi poate înlocui și se poate însărcina să mâne spre port vasul aflat în primejdie.

„Legea este răspicată în această privință și „Analele maritime” dau destule pilde.

„Așa a fost, în 1892, cazul vasului „Abissin,,. Căpitanul muri de friguri în timpul călătoriei și ofițerii secunzi începură să se dedea băuturii”.

— La fapte! Răcni Mr. Pike. Nu-mi pasă de citațiile tale! Ce vrei să spui?

— Bine: Repet, vorbesc în calitate de sfătuitor dezinteresat și fără să am vreun amestec. Sunt bolnav, scutit prin însăși boala mea, de orice osteneală.

„Ei, bine, lucrurile stau așa. Aveam un căpitan cumsecade. Nimeni dintre noi nu poate spune nimic pe socoteala lui. Dar a murit!” „Secundul, care i-a luat locul, e un om furios, care vrea să ucidă pe al doilea locotenent. Dealtfel, nu ne sinchisim prea mult de lucrul acesta și-l spun numai ca să întregesc înfățișarea faptelor.” „Ceea ce vrem cu toții este să ajungem în port teferi și nevătămați. Dar viețile noastre sunt în primejdie!” „Niciunul dintre noi n-a făcut cuiva rău. Dimpotrivă, dvS. Ați împușcat cu revolverul dvS. Doi oameni, aruncându-i apoi peste bord, așa cum voi depune mărturie în fața tribunalului.” „Și mai este un al treilea aici pe punte, mort și el, și sortit să servească drept hrană rechinilor. De ce? Fiindcă s-a apărat în chip legal. Dumnezeu să-l ierte!” „Aceiași martori vor depune și în privința aceasta. Ei vor spune adevărul, nimic altceva decât adevărul.” „Vorbiți, domnilor! Spuneți, dacă am sau nu dreptate!”

Se auzi un murmur încurcat de glasuri, care îl aprobau.

— În două cuvinte, vrei să-mi iei locul, hai! Încheie Mr. Pike.

„Și cu mine ce-ai să faci?”

— Vom avea grijă de dvS. Așa cum se cuvine, păzindu-vă până la sosirea noastră la Seattle.

„Acolo, vă vom preda autorităților legale. Credința mea este că v-ați putea apăra invocând nebunia și, dacă argumentul vă va fi primit, veți scăpa ieftin!” „Vă vorbesc prietenește, cum vedeți!”

Simții în clipa aceea, că Marguerite îmi pune mâna pe umăr. Stewardul o înlocuise la cârmă și-i dădu cuțitul cel mare.

— Ți-ai isprăvit „cuvântarea”? Întrebă Mr. Pike pe Davis. Foarte bine!
Acum, voi răspunde o dată întregii bande. Aveți cu toții, v-o repet, exact două minute ca să vă hotărâți.

„Îmi veți preda pe al doilea locotenent și vă veți apuca numai decît de lucru! Veți fi iertați și la sosire vă veți primi toată simbria.” „De nu, îndată ce vom ajunge pe uscat, veți fi predați justiției și veți îmbrăca, pentru răzvrătire pe mare, haina vărgată a pușcărișilor!” „Două minute, nu-i așa?” „Cei care vor să cunoască pușcăria, n-au decît să rămână pe locurile unde se află! Cei care se vor gândi că e mai bine să se supună și să se poarte cumsecade de acum înainte, pot veni aici, pa duneț, la mine.” „Nu e pe tocmeală! Aveți două minute de chibzuit”.

Și aplecându-se spre mine, îmi șopti:

— Țineți-vă arma pregătită și, dacă e nevoie, nu șovăiți să trageți.

„Doar n-or fi crezut porcii ăștia, că ne pot porunci ei nouă!”

Oamenii părură ca șovăie. Buckweat făcu un pas temător înainte, dar se opri.

Încurajat totuși de exemplul lui, Herman Luckenheimer păși cu hotărâre și se îndreptă spre scara dunetei.

Văzându-l, Kid Twist îi ajunse dintr-o săritură. Înșfăcând pe german de spinare, își propti în el genunchiul și-l răsturnă.

Luai arma la ochi, gata să trag.

Dar până s-o fac, italianul Guido Bombini reteză beregata germanului cu o puternică lovitură de cuțit.

— Trageți! Îmi strigă Mr. Pike.

Apăsai pe trăgaci, dar avui ghinion. Glontele nu nimeri ținta, și lovi pe Faun, care se clătină, scoțând un țipăt de durere și se prăbuși pe punte, tușind și privindu-mă cu sărmanii lui ochi rătăciți.

Nici un om din echipaj nu mai clinti.

Herman Luckenheimer, pe care Kid Twist nu-l mai ținea, se prăvălise și el, în timp ce Bert Rhine declară cu glas catifelat și izimbînd batjocoritor:

— Mai sunt niscaiva amatori? Dacă-i îndeamnă inima...!

— Cele două minute au trecut! Vesti Mr. Pike.

— Și ce aveți de gând, bunicule? Îl zeflemi Bert Rhine.

Într-o clipă, Mr. Pike își trăsese revolverul automat din buzunar, în timp ce oamenii se răspîndiră cu repeziciune și fugiră să se ascundă.

Pentru a doua oară, puntea se goli ca prin farmec.

Nu mai rămăseseră decît văcarul, mort și întins pe spate și Faunul, așezat pe locul pe care căzuse și scuipând sânge.

După câteva clipe, apăru un nou grup, care începu să se înghesuie în grabă mare spre duneț.

— Trageți! Mă îndemnă Marguerite.

— Nu trageți! Răcni Mr. Pike.

În fruntea grupului venea Louis bucătarul, pe care-l urmau în șir cei doi reparatori de pânze, Henry elevul Școlii navale și tovarășul său Buckwheat. Tom Spink încheia șirul.

Un glonte, porni de pe partea din față a corăbiei și țintind grupul se pierdu în aer. Tom Spink răsturnă dintr-o lovitură de pumn pe unul dintre răzvrătiții ce stăteau la pândă în drumul său. În clipa următoare, cei șase inși se cățărau sprinten pe scara dunetei și veniră să ni se alăture.

Numaidecât, Mr. Pike puse la bara cârmei, pe unul dintre reparatorii de pânze, în locul stewardului care-și putea relua astfel locul obișnuit.

Deodată, luarăm-aminte secundul, ca și Marguerite și mine, la un cârd de albatroși care pluteau la suprafața valurilor, în spatele corăbiei, scoțând țipete asurzitoare. Și văzurăm, uluiți, pe Nike Cipriani și Bill Quingley, care nu murise. Cu o putere supraomenească, se agă țară de loch-ul de măsurat iuțeala și pluteau pe urmele „Elseneurei”.

Duși de corabie, ei izbuteau să se mențină astfel la suprafața apei.

Deasupra și-n jurul lor dădeau târcoale albatroșii hămesiți cu aripile lor lungi și ciocul lor uriaș.

Una dintre păsări, mai îndrăzneată, se năpusti asupra italianul lui, care izbuti să-i împlânte cuțitul în pânțe. Albatrosul se prăbuși greoi în mare.

Stewardul se apropie și, cu toată răceala, tăie cu ajutorul cuțitului pe care i-l înapoiase Marguerite, linia lochului, de pe căptușeala de oțel pe care era așezată.

Pierzându-și punctul de sprijin, cei doi încercară să înoate.

Dar, în timp ce se zbăteau în spumele valurilor, cârdul înaripat, năpustindu-se asupra acestei prăzi de carne vie, coborî peste ei, lovindu-i furios cu ciocul în cap, în umeri și în brațe, îndoindu-și țipetele înăbușite.

Era un spectacol înspăimântător, dar care – mărturisesc?

— Mă lăsa aproape nepăsător.

Pe aceiași oameni, îi văzusem desfătându-se să spintece și apoi să chinuiască rechinul, pe care-l azvârliseră apoi în valuri, ca să devină prada altor rechini.

Aceiași joc de crâncenă barbarie se întorcea acum împotriva lor și, cel care trage sabia – de sabie moare, cei doi ticăloși mureau mârșav, așa cum și trăiseră...

CAPITOLUL XXXII.

Un concert pe nepregătite.

Cele două „tabere” sunt acum statornicite și lămurite.

De o parte, pe locurile înalte pe care le stăpânim pe deplin, Marguerite, Mr. Pike și eu, înfățișăm pătura conducătoare”. Avem cu noi servitori credincioși, nu prea mintoși, dar pe care ne putem bizui cu nădejde.

În privința deșteptăciunii, Henry, elevul Școlii navale vine în primul rând. El e unul de-ai noștri, mai tânăr și are încă multe de învățat în viață.

Buckwheat îl urmează, la depărtare însă. Tom Spink este un marinar vrednic, voinic, dar nu destul de hotărât.

Wada, stewardul și cei doi reparatori de pânze sunt asiatici, astfel că, datorită rasei lor, se deosebesc în totul de noi; dar ei sunt cinstiți și și-au dat seama că interesul lor se confundă cu al nostru.

Suntem cu toții unsprezece, împotriva unui număr de douăzeci și șase în cealaltă tabără, dintre care vrăjmașii noștri cei mai de temut sunt: al doilea locotenent, Mr. Mellaire sau Sydney Waltham, numele nu interesează prea mult, un om energic din propria noastră rasă, dar un renegat; Bert Rhine, Nosey Murphy și Kid Twist, cei trei șacali; Arthur Deacon, o pușlama primejdioasă; Guido Bombini italianul ticălos; Chorty, o corcitură; Andy Fay și Mulligan Jacobs, care împreună cu Isaac Chantz, evreul rănit, sunt însăși ura întrupată.

Faunul, căruia unul din gloanțele mele i-a străbătut un plămân, nu poate fi pus la socoteală, ca și cei trei necunoscuți cu ochii ca topazul.

Nancy și Sundry Buiers, cei doi șefi ai echipajului, sunt niște netoți, despre care n-am ce să vorbesc.

Cei doi marinari scandinavi, Sorensen și Lars Jacobsen, sunt și ei tare nerozi. Bob este tot un prost, dar ține să pară altfel. Grecul Tony, sinucigașul care nu a izbutit să moară, este un nebun. Charles Davis îi seamănă, dar mai e și un animal răutăcios. Cu deosebire, îndrugă vrute și nevrute, de dimineață până seara.

John Hackey, un apaș, Maltezul, Frantz Fitzgibbon și Richard Giller, cei doi supraviețuitori dintre „zidarii care și-au greșit cariera”, împreună cu Ditman Olansen „spanchiul” completează lotul.

Situația pentru noi ar putea fi și mai rea. Cea mai bună armă a noastră este că aproape toate merindele de pe „Elseneura” se află în mâinile noastre.

În ciuda zelului său de luptător, Mr. Pike a înțeles lesne că nu suntem destul de numeroși spre a ne încăiera cu răzvrățiții.

— Noi suntem cei împresurați! Bombăni. Vă dați seama, da? Dar într-un răstimp care nu va putea fi prea lung, ne vom reduce asediatorii la foame. Da, vom flămânzi pe câinii ăștia, până ce vor veni să ne lângă picioarele!

„Vă închipuiți că obiceiul de a așeza camera și sufrageria în partea din urmă a corăbiei se datorește întâmplării? Nu, Mr. Pathurst! Procedând astfel, strămoșii noștri știau ce fac!”

Louis este de aceeași părere.

— În bucătăria echipajului, îmi spuse, nu mai sunt merinde decât pentru câteva zile. Mai e și un butoi cu pesmeți de mare, dar nici el n-o să ajungă multă vreme ticăloșilor ăștora!

„Tot numai câteva zile vor ține și găinile pe care le-au furat în noaptea trecută și care nu înseamnă mai nimic pentru douăzeci și șase de inși.”

*

* * „Elseneura” înaintează încet, pe o mare leneșă.

Mr. Pike și cu mine ne-am împărțit quart-urile. Rostul cel mai însemnat al funcțiunii noastre este să supraveghem scara dunetei, ca să împiedicăm orice nouă năvală, dată pe față sau pe ascuns.

El are în buzunar revolverul său „Colt”, iar eu port pe umeri carabina mea încărcată.

Tom Spink, Wada, Buckwheat și Louis alcătuiesc echipa mea. Harry, cei doi reparatori de pânze și stewardul sunt echipa lui Mr. Pike.

Consemnul este să nu se îngăduie nimănui să se arate pe punte.

Astăzi, Sydney Waltham apăruse în apropierea părții centrale a corăbiei. Fără să stau pe gânduri, i-am trimis un glonte care s-a turtit de încuietoarea locuințelor din partea aceea a vasului, la o distanță foarte mică de capul său. Waltham a făcut repede o săritură în lături și a înțeles. Nu l-am revăzut.

Charles Davis a încercat de asemeni să-și arate vârful nasului. A primit și el același avertisment.

Când s-a lăsat seara, Mr. Pike a întrebuițat ambele echipaje la ridicarea părții din puntea îngustă ce dă spre dunetă, cu ajutorul unor scripete și funii.

Mâzgălesc aceste rânduri în timpul meu de odihnă. Am părăsit duneta la ora opt, spre a-mi relua quart-ul în primire la miezul nopții.

Wada susține, destul de temeinic de altfel, că la sosire vom avea dreptul la restituirea unor sume din prețul plătit pentru călătorie.

Marguerite nu e prea amărâtă de răzvrătire, prima la care a fost de față. Și urmărește toate fazele, cu multă curiozitate. Într-o oarecare măsură, răzvrătirea este pentru ea un fel de leac împotriva durerii ce o chinuie, mai mult sau mai puțin vădit, mai mult sau mai puțin puternic și de care e stăpânită de la moartea tatălui ei.

Am rămas în cabinele noastre. Oamenii care ni s-au alăturat au fost instalați în odaia cea mare din partea de dindărăt a corăbiei, prin grija Margueritei. În acest scop, s-au scos păturile trebuincioase dintr-un cuțar.

Pe vas, totul e învălmășit și zăpăcit. Pânzele, nestrânse și nelegate, dau o priveliște jalnică. Cele mai multe atârnă de-a lungul catargurilor, încurcate unele într-altele și, la fiecare clătinare a corăbiei, se leagănă trist în gol.

Numai verga cea mare are pânza întinsă cum trebuie, astfel că datorită ei ne putem urma drumul. Dar înaintăm cu o încetineală supărătoare, care nu trece, în cel mai bun caz, de șapte sau opt mile pe zi.

În unele clipe, „Elseneura” se rotește în juru-i ca o sfârlează și descrie un fel de cercuri nedeslușite, căutând vântul.

Din fericire, marca e potolită și vremea minunată, așa încât suntem cruțați de nenorociri.

*

* *

Zilele trec. S-a scurs o săptămână și se pare că răzvrățiții nu suferă încă de foame. Cu toate acestea, proviziile trebuie să li se fi împușinat, fiindcă Bert Rhine a încercat în două rânduri să încheie un „armistițiu”.

Dar Mr. Pike a tras mereu în drapelul alb, de îndată ce l-a văzut fluturând deasupra locuințelor echipajului. El vrea o supunere deplină și fără vorbărie.

Totuși, a început să i se pară că vremea trece încet. Cu deosebire însă-l stăpânește chinuitor o idee: să răzbune moartea scumpului său căpitan Somers. Din când în când, îl găsec măsurând duneta în lung și în lat și bolborosind amenințări cumplite împotriva lui Sydney Waltham, strângându-și și deschizându-și pumnii lui mari și pătrați și scrâșnind din dinți.

Uneori, se gândește că, întrucât vrăjmașul nu se prea sinchisește de noi, ar fi bine să se repeadă noaptea asupra lui. Mi-a vorbit îndelung despre o asemenea posibilitate și sunt încredințat că, dacă ar cunoaște sigur ascunzișul lui Sydney Waltham, s-ar încumeta să-și îplinească gândul.

Ieri, pe la ora patru după-amiază, al doilea locotenent s-a arătat pe puntea cea mică și s-a apucat să privească valurile.

— Trageți în el! Mi-a strigat Mr. Pike.

Îmi proptii arma în umăr și, ascuns în spatele odăii hărților, țintii cu luare aminte, fiindcă Waltham era destul de departe.

— Când secundul mă prinse de braț și-mi spuse:

— Nu, nu trageți! În ciuda depărtării, s-ar putea să-l nimeriți și eu îl vreau numai pentru mine.

Coborâi arma.

Apoi, se ivi pentru o clipă Shorty care se rezemă în ușa locuințelor echipajului, se strâmbă de câteva ori și scoase limba spre noi.

Spre seară, Mr. Pike a ascultat sfatul Margueritei și s-a dus să-și aducă fonograful, pe care l-a așezat pe dunetă. Apoi, a pus aparatul să meargă și, spre a-și bate joc de răzvrățiți, a ales numai plăci cu arii vesele.

Dar vrăjmașii au înjghebat la iuțeală o orchestră, care a-cântat până la miezul nopții.

Se auzeau mai ales sunetele unei armonici, al cărei proprietar fusese Mike Cipriani, după cum ne-a spus Tom Spink și cara acum aparține lui Guido Bombini. Se mai deosebeau flaute, fluier, tobe și alte instrumente, făcute de răzvrățiți din tot ce le căzuse la îndemână.

În ziua următoare, concertul a fost reluat, dar întărit de data aceasta de bidoane de gaz, tigăi și toate lucrurile metalice pe care le-au putut găsi „muzicanții”. La fel cu cântăreții negri, ei mormăiau într-un ritm grosolan, lovind mereu cu niște cleștișori, cu niște fiare și cu niște bețe și învărtindu-și instrumentele în aer. Neavând bas și contrabas, au tras neconținut clopotul cel mare atârnat în partea din față a corăbiei și au dat drumul sirenei ce trebuie să funcționeze numai când e păclă.

Tărăboiul era atât de asurzitor, încât am fost siliți să ne îmfundăm bine urechile. Și târăboiul acesta a ținut toată ziua, fiindcă „muzicanții”, dornici să ne desfătăm cât mai mult, se schimbau foarte des.

Eram peste măsură de infuriat și, la căderea nopții, dornic să pun capăt tãmbălăului, m-am hotărât să mă alătur atacului de noapte plănuir de Mr. Pike.

Dar secundul se mulțumi să salte disprețuitor din umeri.

A doua zi, s-a produs o schimbare. Mr. Pike pusese iar în funcțiune fonograful, care începu să înregistreze plăci cu arii de operă. Guido Bombini, care are o voce frumoasă de tenor, cântă și el, acompaniindu-se cu armonia, diferite bucăți de Verdi și Massenet, ba chiar și de Wagner.

Bert Rhine și clica lui au cântat melodii populare. Una din ele, făcând aluzie la Mr. Pike și pe care au răcnit-o de nu știu câte ori, avea refrenul următor: „E un urs!

E un urs!

Un urs!”

Nancy a cântat și el, cu voce tremurătoare, un pasaj din „Flying Cloud”.

Până și cei trei visători cu ochii ca topazul au cântat, în dialectul lor necunoscut, diferite doine ciudate, vesele și triste.

De data aceasta, mânia lui Mr. Pike era atât de mare, încât atunci când noaptea fu destul de întunecoasă, îmi dete cu cotul și-mi propuse de-a dreptul să mergem și să facem pe muzicanții aceia plictisitori să nu mai cânte niciodată.

— Mr. Pathurst, îmi spuse, dacă vrem, putem curăța pe toți viermii ăia!

„Luați revolverul căpitanului West și ne vom strecura amândoi cât mai nesimțiți până în partea din față a corăbiei. Astfel, vom năvăli fără veste în locuințele echipajului și numaidecât vom începe să tragem!” „La primele focuri, fricoșii bandei, adică Nancy, Sundry Buyers, Iacobsen, Bob și Schoroty, o vor șterge spre partea de dindărăt, unde oamenii noștri îi vor măcelări.” „După asta, ne vom socoti cu ceilalți, fără greutate!” „Poc! Poc! Poc! Voi doborî într-o clipă pe șmecherii cei mari: Bert Rhine, Nosev Murphy, Kid Twist, Bombini, Deacon, Mulligan Iacobs, Issac Chantz, John Hackey și... și... Sydney Waltham care, fără îndoială, va ieși din ascunziș”.

— Pardon! Spusei zâmbind. Mergeți prea iute!... Revolverul dvS. Nu are decât opt gloanțe. Sydney Waltham îmi rămâne mie!

Mr. Pike se gândi o clipă.

— Da, răspunse, aveți dreptate! Asta înseamnă unul mai mult decât trebuie. Bine! Vă voi da în primire pe Mulligan Iacobs.

„Ei, ce spuneți? Intrați în horă?”

Eu șovăii, gândindu-mă la Marguerite.

Dar însuși Mr. Pike, amintindu-și răspunderea și urmările pe care ni le atrăgeam, se răzgândi în cele din urmă.

— Nu, nu, Mr. Pathurst, îmi spuse încet, nu ne putem primejdui într-atât. Dacă, din nenorocire, dvs., sau eu, sau amândoi vom fi uciși, corabia ar cădea în mâinile lor.

„Datoria noastră e să rămânem liniștiți aici, atât cât va trebui!” „Foamea e mult mai sigură și va face mai bine toată treaba.”

CAPITOLUL XXXIII.

Dispariția lui Mr. Pike.

În cursul unei ploii, torențiale căzută azi-dimineață, Buckwheat se îndeletnicea cu strângerea apei în jgheburile din odaia hărților, când deodată

răsună o detunătură – și un glonte, pornit de pe partea din față a corăbiei, îi atinse umărul.

Din fericire glonte era de calibru mic și, din pricina distanței străbătute, își pierduse cea mai mare parte din puterea de pătrundere. Cu toate că rana nu era deloc serioasă, omul nostru începu să zbiere, de parcă ar fi urmat să moară.

Mânios, Mr. Pike fu nevoit să-l potolească, trăgându-i vreo două la ceafă. Apoi, se apucă de lucru.

Nu mi-ar plăcea niciodată să. Am nevoie de Mr. Pike în calitate de chirurg. Cu degetul lui mic, prea mare însă pentru o asemenea operație, ceea ce pricinui o mărire însemnată a găurii făcute de glonte, el începu să scormonească rana lui Buckwheat, în căutarea glontelui.

Buchweath începu să urle ca un scos din minți. Dar, în timp ce „opera” cu mâna stângă, secundul își amenința victima cu palma dreaptă, astfel că urletele încetară curând.

Odată glonte scos, cu gingășia unei scoabe de tâmplar, Mr. Pike trimise pe Buchwheat la Marguerite, care-l îngriji, aplicând antiseptice pe rană și bandajându-l.

Între timp, tânăra mea prietenă este foarte ocupată cu noii oaspeți din camera cea mare de pe partea de dindărăt a corăbiei. Ea le-a dat ciorapi și rufărie curată, scoase din lada cu mărunțișuri, ca și păturile, sfătuindu-i să se frece bine cu săpun și să se clătească apoi cu apa de ploaie adunată de Buckwheat.

Și, spre a se încredința că nu va fi înșelată, a poruncit lui Louis și stewardului să vegheze la îndeplinirea exactă a sfaturilor igienice pe care le dăduse.

Și Buckwheat a fost silit să se supună; întâi, a început să se tânguie că, din cauza răni pe care o are, i se cere un lucru cu neputință de îndeplinit. Marguerite nu s-a lăsat însă și a însărcinat pe Tom Spink să se îngrijească de curățenia camaradului său.

Pe de altă parte, ea a oprit pe oameni să mai fumeze cu pipa, altundeva decât pe dune.

Pentru a-și încorona opera, Marguerite a pus oamenii să răzuie și să spele cu leșie pereții și tavanul încăperii care-i găzduiește și, începând de mâine, s-o văruiească frumos.

*

* *

Spre a se hrăni, răzvrătiții au prins azi câțiva albatroși, cu cârligul undiței.

Mr. Pike s-a uitat cu binoclul la ei.

Păsările au fost jumulte și oamenii, după ce s-au săturat de-a binelea, au azvârlit scheletele în mare, păstrând numai oasele grele ale aripilor, pentru a-și face din ele țevi de pipă.

Am aflat „pe spinarea mea” ce sunt „quart-urile peste quart-uri”. Cu alte cuvinte, îmi petrec pe dunetă douăsprezece ore din douăzeci și patru, stând de veghe; restul e împlinit de Mr. Pike.

Nu e niciunul dintre oamenii noștri, în care să putem avea destulă încredere, sau care să aibă destule însușiri, ca să ne poată înlocui sau schimba. Astfel încât, îndată ce ajung în cabină, mă prăbușesc de oboseală și somn și dorm ca un copil.

Credincios vechiului meu obicei, încerc uneori să iau o carte și să citesc. Dar mă răpune somnul și aproape niciodată nu izbutesc să sfârșesc pagina începută.

Când sunt prea obosit și nu pot scrie, Marguerite îmi ia stiloul și-mi ține însemnările la zi.

Mănânc întocmai ca un salahor, mi-e o foame cum nu mi-a fost niciodată și, de pe urma acestei istovele silite, mă simt cât se poate de bine. Mușchii mi se măresc și mi se întăresc parcă ar fi de oțel!

Și cu toate acestea, dacă aș avea vreodată chef să mă lupt cu Mr. Pike, tot el ar fi acela care m-ar doborî și m-ar sfârâma, cu toată vârsta lui. Uimitor moșneag!

Bietul Faun n-a murit, deși l-am rănit fără să vreau, cu glontecele acela rătăcit. Mi-a spus Henry că l-a zărit ieri pe punte. Azi l-am văzut eu însumi. Azi a înaintat până în partea centrală a corăbiei și a privit spre dunetă, vădind mai mult ca oricând o mare nepricepere în a înțelege întâmplările.

L-am privit îndelung cu binoclul și am regăsit în ochii lui expresia îndurerată și tulburătoare a câinilor bătuți.

Timpul e mereu frumos. Ne aflăm la mai puțin de o mie de mile de uscat, aproape de Valparaiso și, dacă am avea mai multe pânze întinse, adierile ușoare care suflă dinspre vest-nord-vest ne-ar conduce frumușel drept acolo.

Când vorbim despre răzvrătire, Mr. Pike râde cu hohote, și mă asigură că, într-o zi sau alta, vom pune mâna pe toți ticăloșii.

— A fost un fleac, Mr. Pathurst! Nu vă fie teamă!

Și adăugă, frecându-și mâinile, că în timpul acesta salariul „îi merge”.

În schimb, de câte ori îl vede pe Sydney Waltham, care privește fără grijă cerul sau marea, ori pescuiește cu undița peștii mari și mici, stând pe punte sau așezat „călare” pe catargul aplecat de la provă își iese din sărite.

Adineauri, mi-a luat carabina și a tras o ploaie de gloanțe în cel de-al doilea locotenent. E lesne de înțeles că ar fi trebuit să aibe prea mult noroc, spre a putea nimeri pe Sydney Waltham. Acesta, însă, a socotit că e mai bine să se adăpostească, și a scos undița din apă și s-a retras spre locuințele marinarilor.

Astă-noapte am venit să-l schimb pe Mr. Pike pe la ora patru.

L-am găsit pe dunetă, adâncit atât de tare în gânduri, încât am fost silit să-i vorbesc de două ori, ca să mă poată auzi.

Îmi răspunse printr-una din mârâiturile lui obișnuite, scurte și surde, privindu-mă ca un halucinat.

În clipa următoare, oricât se strădui să se stăpânească, se înfurie strașnic. Apoi, îmi spuse deodată:

— Mă înapoiez în câteva minute.

Și se lăsă să alunece în beznă, pe puntea „Elseneurei”.

Rămăsei uluit. Ce puteam să spun, sau să fac? Nimic, fără îndoială.

Auzii, în liniștea aceea apăsătoare pasul său greu, oare se îndreptă spre partea de dinainte a corăbiei. Deodată, îndoita detunătură a două revolvere zgudui tăcerea.

Apoi, nimic. Se făcu liniște desăvârșită.

Îmi împlinii quart-ul până la răsăritul soarelui și așteptai zadarnic. Mr. Pike nu se înapoie.

Eram încă pe dunetă, când se ivi Marguerite, care-mi spuse voios bună-dimineța.

— Ce-i nou viteazule marinar? Mă întrebă.

Bolborosi:

— Ce-i nou, scumpă prietenă? E nou... că a dispărut Mr. Pike!

Îi istorisii pe scurt ce se întâmplase și adăugai:

— Nu pot părăsi dunetă, până la înapoierea lui Mr. Pike. Fii bună și trimite-mi aici gustarea.

La amiază, eram tot la postul meu și Marguerite îmi aduse ea însăși mâncarea. În tot timpul zilei, nu se întâmplă nimic deosebit.

Văzui doar pe Shorty, strâmbându-se de departe și dându-ne peste cap, ca de obicei, pe Maltez prinzând un albatros și pe grecul Tony pescuind un rechin. Monstrul era atât de mare și de greu, încât nu putu să fie ridicat pe bord. Zadarnic trăgeau toți de funie, la capătul căreia rechinul se zbătea cu furie! Până la urmă, funia se rupse și rechinul se prăvăli în mare...

Spre seară, Marguerite mă văzu istovit din cale-afară și, înarmându-se cu revolverul tatălui ei îmi spuse că îmi va ține locul pe dunetă în timpul nopții, ca să mă pot odihni.

Harry, unul dintre corăbieri și stewardul, înarmați cu topoare și cuțite de bucătărie urmau să vegheze în preajmă-i, spre a preîntâmpina vreun, atac al vrăjmașilor, oricând cu putință.

A doua zi, situația era aceeași. În zori, venii să înlocuiesc pe Marguerite. Ea se duse să doarmă și seara îmi luă iar locul, ca în ajun.

Îi ținură tovărășie unul dintre reparatorii de pânze care avea un ciocan greu, sortit la nevoie să joace rolul de măciucă, Tom Spink înarmat cu o cange și Wada, înarmat cu un țepuș de fier cu vârful ascuțit, făurit de el însuși într-un chip foarte dibaci.

Nici în noaptea aceea, nu se întâmplă nimic.

În ziua următoare, se iviră în partea de dinainte a corăbiei câteva capete, care se uitau spre dunetă ca să afle ce se petrece.

Luai arma la ochi -și curajoșii pieriseră numaidecât.

Ceea ce-mi dădea neconținut de gândit era putința unui atac nocturn.

După un timp, mă hotărâi să umplu o căldărușă mare cu substanțe care se aprind ușor și luminează dintre acelea folosite pe corăbii pentru semnalizările de noapte. Din fericire, găsii în odaia cea mare de la urma corăbiei o sumedenie de rachete, artificii, focuri de Bengal, albastre, roșii și verzi și praf de pușcă.

Câlți, îmbibați cu petrol și pregătiți din vreme, urmau să aprindă în clipa potrivită tot conținutul căldărușei.

Spaima pricinuită vrăjmașilor îi va face să dea îndărăt și dacă totuși nu va putea fi înlăturată o încăierare, cel puțin ea nu se va mai desfășura pe întuneric.

CAPITOLUL XXXIV

„Să știm să fim neînduplecați!”

Vremea rămâne minunat de frumoasă și plăcută, nu se produce nici un atac și oamenii mei nu mai sunt necăjiți. Fără să se îngrijoreze prea mult de ceea ce ar urma să se întâmple, ei mănâncă și beau cât pot, se îngrașă mereu și se încumetă să ațipească pe dunetă chiar atunci când sunt de veghe.

Dacă nu-i stăpânesc așa cum se cuvine, s-ar putea în curând să nu mai fiu ascultat.

Cu deosebire Tom Spink dă semne supărătoare de nesupunere și îndrăzneală, de la dispariția lui Mr. Pike. Și Margurite și-a dat seama și mi-a vorbit ieri de lucru acesta.

— E un marinar bun, mi-a spus, dar e cam zăpăcit. Dacă nu luăm măsuri va strica și pe ceilalți.

— Și eu cred așa, îi răspunsei. La prima năzbâtie, îl voi pedepsi cu strășnicie!

— Da! Da! Fii neînduplecat cu cei pe care-i conduci acum.

„Nietsche a spus că în viață trebuie, atunci când cer împrejurările, să știm să fim neînduplecați. E o poruncă de neînlăturat, dacă nu vrem să fim distruși noi înșine!”

Singurul lucru neplăcut este că eu n-am fost obișnuit ca Mr. Pike, deprins de multă vreme cu meșteșugul acesta, care este de a stăpâni pe semenii mei și a le impune cu sila voința mea.

E lesne de spus „Să fii neînduplecat”, dar o astfel de însușire e anevoioasă în fapt.

Cu atât mai mult, cu cât Tom Spink nu e un om rău. Dar dispariția pe rând a căpitanul West și a lui Mr. Pike l-a năucit cu desăvârșire.

El se îndoiește de priceperea mea de a-i înlocui, de a înfrâna răzvrătirea și de a conduce „Elseneura” cu bine în port.

Amatorul de mine nu-i spune nimic în stare să-l încurajeze. Astfel încât e îndemnat în chip firesc să nu-mi dea prea multă ascultare și să nu mă respecte.

Buckwheat, asiaticii și Louis cel gras privesc zâmbind lucrurile. Pe de altă parte, Tom Spink n-a săvârșit încă vreo greșeală atât de gravă, ca să i se cuvină o pedeapsă aspră. Aștept, deci, prilejul.

*

* *

El s-a ivit azi-dimineată.

În timp ce mă aflam pe dune și făceam quart-ul, Tom Spink a scuipat înaintea mea pe podea tutunul pe care-l mesteca și l-a scuipat aproape de picioarele mele:

Pe mare, un asemenea fapt e tot atât de neiertat, ca și rostirea unui blestem în plină biserică.

Tresării și-i porunci tăios:

— Ia, ascultă, băiete, fugi și adu numaidecât o cârpă ca să ștergi ce-ai scuipat!

Dar tot ce făcu Tom Spink fu să mă privească batjocoritor și să mestece mai departe tutunul ce-i rămăsese în gură.

Desigur el nu se aștepta la ceea ce avea să se întâmple; dealtfel, fui eu însumi uimit.

Cu un gest aproape mașinal, pumnul meu țâșni ca o săgeată ce zboară dintr-un arc și izbi zdravăn în falcă. Omul se împletici, se dădu înapoi și se răsturnă pe spate.

Apoi, încercă că se ridice, parcă să mă lovească. Dar nu-i dădui răgaz. Tăbărâi asupra-i și un al doilea pumn, tot atât de zdravăn ca și celălalt, îl scoase cu totul afară din luptă.

De la ieșirea din școală, era pentru prima oară când loveam pe cineva așa. Și mărturisesc, naiv, că mă cuprinsese o mare mulțumire față de isprava săvârșită.

Poate că trebuie să caut pricina acestei mulțumiri în faptul că zării pe Marguerite, care se afla la câțiva pași de mine, lângă odaia hărților. Ea privise pedepsirea bietului Tom Spink și-mi zâmbi, spre a mă felicita pentru izbânda raportată cu atâta strălucire.

Firea omenească este plămădită în așa fel, încât prezența zânei mele fu pentru mine o întăritare neașteptată; îmi repetai deci cu înflăcărare loviturile asupra celui învins, până-mi ceru iertare.

Se dezlănțuise animalul furios care zace în fiecare din noi și, ce vreți? Nu se mai sătura, folosindu-se de toată cruzimea împotriva altei ființe, doborâtă de el însuși.

Oricum, isprava i-a priit lui Tom Spink, care a primit o lecție aspră de disciplină și a făgăduit că de acum înainte se va purta cum se cuvine.

— Ai înțeles, băiete? L-am întrebat, îngroșându-mi glasul, pentru a-l face să semene cu cel al lui Mr. Pike în astfel de împrejurări.

— Revoltă pe Atlantic

— Da, am înțeles! A mormăit el cu buzele însângerate, am înțeles foarte bine, Mr. Pathurst! Mă duc să iau o cârpă ca să șterg podeaua. Am înțeles cât se poate de bine, vă asigur!

Situația era atât de hazlie, încât abia mă puteam stăpâni să nu pufnesc în râs, în nasul victimei mele.

Dar nu izbutii să rămân serios și, cu un aer grozav de semeț și cu sprâncenele încruntate, supravegheai curățirea podelelor.

Nostim este că, lovind pe Tom Spink, l-am făcut pesemne să-și înghită tutunul, fiindcă spălând și frecând pe jos, înghițea mereu...

Trebuie să mărturisesc cinstit, că încheieturile degetelor mele, neobișnuite cu sportul acesta, erau jupuite rău și umflate.

Scriind rândurile acestea, le privesc cu milă și cu nădejdea că, într-o zi sau alta, semnele dureroase ale sălbăticiiei mele vor pieri.

De ieri, atmosfera s-a limpezit de tot. Tom Spink ascultă și îndeplinește în grabă ordinele pe care i le dau, ca și Buckwheat, care-i tot atât de zelos.

Cât despre cei cinci asiatici, sunt mai sigur de ei acum, după ce le am arătat ce sunt în stare.

Izbind pe un om în obraz, am obținut un rezultat la care altfel n-aș fi putut ajunge, iar pedeapsa dată unuia singur m-a scutit să-i bat și pe ceilalți.

*

* *

S-au mai scurs două zile și se pare că răzvrățiții au isprăvit merindele, sau sunt pe cale să le sfârșească. Am băgat de seamă că scheletele păsărilor pe care le prind, sunt acum curățate bine de tot, iar oscioarele cele mai mici sunt ronțăite. Oasele mari sunt sparte, spre a li se scoate măduva.

Marguerite mi-a atras atenția asupra scăderii barometrului și a norilor cenușii ce se strâng pe cer.

— Se pregătește un vânt puternic! Îmi spuse. În starea jalnică în care se află pânzele, s-ar putea s-o pățim!

Așadar, înălțând steagul alb, am îndemnat pe adversar să vină să stea de vorbă.

Bert Rhine și Charles Davis n-au întârziat să se arate și, în timp ce se urcau pe dunetă după indemnul meu, zării o grămadă de obraji slăbiți înghesuindu-se pe punte, pentru a vedea ce se întâmplă, cu o curiozitate îngrijorată.

— Prin urmare, v-ați săturat? Fu salutul neobrăzat al lui Bert Rhine când ajunse în fața mea.

„Ce putem face, spre a vă fi pe plac?”.

Îi răspunsei scurt și aspru:

— Ah! Foarte bine! Dacă vreți, vă puteți relua munca obișnuită.

— Dacă ne-ați chemat aici numai pentru asta... începu Charles Davis.

Bert Rhine azvârli tovarășului său o privire aspră, care-l făcu să tacă și vorbi iar:

— Pe scurt, aveți nevoie de noi. Lămuriiți-mă, ca să vă pricep.

Răspunsei:

— Vorbesc pentru binele vostru, al tuturor. Se apropie un vânt puternic și toate pânzele acelea desfășurate, care atârnă acolo sus, vor rostogoli vergele pe punte.

„Trimiteți oamenii să orânduiască zăpăceala asta!”

— Dacă nu vrem?

— Veți îndura urmările, odată cu noi. Știi, cred, ca și mine, ce-i o corabie. „Voi adăuga doar atât: sunteți mai primejduiți ca noi de prăvălirea tuturor barelor acelora de oțel, care vor cădea mai cu seamă în capetele voastre!”

— Bine! Mă duc să spun două cuvinte echipajului și să-i cer părerea.

Întorcându-mi spatele, Bert Rhine se pregătea să coboare pe punte, având lângă el pe Charles Davis, când îi spusei:

— Încă un cuvânt!

— Vorbiți, îmi răspunse, înapoindu-se.

— Ce-ați făcut cu Mr. Pike?

— Și dvS. Ce-ați făcut cu Mr. Mellaire? Spuneți-mi și vă voi răspunde.

Nu mai stăruie. Era vădit așadar că Mr. Pike și Mr. Mellaire se vor fi ucis unul pe altul, ori se vor fi rănit atât de rău, încât echipajul îi aruncase pe amândoi peste bord.

Îmi scosei ceasul și rostii:

— Zece minute, nu-i așa? După trecerea acestui termen, voi reîncepe să trag asupra oricăruia dintre voi care s-ar ivi pe punte sau în altă parte a corăbiei.

În timp ce vorbeam, vântul dinspre nord devenea mai răcoros din clipă în clipă și-și începea muzica drăcească în pânzele care fremătau ca o harpă.

În timp ce Shorty tropăia un dans marinăresc, văzui pe Bert Rhine stând de vorbă cu răzvrățiții.

Discuțiile fură scurte, fiindcă se apropia primejdia și Bert Rhine, fluturând batista, îmi dădu de înțeles că erau de acord.

Într-adevăr, oamenii se cățărară pe catarguri și, sub conducerea ticălosului care fusese la închisoare, pânzele care atârnavă fură strânse și legate de-a lungul prăjinilor, în afară de câteva care fură așezate în starea lor obișnuită.

Pe dunele, Tom Spink trecu la cârmă și-i dădui ordin să mânuiască bara spre est, adică spre coasta americană și Valparaiso. Astfel, datorită conlucrării silite a oamenilor de pe partea de dinainte, „Elseneura” începu curând să plutească în direcția pe care o doream. Cu o iuțea din ce în ce mai mare, corabia își continua drumul toată ziua și toată noaptea care urmă.

— Știi, sărman „om de pe uscat”, pe care l-am disprețuit nițel când s-a îmbarcat cu noi, că ai însușiri de om mare și nu ți le cunoști? N-am ce să fac, dar sunt silită să ți-o spun!

„Felicitările mele, Mr. Pathurst! Toate felicitările! Mă temeam că... voi decădea, măritându-mă cu d-ta. Dar văd cu plăcere că nu trebuia să mă tem”...

Și Marguerite fugi, râzând cu poftă.

Timp de patru zile, am continuat să mergem într-un ritm potrivit și uneori foarte bun. Loch-ul de măsurat iuțea ne-a indicat opt noduri pe oră în medie și în unele clipe chiar nouă.

Apoi, vântul se mai potoli și răzvrățiții întinseră alte câteva pânze, fără vreun ordin.

Am credința că ei nu se îndoiesc totuși, că ne îndreptăm spre uscat. Marguerite și cu mine ne gândim că planul lor este să fugă în luntre îndată ce ne vom apropia de țârm.

Navigăm la întâmplare și în curând vom fi nevoiți să ne precizăm direcția. Dar sunt foarte neliniștit, fiindcă nu mă pricep deloc într-o asemenea operație.

Marguerite a venit în ajutorul marinarului neștiutor, care conduce acum „Elseneura”.

— Mi-a plăcut de multe ori să mă distrez, îmi spuse, urmărind calculele făcute de tata pentru o operație atât de gingașă. Și, apoi, Dumnezeuule, m-am jucat destul cu instrumentele astea, ca să le cunosc întrucâtva mânuirea!

„Cu chiu, cu vai, fii sigur că ieșim din, încurcătură!”

Întrucât ne apropiem din ce în ce de uscat, între tânăra fată și mine domnește o intimitate mereu mai caldă.

Adesea stăm noaptea pe dunetă, îi sărut palma și apropierea corpurilor noastre devine mai îndrăzneată, în timp ce privim norii.

CAPITOLUL XXXV.

Prin țeava de aerisire.

Totuși, nu ajunseseam încă la sfârșitul suferințelor noastre. Destinderea închipuită ce se produsese între răzvrățiți și noi n-a ținut mult.

Atacul nocturn împotriva dunetei, pe care-l prevăzusem de atâta vreme, a fost dezlănțuit.

Era ora două noaptea. Marguerite își făcea veghea, în timp ce eu dormeam în apropierea ei, lângă odaia hărților, pe salteaua mea, pe care mi-o adusese Wada acolo, fiindcă se încălzise vremea.

Mă trezii deodată un foc de revolver, tras de tânăra mea prietenă; după acest foc, urmară altele.

Sării de pe saltea și, fără să-mi pierd cumpătul, pusei numaidecât în funcțiune căldarea pe care o pregătisem. Artificiile ce se aflau în ea se aprinseră îndată. Lumina pe care o produsese fu năprasnică și măreață.

Ce iluminăție feerică, Dumnezeuule!

Praful de pușcă bubuia și șuiera. Rachetele revărsau asupra vrăjmașului, pe care-l orbeau focurile multicolore de Bengal, cascade de scânteii.

Avusesem grijă să așez căldarea înaintea unui paravan de scânduri care mă umbrea și mă adăpostea, în timp ce pocniturile și arsurile zăpăceau pe adversar.

În lupta aceasta, toate avantajele erau de partea noastră.

Marguerite trăgea neînterupt și eu făceam la fel.

Oamenii noștri săriseră din paturi și veniră să ni se alăture.

Văzui deodată pe Wada, năpstinindu-se ca un bivoli și implantându-și țepușul de fier în pieptul unuia din vrăjmașii mai îndrăzneți, care era cât pe ce să lovească pe Marguerite.

Izbânda noastră fu întreagă și repede. Ca niște iepuri speriați, năvălitorii se retraseră cât putură de iute, zăpăciți și înfricoșați, lăsând în urmă, pe punte, corpul celui străpuns de țepușul japonezului.

Restul nopții fu liniștit. Cu toate acestea, nu voii să las pe Marguerite să vegheze singură și pândii fiecare mișcare.

Pe la ora patru, istovită cu desăvârșire, ea se duse să se întindă pe salteaua mea și ațipii curând.

Când se crăpă de ziuă, curios să știu cine era omul al cărui corp zăcea încă sub dunetă, și pe care nu-l puteam identifica, fiindcă fața-i era întoarsă spre podea, trimisei pe punte pe Henry și pe Buckwheat.

Ei se duseră și-l recunoscuseră. Era Ditman Olansen, norvegianul. Murise. Henry și Buckwheat îl ridicară, unul de umeri, celălalt de picioare și-i făcură vânt peste bord.

Cât timp dură operația, ținui arma la ochi, gata să trag. Dar nu se arătă nimeni.

*

* *

Pe partea de dinainte, merindele se împrăștiară mereu. Azidiminează am văzut o sumedenie de undițe care încercau să prindă albatroși, pescăruși și alte păsări de mare, cu ajutorul momelilor.

Începui numaidecât să hărțuiesc pe pescari, trimitându-le câteva gloanțe, la care răspunseră cu focuri de revolver.

Nu fu atins nimeni, nici de o parte, nici de alta. Dar detunăturile înspăimântară păsările și le îndepărtară de corabie, în ciuda furioasă a înfometaiilor, care își puseseră în ele nădejdea prânzului.

*

* *

Spre a se înțelege bine ceea ce va urma, trebuie mai întâi să vă lămuresc în ce constă pe o corabie ceea ce se numește „țeava de aerisire”.

Este o țeavă mare groasă de oțel, care pornește din adâncul magaziei de cărbuni și are menirea, de a aduce aerul înăuntru. Ea se ridică și trece pe deasupra sufrageriei echipajului, având deschizătura din afară lângă odaia hărțitorilor, în fața cârmei.

Această deschizătură este prevăzută cu niște gratii făcute din vergele tari de fier, atât de apropiate unele de altele, încât nici un șobolan mare nu s-ar putea strecura printre ele.

Dar, unul dintre răzvrățiți a izbutit să se târască prin această țeavă și să ajungă astfel pe dunetă!

Un foc de revolver, însoțit de un fumușor albăstrui, a răsunat pe neașteptate și un glonte a țâșnit între gratii, lovind pe Henry care era de serviciu la cârmă. Am văzut pe sârmanul tânăr cum se agață deznădăjduit de roată, ca apoi, să se răsucescă și să se prăbușească.

Printr-o lovitură nemiloasă a soartei, glontecele îl atinseseră în regiunea inimii.

Tom Spink și unul dintre japonezi, care văzuseră ca și mine grozăvia întâmplată, se avântară spre camaradul lor, în timp ce revolverul ucigaș continua să tragă și în timp ce gloanțele plouau în jurul lor, pe unul din pereții odăii hărților.

Ei avură noroc și nici un glonte nu-i atinse, astfel că izbutiră să-l aducă pe Henry în afara câmpului de tragere al revolverului.

Tânărul se zvârcoli câteva secunde, apoi rămase țeapăn. Își dăduse sufletul!

Pomelnicul, destul de lung, al marinarilor de pe „Elseneura”, care au slujit drept hrană peștilor, în apele sărate ale mării, crește neîncetat. Număr pe degete și constat că Henry este al patruzecilea care s-a rostogolit în valuri, de la plecarea noastră și până acum.

Cine trăsese? Nu știam. Dar ținta sigură urmărită de omul ce se strecurase prin țeava de aer era de a preface locul de la cârmă într-un loc de moarte și de a ni se smulge astfel conducerea corăbiei. Planul era nițel copilăresc, așa încât, după o clipă de gândire, poruncii lui Tom Spink și lui Louis să urce pe duneții doi saci de făină.

Proptiți temeinic de zăbrelele de fier, sacii vor împiedica de acum înainte pe ucigașul lui Henry să-și repete isprava împotriva vreunuia dintre noi.

*

* *

A doua zi, păsările de mare au apărut iar în jurul „Elseneurei” și răzvrățiții, care nu mai au cu ce să-și potolească foamea și-au aruncat din nou undițele cu momeli.

Dar câinele rău din mine a devenit dibaci și crud și urmărește neîncetat nimicirea câinilor vrăjmași.

În loc să trag în păsări, pe care răzvrățiții izbuteau oarecum să le înșele cu ajutorul resturilor de mâncare ce le mai rămăseseră, am găsit ceva mai bun de făcut.

Pentru început, am atras păsările pe partea din urmă a corăbiei, aruncând în mare hălci mari de porc, menținute la suprafața apei prin niște bucăți de plută legate cu sforicele și bucăți mari de pâine.

Firește, păsările au părăsit în grabă puntea de dinainte a corăbiei și s-au năpustit asupra acestei hrane îmbelșugate și gustoase.

Dar stați puțin! Asta nu-i tot!

Scotocind în cutia cu medicamente, am dat de un mare număr de fiole, care aveau pe etichetă câte un cap de mort și două oase încrucișate. Cu alte cuvinte, amestecurile din aceste fiole conțineau otrăvuri puternice.

Cred că ați ghicit că a doua zi hălcele de porc și bucățile de pâine fură îmbibate cu conținutul acestor fiole, căruia îi adăugai și niște șoricioaică.

Aproape toate păsările, și numai D-zeu. Știe câte fuseseră, care se ospătaseră cu hrana aceasta mărinimoasă, bătură curând din aripi și căzură moarte în valuri.

Într-un sfert de oră, marea fu cu desăvârșire curățată în jurul nostru.

Numai câteva din ele care, din pricina înghesuielii, fuseseră nevoite să se mulțumească doar cu ciugulirea hranei otrăvite, se duseră să zboare în partea de dinainte a corăbiei, unde răzvrățiții încercau să le atragă cu undițele. Unele fură prinse, gătite la iuțea și mistuite.

După câteva ore, două cadavre erau târate pe punte și scufundate.

Stewardul care se afla pe dunetă, lângă mine, începu să bată din palme.

Îi spusei:

— Poate că s-or fi încăierat între ei și s-au ucis!

— Nu, strigă el, nu bătut, nu omorât! Ei mâncat păsări cu otravă! Murit și ei otrăvit!

„Și alții bolnavi! Asta sigur! Bun! Foarte bun! Ha! Ha! Ha!”

Și de bucurie, bătrânul chinez nu-și mai încăpea în piele.

De la distanța la care mă aflam, nu putui să-mi dau seama cine erau cei doi morți. Cum, însă, de atunci nu mai văzui, nici pe Bob, nici pe Faun, ajunsei la convingerea că ei fuseseră cele două victime ispășitoare.

Dar pe bord erau ticăloși mai răi decât Bob și care ar fi putut să moara înaintea lui!

Și Faunul, săracul! Mi se strângea inima, gândindu-mă că, printr-o nenorocire de neînălțurat, eu fusesem cel pus de soartă să conlucrez la nimicirea acestei ființe prăpădite și pașnice.

*

* *

Păsările de mare au dispărut cu totul și Bert Rhine s-a înfățișat pentru a doua oară în chip de sol. Întrucât se temea că va fi împușcat dacă se va arăta pe punte, a venit prin țeava de aerisire.

Pare adevărat, fie spus în treacăt, că el a mai făcut drumul acesta și că, trăgând prin grățiile de fier, a ucis pe Henry.

În tot cazul, găsindu-mă pe dunetă, mă mirai când văzui mișcându-se încet cei doi saci de făină, care umpleau deschizătura țevii.

Dădui ușor la o parte unul din saci, ținându-mă prevăzător în lături și întrebai:

— Cine-i acolo?

Bert Rhine răspunse:

— Am ceva să vă vorbesc, Mr. Pathurst.

— Da? Glumii. Bună ziua, nenișorul!

„Tu și clica ta sunteți flămânzi, nu? După cât se pare, asta-i pricina cinstei pe care mi-o faci, venind să ne vizitezi.

„Ora prânzului se apropie și-ți voi împărtăși bucuros numele bucatelor ce-mi vor fi servite: „Icre unse pe felii de pâine prăjită, scoici St. Jacques, hommar cu smântână; apoi, ca mâncăruri propriu-zise; porc cu fasole și costiță de miel, conserve cu mazăre; știi, mazăre mică franceză, care se topește în gură; ca legume: sparanghel de California cu maioneză și cartofi prăjiți. La sfârșit: tartă de piersici și o cafea minunată.

„Recunosc sincer, n-aș putea mânca mai, bine nici în cele mai bune restaurante din bătrânul New-York.

„Voi adăuga, în cazul când nu m-ai crede, că nu te-am mințit deloc.

„Vrei să-mi spui în schimb ce aveți la masă acolo, pe partea de dinainte?

— N-am venit aici ca să trâncănim fără rost, ci pentru a vorbi lucruri serioase! Mormăi nițel mintos Bert Rhine.

— Cum vrei. Te ascult. Când aveți de gând să vă predați; tu și ceilalți? El mormăi iar:

— Destul cu glumele! Repet. Greșiți în socotelile dvS. Și de acum înainte, sunteți dvS. La chereul meu!

„Desigur că nu sunt atât de prost, ca să vă lămuresc. Dar vă repet, că ați dat dovadă că sunteți isteț, dacă v-ați gândit la înțelesul cuvintelor mele. Vă previn că vă avem în mână!

— Poți să susții orice-ți place! Îi răspunsei tăios. Ar fi mai nimerit să dovedești ceea ce afirmi.

— Nu vă voi spune decât atât: predați-vă și nu vi se va face nici un rău, nici dvs., nici celor care sunt cu dvs.!

— Și dacă refuz?

— Atunci, o să vă țară foarte curând rău că v-ați născut! Și stăruii, nu veți fi dvS. Singurul cel care va pătimi pe urma acestei încăpățănări!

„Se află pe corabie o fată care vă iubește și pe care o iubiți, dar de care se pare că uitați. Cred că bănuieți ce soartă o așteaptă!”

Un tremur de mânie și de groază îmi străbătu corpul. Eram peste măsură de infuriat de neobrăzarea ticălosului care-mi vorbea, dar în același timp nu mă puteam împiedica să mă întreb: „Dacă spune adevărul, cu toate acestea?”

Nu-mi păsa prea mult de ceea ce avea să se întâmple cu mine. Dar îmi închipuiam pe Marguerite în ghearele acestei bande de nătărăi, care ar fi supus-o celor mai mari batjocuri și celor mai dureroase chinuri. Fu o vedenie scurtă și înfricoșătoare.

Trebuie să fi pălit, fiindcă auzii glasul lui Bert Rhine răsunând obraznic și batjocoritor:

— Nu sunteți prost!... Văd că pricepeți. Perfect! Nu mai suntem departe de o înțelegere.

Totuși, mă birui mândria rasei, fiindcă mă trezii strigând cu voce aspră:

— Când vei veni pe punte, ziua, târându-te ca un câine flămând și nevoit să se supună, atunci vom putea, cum spui tu, să ne înțelegem!

În timpul acestei convorbiri stewardul se afla pe dunetă. El ținea în mână o damigeană cu acid sulfuric și-i goli conținutul într-o găleată de zinc, așezată în vederea unei ploii torențiale sub streășina odăii hărților.

Apoi, luă încet găleata, se apropie tiptil și lărgi cu mâna liberă despărțitura făcută de mine între cei doi saci de făină. Apoi, cu o mișcare iute, stewardul aruncă focul lichid pe care-l avea în găleată spre zăbrele, în spatele cărora își lipise obrazul Bert Rhine. Sub mușcătura cumplită a acidului,

ticălosul scoase un urlet înspăimântător și, dându-se înapoi, dispăru în țeva de oțel prin care venise.

Bătrânul chinez chiuia de bucurie, cu atât mai mult cu cât țipetele jalnice și nelămurite urmară să răsune un timp oarecare în adâncurile magaziei de cărbune.

În fața suferinței, inima-mi era mai puțin împietrită decât a omului galben și, chiar dacă victima nu era o ființă cumsecade, mă cuprinse o groază nemărginită, pe care nu mi-o puteam înfrâna, la gândul înfricoșătoarelor chinuri ce-i fuseseră pricinuite.

„A muri nu-i nimic, sau prea puțin, e soarta întregii omeniri!” a spus Carlyle. Dar există o mare deosebire între a muri și a primi în obraz o găleată de acid sulfuric.

Din fericire, Marguerite fusese în cabină, când se întâmplase grozăvia. Socotii că n-are nici un rost să-i povestesc faptele și poruncii oamenilor mei să nu pomenească nici ei despre această întâmplare fioroasă.

CAPITOLUL XXXVI.

În aburi de pucioasă.

Represaliile n-au întârziat.

Începând de-a doua zi, răsunară zgomote neobișnuite, care răzbiră până la Marguerite și la mine, sub podeaua cabinelor noastre, sub cea din marele salon, ca și sub podelele sufrageriei și cămării cu alimente.

Le auziră și Louis, Wada și stewardul.

Mâini nevăzute încercau și ciocăneau lemnul, căutând locul unde erau mai slabe și puteau fi pătrunse mai lesne grinzile groase de stejar, așezate pe un schelet de fier, ce sprijinea încăperile de dindărăt pe fundul corăbiei.

— Ei și! Spuse Marguerite. Chiar dacă am presupune că ei ar izbuti să se folosească de șmecheria asta, primul care s-ar încumeta să se arate ar fi nevoit să scoată întâi capul, astfel încât nu ne-ar fi deloc greu să-l trimitem înapoi.

Târziu după-amiază, ciocăniturile care se produsese în douăzeci de locuri, deosebite, nu se mai auziră. Ele reîncepură, însă, la căderea nopții și fură din ce în ce mai îngrijorătoare, întrucât le însoțea un zgomot de oțel, asemănător celui al unei dalte în care lovește cineva.

Așa încât convinsei pe Marguerite să rămână culcată și să mă lase să veghez pe dunetă până dimineață, în tovărășia lui Louis.

Se pregătea oare un atac, dat în același timp dinspre magazie și de pe punte? Căldarea aceea vestită fu umplută iar, din ordinul meu.

Stewardul urma să vegheze jos și, în fața primejdiei necunoscute ce ne amenința, când îl văzui că pune mâna pe o nouă damigeană cu acid sulfuric, pe care avea de gând s-o reverse în primul cap ce s-ar fi ivit prin podea, îi aprobai planul în tăcere.

Era ora unu noaptea, când Wada veni în grabă spre mine:

— Mari necaz jos! DvS. Veniți repede!

Îi predai carabina și lăsându-l de pază pe dunetă, ajunsei în grabă la scară și coborâi spre cabine.

În capul scării era trântit Buckwheat. Tușea și se înăbușea clătinându-se înainte și înapoi, frângându-și mâinile și frământându-și brațele. Din ochi îi curgeau lacrimi.

În același timp, răbufni e adiere de aer otrăvit, cu un puternic miros de pucioasă, care mă făcu să-mi opresc respirația și să gâfâi. Ținându-mi batista la nas și la gură, coborâi scările, împleticindu-mă. În pragul cabinelor, întâlnii pe steward care, aproape asfixiat, se târa pe mâini și pe picioare, scuișând și gâfâind și se străduia să iasă la aer.

Puțin mai încolo, unul din cei doi japonezi tușea și-și zgâlțââa camaradul prăbușit la pământ, încercând să-l însuflețească, spre a-l putea aduce pe dună.

Mă împiedicai de ei și căzui în genunchi. Dar mă ridicai în grabă, întrucât pe podea efectul produs de vaporii sulfuroși era și mai înăbușitor.

Așadar, lucrurile se limpeziră.

Gura pe care izbutiseră, s-o făcă răzvrățiții nu le slujise spre a ajunge în cabină, ci spre a așeza sub podea aparatul de afumat ce se afla în fundul tuturor corăbiilor, potrivit regulamentelor maritime și care folosește la nimicirea insectelor și șobolanilor.

Noi, „stăpânii” mândri de sus, eram socotiți... șobolani!

Cât de repede putui, ajunsei în cabina Margueritei și deschisei ușa, care nu era încuiată.

Dar fata nu era acolo și patul era gol!

Nemaiputându-mă ține pe picioare, mă prăbușii pe pat și, timp de câteva minute, rămasei nemișcat și gâfâind, gândindu-mă că poate voi muri pe locul pe care dormise ea.

Izbuti totuși să-mi scutur toropeala ucigătoare ce mă cuprinsese și mă apropiai de gang, unde lămpile, gata să se stingă, nu mai aveau decât o flacăra palidă și tremurătoare.

Amețit încă și cu plămânii plini de pucioasă, mergeam băjbâind, când deodată îmi sfâșie auzul un horcăit îngrozitor, ce venea de undeva, de aproape.

Întinsei mâna la întâmplare și întâlnii pieptul înfrigurat al Margueritei, ce se rezemase de zid.

Fata încercase să ajungă la scara salvatoare, dar trebuise să se oprească în cursul drumului, intoxicată pe trei sferturi – și nu mai putuse înainta.

O luai pe brațe, care îmi tremurau de slăbiciune și de groază și izbutii s-o duc de acolo.

Urcarea scării, treaptă cu treaptă, prin aburii aceia otrăviți, a fost un chin de neînălțurat și care mi se păru că ține un secol. Erau clipe când Margueritei i se sfârșeau puterile și voia parcă să-mi dea de înțeles că lupta nu mai avea nici un rost, că nu vor ajunge niciodată până la capăt.

O ridicam și ne reluam urcarea treptelor ce nu se mai sfârșea.

Când ajunserăm la jumătatea scării, aerul înviorător pe care ni-l trimitea noaptea curată, răzbi până la noi.

Marguerite păru că nu simte. Dar el pătrundea năvalnic în plămâni mei răniți și-mi dădu putința să-mi fac ultima sforțare, împreună cu draga mea povară.

Când atinsei ultima treaptă, Marguerite leșină și-mi alunecă da pe brațe, iar eu mă prăbușii lângă ea, istovit.

În aceeași clipă, se producea un atac împotriva dunetei.

Dar Louis și Wada, cărora li se alătură Tom Spink, îl respinseră fără prea multă greutate, fiindcă vrăjmașii erau flămânzi și abia se mai țineau pe picioare.

De-abia după douăsprezece ore izbutirăm să respirăm liberi și să ne simțim retrăind cu adevărat.

Încercarea îngrozitoare pe care o îndurasem împreună, moartea care trecuse pe lângă noi atât de aproape, nu făcură decât, așa cum era de prevăzut, să înflăcăreze și mai mult iubirea noastră.

CAPITOLUL XXXVII.

Căsătorie! Căsătorie!

Când se lăsase noaptea, eram cu Marguerite, în cabina ei. Îi mângâiam mâna și ne gândeam amândoi că doar opt zile ne mai despărțeau acum de Valparaiso.

Cineva ciocăni în ușă:

— Intrați! Răspunsei, îndepărtându-mă de Marguerite.

Era Tom Spink, pe care îl lăsasem la cârmă. Avea chipul zăpăcit.

— Ce mai e? Întrebai cu o oarecare neliniște.

— Este, Mr. Pathurst... Este...

— Ei, ce este?

— Sunt pe dune! Răspunse, clănțănind din dinți.

Mă ridicai.

— Cine?

— Ei!... „Ăia care au venit pe bord, nu se știe de unde, în timpul trecerii pe la Capul Horn... Ăia trei înecați!

„Sunt lângă cârmă. Așa că, înțelegeți, am scăpat și am alergat să vă înștiințez.”

— Și cum au venit? Întrebai zâmbind.

— Fiind vrăjitori, au zburat desigur. Ceea ce știu bine este că n-au venit pe scară, fiindcă am vegheat tot timpul.

Și bietul Tom Spink gemu.

— Dacă au venit, reluai, înseamnă că vor să fie cu noi! De altfel, după cum se vede nu ți-au făcut nici un rău. Asta-i important?

„Fără îndoială că de pe punte, s-au cățărat până pe catargul din urmă și au alunecat apoi pe verge, cu ajutorul vreunei funii, până au ajuns pe dune!.

„Hai să-i vedem!”

Părăsind pe Marguerite, mă dusei spre dune, urmat de Tom Spink, mai mult mort decât viu.

Într-adevăr, cele trei ființe enigmatice pe care ni le trimisese furtuna erau acolo, cu părul de culoare nehotărâtă și cu ochii ca topazul, care străluceau în întuneric întocmai ca ochii de pisică, sub lumina felinarului îndreptat spre ei.

Ei vorbeau blând în limba lor necunoscută, de parcă torceau, ridicându-și brațele cu palmele în afară.

Le făcui un salut binevoitor.

Atunci, toți trei își scoaseră șepcile și, ca semn de supunere, fiecare din ei își puse mâna dreaptă pe cap.

Făcui și eu o mișcare din cap, ca să le arăt că-i înțeleg și primesc supunerea lor.

Ei se aplecară ca să-mi mulțumească, apoi își deschiseră gurile, toți deodată și-și apăsară pantecele, ca să-mi arate că le e foame.

Îi poruncii lui Tom Spink să-i însoțească până la odaia cea mare, unde Louis avea să le dea demâncare cât vor dori.

Tom Spink mârâi o împotrivire supărată.

Începui să râd.

— Dacă sunt înecați, cum te încapățânezi tu să crezi, nu vor avea nevoie de mâncare.

„Vei putea vedea singur cât de flămânzi sunt și cât vor înghiți din merindele ce li se vor da. Iată un prilej nimerit, ca să te lămurești în privința asta!”

Dar Tom Spink nu era convins de cele ce-i spuneam.

Mă ascultă totuși și când îl întrebai a doua zi dacă strigoii au mâncat bine, îmi răspunse clătinând din cap:

— Mă întrebați dacă au mâncat, Mr. Pathurst?! Păi, e de necrezut cum s-au îndopat! Nu există un stomac omenesc, în stare să înghită așa cum i-am văzut peăștia, și, mai puțin încă, să mistuie!

— Asta dovedește pur și simplu, spusei, că în partea de dinainte a corăbiei toți sunt flămânzi, bietul meu Tom Spink.

„Acum îi avem noi în mână!”

*

* *

Nu se scurseră nici douăzeci și patru de ore, când Nosey Murphy, Maltezul și Davis, care nu putea lipsi, se prezentară în josul dunetei:

Îi întrebai ce doresc.

Charles Davis se pregătea să-mi țină iar o cuvântare, dar îi retezai pofta:

— Nu vreau să știu nimic de tine, Davis! Deocamdată, cel puțin.

„În curând când te vei afla în fața aceluia faimos tribunal, cu care ne-ai plictisit aproape tot timpul călătoriei, vei avea dreptul să-ți spui cuvântul, după mine.”

— V-aș ruga totuși Mr. Pathurst, să țineți seama...

Dar Nosey Murphy interveni:

— Taci, Davis! Îi porunci, sau îți tai beregata!

„Ceea ce am venit să vă rugăm, Mr. Pathurst, este să ne dați voie să ne reluăm lucrul ca mai înainte.”

— Foarte bine. Tocmai că sunt câteva pânze de desfăcut. Dovediți-mi gândurile voastre cinstite, apucându-vă fără întârziere de lucru!

Dar... mai întâi... am vrea să ni se dea ceva de mâncare...

— Și eu care comand corabia, aș vrea mai întâi să desfăceți pânzele.

Nosey Murphy șovăi. Privii apoi pe Maltez, cerându-i parcă sfatul. Acesta rămase o clipă pe gânduri, măsurând munca de care se vorbea, cu propria lui slăbiciune. În sfârșit se hotărî să facă un fel de semn de aprobare.

Declarai:

— Așadar, ne-am înțeles: după ce veți isprăvi lucrul, veți primi un prânz îndestulător.

„Hai, duceți-vă!”

Cei trei soli se înapoiară la camarazii lor și le împărtășiră hotărârea mea.

Văzui atunci pe toți viermii aceia amărâți începând să se miște, spre a îndeplini cum puteau mai bine porunca mea, cățărându-se pe funii și catarguri.

Sundry Buvers își apăsă cu deznădejde pânțele. Mai mult ca oricând, Nancy părea gata să-și dea sufletul. Lars Jacobsen șchiopăta de piciorul rupt de două ori și oarecum dres tot de două ori.

Cu mâinile la spate, Charles Davis privea pe ceilalți cum munceau.

— Vino încoace! Îi strigă Nosey Murphy, care trăgea zadarnic de un odgon.

„Hai să-mi ajuți!”

— Niciodată! Răspunse flecarul afurisit.

Lăsând odgonul din mâini, Nosey Murphy se repezi la Davis.

— Mai spune o dată! Îi porunci.

— Am spus, am spus... că sunt un bolnav nenorocit.

— Bolnav sau sănătos, fă treabă, șmecher bătrân!

Davis știa că de hotărârea pe care o va lua, îi atârna viața sau moartea. Alese desigur viața.

De pe dune, Marguerite și cu mine priveam pe Charles Davis, care se hotărâse să lucreze cot la cot cu tovarășii săi.

Mâncarea făgăduită fu în sfârșit adusă pe punte și înfometații se năpustiră asupra ei ca niște sălbatici.

— Și când vom mânca iar? Întrebă sfios Nosey Murphy, când custoanele fură golite și bucățile de carne ronțăite până la os.

— Atâta vreme cât vă veți vedea de treabă, răspunsei, veți primi mâncare de trei ori pe zi, potrivit obiceiului.

„De îndată ce veți înceta să vă purtați cumsecade, veți rămâne iarăși flămânzi!”

— E bine așa... Dar mai am o rugăminte la dvs... Mr. Pathurst.

— Ce dorești?

— Bert Rhine este într-o stare de plâns. E orb aproape. I-am bandajat obrazul cum ne-am priceput. E numai o rană îngrozitoare!

„Suferă crunt, nu poate să doarmă și nu încetează să se tânguie.”

Mă dusei să caut câteva medicamente potrivite într-un asemenea caz, făcute pe bază de morfină, pentru potolirea durerilor usturătoare ale pușlamalei și le dădui lui Nosey Murphy, împreună cu o seringă hypodermică, a cărei funcționare i-o lămurii.

*

* *

Ne apropiem mereu de uscat, de civilizație și de domnia, legii, pe care oamenii le statornicesc pretutindeni unde organizează state.

Când vom ajunge în fața portului Valparaiso, voi înălța pe catargul de dinapoi stindardul indicând „răzvrătire pe bord” și corăbiile care fac paza țărmului, vor veni să ne însoțească până în port.

Toți răzvrățiții vor fi apoi predați cu cătușele de mâini, autorităților, în drept să cerceteze faptele.

Dar pentru a îndeplini cu bine acest deznodământ, trebuie păziți răzvrățiții ca să nu dispară.

După ce m-am sfătuit în privința aceasta cu Marguerite, m-am hotărât să distrug, printr-o lovitură primejdioasă dar mai mult decât trebuincioasă, luntrele de care s-ar fi putut folosi răzvrățiții.

Pe la ora unu noaptea, am luat cu mine pe Wada, pe steward, pe cei doi japonezi, pe Louis și pe cei trei necunoscuți. De când veniseră la noi, aceștia din urmă se purtaseră cât se poate de bine.

Dar, cum nu prea eram sigur de buna credință a acestor daruri ale furtunii, însărcinai pe steward să nu-i slăbească din ochi. La primul semn de trădare din partea vreunuia din ei, stewardul avea însărcinarea să-i împlânte cuțitul lui cel mare în pânțece.

O licărire de bucurie trecu în ochii bătrânului chinez și fui incredințat că, la nevoie, porunca mea ar fi fost adusă la îndeplinire cu o plăcere de neasemuit.

Coborâram așadar pe punte și ajunserăm curând fără greutate în partea centrală a corăbiei, lângă care se aflau luntrele atârinate de stâlpii lor. În afară de armele noastre de luptă, aveam cu toții câte un topor.

În lumina slabă a nopții, ne izbirăm de o formă omenească, așezată pe un buștean ce slujea la legarea odgoanelor. Mă aplecai și îmi dădui seama că e Mulligan Jacobs.

Cred că era cufundat într-una din visările sale poetice, fiindcă părea că nu ne văzuse.

Îi pusei mâna pe umeri. El tresări și-i șopti la ureche:

— Ascultă-mă, Jacobs. Am venit aici, ca să distrugem luntrele.

„Stai liniștit unde te afli, dacă nu vrei s-o pățești!”

— Credeți că mă puteți speria? Îmi strigă, mai întărâtat și mai amar ca oricând. Faceți ce vreți. Ce-mi pasă mie?!

„Vă înțeleg planul. Vă temeți ca echipajul să nu dezerteze și vreți să-i țineți prizonieri...”

Îi răspunsei:

— Foarte bine te-ai gândit! Și fiindcă nu-ți pasă, nu țipa așa!

Dar el continuă, ridicându-și glasul și străduindu-se să-și îndrepte răsucită șiră a spinării:

— Dorm toți buștean, fericiți că și-au umplut burțile. Până și Bert Rhine a ațipit. Injecțiile i-au potolit gemetele.

„Credeți, vă întreb din nou, că toate râmele astea mă interesează?”

— Atunci, de ce n-ai venit să te alături de noi?

— Pentru că vă urăsc, așa cum îi urăsc și pe ei!

„Ei sunt niște vite, iar dvS. Și toți din rasa dvS. Sunteți niște șmecheri care vă folosiți de munca lor. Vă potriviți de minune!

Cât despre mine cu spinarea mea strâmbă, eu sunt cea mai vie dovadă că nu există Dumnezeu!”

— Bine!... Bine!... Liniștește-te!

— Sfârâmați luntrele! Strigă Iacobs. Și când vom ajunge în port, puneți să fie spânzurați pe cine vreți.

„Eu nu sunt decât o făptură beteagă, pe care n-o poate pedepsi nici legea, din pricina nenorocirii mele. Pe lumea aceasta aș fi putut să fiu tot atât de bine un fluture care zboară din floare în floare, un porc care grohăie de plăcere lăfăindu-se la troaca lui, totdeauna plină, sau chiar un bărbat frumos pe care l-ar fi iubit femeile.

„Totuși, e sigur că atunci când vă va suna ceasul, veți sfârși ca și mine, în noapte. Și noaptea dvS. Va fi tot atât de neagră ca și a mea!”

Îl întrebai:

— Poți să-mi spui cine a fost acela dintre voi, care a născocit ideea să ne înăbușe cu abur de pucioasă?

— Nu știu. Dar chiar dacă aș ști nu v-aș spune. Dar m-a minunat dibăcia creierului care a născocit ideea asta măreață. Din păcate, șmecheria a dat greș!

Răspunsei

— Ideea aceasta măreață era mai ales mișească.

— Poate. Dar cine a avut ideea să stropească obrazul lui Bert Rhine cu acid sulfuric, de i-a ars pielea și carnea până la os? Îi cad fâșii de carne din obraz, știți? Cred că și fapta asta e mișească!

— Ești cam prea curios, la rândul tău!... Îi răspunsei, stingherit oarecum. Nu vei afla nimic. Dealtfel, mă întreb ce diavol mă îndeamnă să-mi pierd vremea cu tine.

Dădui ordin și oamenii se repeziră cu topoarele asupra bărcilor, din care rămaseră în câteva clipe numai bucăți de lemn.

La zgomotul pe care-l făceam, echipajul se trezi și coborî din paturi. Dar oamenii se mulțumiră să ne privească în tăcere, în timp ce ne isprăveam lucrul, astfel că puturăm pleca fără a ne fi încăierat.

*

* *

A doua zi dimineată, Nosey Murphy și restul oamenilor din echipaj veniră, ca în zilele din urmă să primească ordinele și hrana.

Venise și Bert Rhine. Capul îi era învelit în bandaje și ochii lui roșii, care clipeau des și fără vrere se iveau singuri printr-o crăpătură a pânzei.

Marguerite era lângă mine și simții cum se înfioară toată.

— Acum, după ce ați sfârâmat luntrele, mă întrebă evreul Isaac Chantz, ce aveți de gând cu noi?

— Sunt hotărât răspunsei, să vă predau pe toți, atâți câți sunteți, autorităților maritime din Valparaiso.

„Răzvrătire pe mare și omoruri. Cazul e foarte grav, vă dați seama!”

„Să vă purtați cât mai bine, până când corabia va ajunge la țărm, iată singurul mijloc de a vă ușura puțin situația și de a atrage asupra voastră, în măsura în care se va putea, îndurarea tribunalului!”

— Orice vă este îngăduit! Bombăni evreul. Noi suntem cei învinși iar dvs. Sunteți cel mai tare.

În clipa aceea, Bert Rhine, își smulse bandajele care acopereau capul și obrazul, cu o energie supraomenească pentru care nu-mi putui stăpâni uimirea – și ieși la iveală monstruoasă și înspăimântătoarea lui față.

— V-ați folosit noaptea trecută, de somnul cu neputință de învins în care mă cufundase morfina, ca să veniți pe partea din urmă și să distrugeți luntrela.

„Tâmpiții ăștia v-au lăsat să lucrați în voie”.

„Dacă aș fi fost acolo, lucrurile s-ar fi întâmplat cu totul altfel și la ora asta ați fi fost mort!”

El nu putu vorbi mai mult și se prăbuși pe punte, răcnind de durere. Camarazii săi îl ridicară și se retraseră.

Cu ambele mâini, Marguerite își acoperi ochii în fața priveliștii aceleia înspăimântătoare a cărnii ce sângera din belșug.

— Dar ce s-a întâmplat cu Bert Rhine? Mă întrebă tremurând.

Era cu neputință să-i ascund adevărul, astfel că îi istorisii isprava bătrânului chinez.

*

* *

Nu mai am decât puțin de scris.

Două zile după întâmplările pe care le-am povestit, se iviră la orizont uscatul și Valparaiso. Orice primejdie era înlăturată.

Marguerite și cu mine, închiși aproape toată ziua în cabina ei, nu încetam să vorbim despre apropiata noastră căsătorie.

— Vom găsi lesne la Valparaiso, îi spusei, preoți care să ne cunune.

„Odată ce se va sfârși procesul răzvrătiților, vom înzestra „Elseneura”, cu oameni și ofițeri noi și o vom lăsa să-și urmeze singură drumul spre Seattle”.

„Iar noi ne vom înapoia în Statele Unite și la Baltimore oricând ne va plăcea, cu vreun transatlantic rapid!”

— Neamul West, mi-a răspuns Marguerite, nu și-a părăsit niciodată corăbiile. Vom merge și noi pe „Elseneura” până la Seattle.

— Bine, dar Seattle e destul de departe! Obiectai. Ar însemna să trăim încă ore nesfârșite pe mare...

Ea murmură:

— Le vom întrebuița cum vom putea mai bine și mai plăcut...

Și, drept arvună arzătoare, își apăsă buzele pe ale mele.

SFÂRȘIT

1 Sub această denumire sunt cuprinse statele: Maine, New-Hamthire, Vermont, Massachussetts, Rhode-Island și Connecticut.

2 Joc chinez.

3 Adică: „piciul”.

4 Negustor de vechituri, telal.

5 O livră =0,453 kg

6 E vorba de strâmtoarea care desparte Madagascarul de coasta Africii.

7 „Năsosul”.

8 „Piciul”

9 Scriitor irlandez, născut în 1852.

10 Serviciul de veghe pe vas, de patru ore.

11 Livra engleză are 453 grame

12 Denumirea ce se dă căpitanului, în marina engleză și americană.

13 Ciocul corăbiei.

14 Partea de dindărăt a corăbiei. (nu cred! Poate pupa navei-n. Mikisor)

15 Deschiderea navigației prin Canalul Panama s-a făcut în 1914.